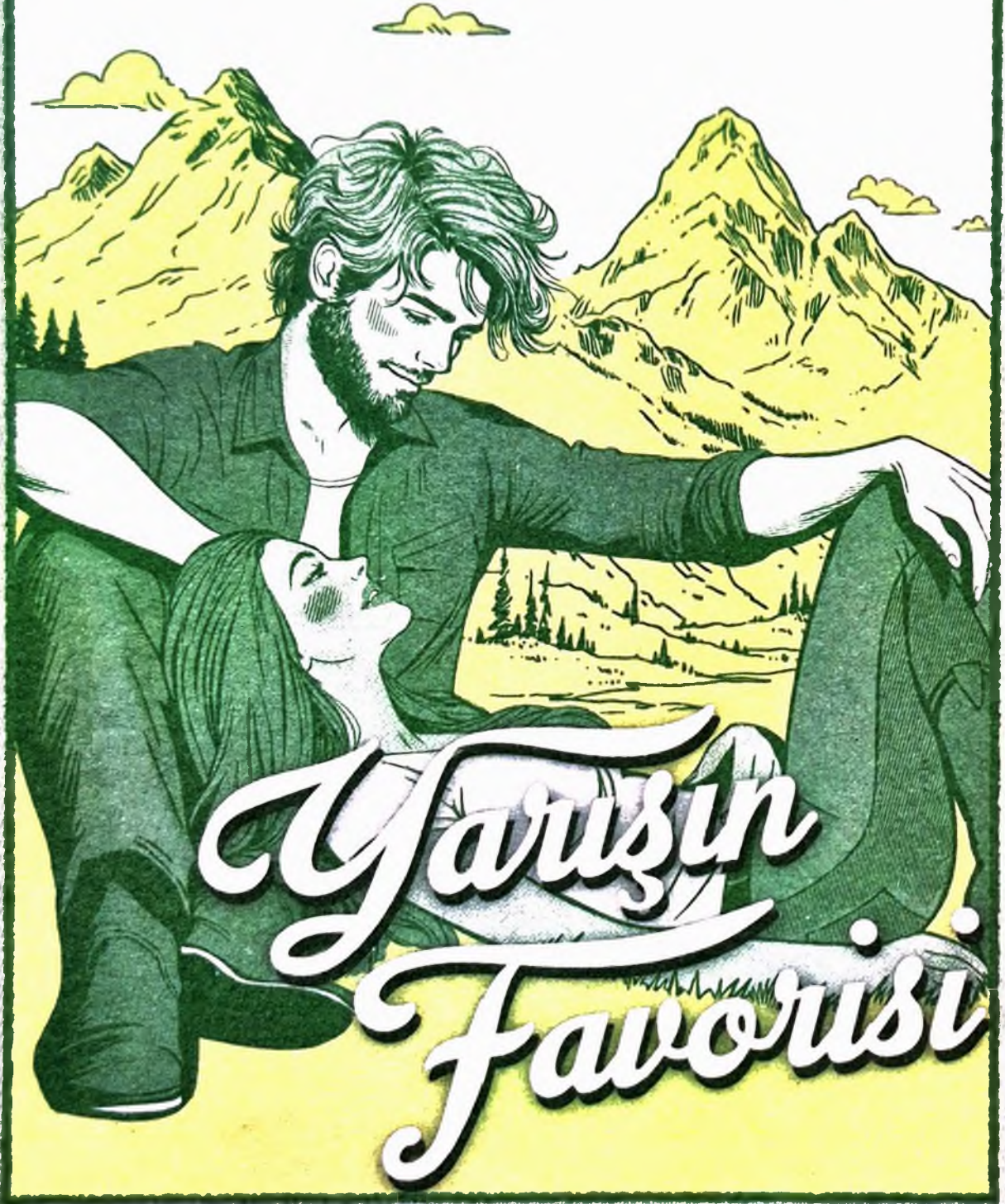

GOLD RUSH ÇİFTLİĞİ

ÜÇÜNCÜ KİTAP

ELSIE SILVER

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

Stefan'ın bir şartı var: Mira'yla üç buluşma.

Dokunmak yok. Kimseye söylemek yok.

Ve kesinlikle âşık olmak yok.

Ben kaybetmem. Kaybetmeyi de sevmem. Hayatım boyunca her şeyi kontrol ettim. İnsanları, yarışları, sonuçları... Ta ki Mira Thorne karşıma çıkana kadar. O, kuralları olan bir kadın. Oysa ben kuralları yıkmakta ustayım. Ama bu sefer farklı. Çünkü onu kazanmak, bir yarış kazanmaktan çok daha zor. Ben Stefan Dalca. Bu kez hayatımın en tehlikeli yarışına girdim.

Benim kurallarım var. Ve o, o kuralların hiçbirine uymuyor. Stefan Dalca, kibirli, tehlikeli ve her şeyi kontrol ettiğini sanan bir adam. Onun gibilerden uzak durmayı öğrendim. Çünkü sadece zarar verirler. Ama bazı insanlar hayatınıza girmez, size çarparlar. Ne kadar dirensem de her karşılaşmamızda sınırlarım biraz daha siliniyor. Geçmişim bana neyin yanlış olduğunu öğretti. Ama kalbim hâlâ doğruyu seçemiyor. Ben Mira Thorne. Ve bu, asla girmemem gereken bir yarış.

Bazı yarışlar kupayla değil, kalple kazanılır.
Ama kalbini ortaya koymak... her şeyini kaybetmek demektir.

nemesislan.com

*Daha fazla gülümsemesi söylenen bütün kadınlara.
O saçmalığı siktir edin. Gönlünüzce kaşlarınızı çatın.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Okur Notu

Bu kitapta çiftlik hayatında sıkça görülen hayvan ölümleri ve ayrıca aile içi istismar ile cinsel taciz gibi konulara değinen yetişkin içerikleri yer almaktadır. Umarım bu konuları hak ettikleri özenle ele alabilmişimdir.

Ayrıca Mira ve ailesinin gerekli özen ve hassasiyet ile belirtildiğinden emin olmak adına fazlasıyla detaylı bir okuma yaptığı için Anna P'ye özel bir teşekkür sunmak isterim.

1

STEFAN

Altı Ay Önce

“**D**alca, seni bo...”
İşte başlıyorduk. En büyük rakibim için çalışan -ve onunla nişanlı olan- bu kadın kontrolden çıkmak üzereydi. Yine. Billie Black, bu tür davranışlarda özellikle yetenekliydi. Bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyordu. Her şeye hakkı olduğunu sanan, fevri biri. Aradaki fark, kardeşim benden hoşlanıyordu.

Bu kadın ise hoşlanmıyordu.

Burada olay çıkarmak yürek isterdi. Hakkını vermek lazım. Prestijli Bell Park Point’in kamuya açık yolunun ortasındaydık. Atlarımız yarışa hazırды. Aslında, onun atı da artık sadece onunla çalışıyor gibi göründükleri sarı saçlı minyon jokey ile birlikte hemen arkasında duruyordu.

Ellerimi takım elbise pantolonumun ceplerine sokup meydan okuyan bir tavırla ona tek kaşımı kaldırdım. İnsanların sinirleri-

ni zıplatmaktan azıcık keyif almadığımı söylesem yalan olurdu. Bunu, büyürken yeterince ilgi görememiş bir çocuğun davranışları olarak nitelendirebiliriz. İlginin iyisi kötüsü olmaz, ve bu tür bir ilgi beni özellikle eğlendirir.

Ama kuzgun karası saçları olan veteriner, diğer iki kadının önüne çıktı ve daha ödlele bir adamın hayalarının büzüşmesine neden olacak bir ifadeyle bana baktı.

“Stefan, benimle yürüsene.” Bir parmağını kıvrırarak arkasına bile bakmadan ters yönü işaret etti, peşinden gideceğimi biliyor gibiydi.

Neler olduğundan emin değildim. Başımın belada olduğunu hissettim, bir şekilde azar yiyecekmişim gibi görünüyordu. Ellerimle ceketimin yakalarını düzelttim, gözlerini bana dikmiş iki kadına veda etmek amacıyla boğazımı temizledim ve topuklarımın üzerinde döndüm. Ben uzaklaşırken Billie, çocuk gibi bir öğürme sesi çıkardı; ama ben başımı dik tutarak ilk gördüğüm andan beri ilgimi uyandıran kadının peşinden yürümeye devam ettim.

Dr. Mira Thorne. Birçok sebeple, bölgedeki favorim olan at veterineri. Kadın güzeldi. Ama bundan da öte, akıllıydı. Kurnazdı. Hızlı düşünüp tepki verirdi. Diğer pist veterinerlerinden daha genç olabilirdi, ama bende geri kalanlara tur bindirebilirmiş izlenimi uyandırıyordu.

Etkileyici beyni, o hızlı adımlarla önden yürürken kalçalarının salınışına hayranlıkla bakmama engel olmadı; doğruca ahırlara gidiyordu. Bir traktörün yanından keskin bir şekilde sola döndü ve kimsenin bizi göremeyeceği ya da duyamayacağı karşı tarafa doğru ilerledi. Midem sarsıldı.

Ne halt dönüyor acaba?

Dr. Thorne çekici bir kadındı ve bunu itiraf edecek kadar insandım. Soğuk görünüşünde kibirli bir yan, gözlerinde de şahin gibi bakışlar vardı. Doğru yakıtla infilak edebilecek bir kıvılcım.

Bana döndü, doğruca bana yönelttiği koyu renk gözleri kı-sılmıştı. Göz temasından çekinmemesi hoşuma gitti ve ben de bakışlarına karşılık verdim, gerçi ufak bir parçam onun şimdi ne söyleyeceğinden endişelenmişti. Bir şeyler yolunda değildi sanki.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, Dr. Thorne?” Sesimi, akıcı ve özgüvenli çıkması için zorlamıştım ama zihnim sorularla dolup taşıyordu.

“Buradaki konu, daha çok kendine nasıl yardım edeceğin.”

Başımı yana eğerek yüzünü inceledim, burnunun düz hatlarına, kaşlarının kavisine, dudaklarının dolgunluğuna ve çenesindeki inatçı duruşa hayran kalmıştım.

“Sana küçük bir tavsiye vereceğim, Stefan.” Bana adımla seslenmesi -ağzından çıkışı- hoşuma gitti. “At yarışı işleri, buralarda sıkı sıkıya bağlı bir sektördür. Bu küçük bir topluluk, Ruby Creek ise daha da küçük bir yer. Billie ve Harding ailesiyle düşman olmak sana pek de iyi çıkarlar sağlamaz. Pistte rekabet ediyorsunuz, pist dışında değil.”

Neredeyse gözlerimi devirecektim. “Bilgi için teşekkürler, Dr. Thorne. Ancak ne yazık ki Billie ve Harding ailesi adına, ben her yerde rekabet etmeyi severim.”

Bana yavaşça başını salladı, sözlerimi kafasında evirip çevirirken kollarını dolgun göğüslerinin altında birleştirmişti. Muhteşemlerdi. Geçen birkaç yılda onları katmanların ardına saklamaya çalıştığını fark etmiştim. Bazen hava nemli ve soğuk olduğunda, bu büyük, kahverengi Carthartt paltoyu giyiyordu, ama bugün ona yakışmaktan başka bir şey yapmayan uzun kollu bir tişörtün üstüne yünlü bir yelek giymişti. Belinin etrafında daralıyordu ve fermuarını sonuna kadar çekemediğine yemin edebilirdim.

Ama gözlerimi dikmedim. Tam bir Neandertal değilim.

“O zaman kullanacak başka bir veteriner bulman gerekecek.”

Dudak büktüm. “Ciddi olamazsın. Sırf onların atlarından birini satın almak için adil bir teklifte bulundum diye mi?”

Çikolata gözleri artık alev alevdi. “Öncelikle, o teklif gizliden gizliye bir şantaj girişimiydi ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ama o sınırdan öylesine beceriyle yürüdüğün için sana bravo. Bu defa farklı ama, Stefan. Çok ileri gittin. Ben sapıkları işe alan adamlar için çalışmam.”

Hafifçe irkildim, omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti inerek tüm bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. “Az önce sen bana ne dedin?”

Mira çenesini aşağı eğip bana etkilenmemiş bir bakış attı. “Beni duydun. Sen akıllı bir adamsın, o yüzden Patrick Cassel konusunda aptala yatma. Çalışanını silah gibi kullanarak bu kan davasını çok ileri götürdün.”

Beni *asla* yapmayacağım bir şeyle suçlayan bu kadına bakarken bütün şakacı hisler vücudumdan yok oldu. Patrick Cassel, atlarımı sürmesi için işe aldığım bir jokeydi. Adamdan hoşlanıyor muydum? Tam olarak değil. Ama kazanıyordu ve kazanmayı severdim.

“*Asla* öyle bir şey yapmam. Milyon yıl geçs...”

Sözümü kesti. “Adam pistte Violet’ı kasten düşürdü. Bile isteye bir rakibini yarala...”

Omurgam kaskatı kesilirken ellerimi ceplerimde yumruk yaptım ve ben de onun sözünü kestim. “O hâlâ inceleme altında.”

“Olmamalı. O herifin yaptığını doğrulamasına kulak misafiri oldum; Violet’ı kıstırmış, korkutuyordu ve onunla yatmazsa bunu tekrar yapacağını söyledi.”

Boğazım daralırken aptal gibi gözlerimi kırpıştırarak veterinerlere baktım, az önce bana anlattıklarını idrak etmeye çalışıyordum. İçimde kaynayan öfkeyi dizginlemeye uğraştım. Bunun beni nasıl çılgına çevirdiğinin anlaşılmasına izin veremezdim.

Düşünebildiğim ilk şey, “O iyi mi?” oldu ve bunu hemen söyleyiverdim. O herifin Mira’nın anlattığı türden bir şey yapmış olmasının düşüncesi, beni neredeyse kana susamış bir hale soktu.

Birkaç kez gözlerini kırıştıtarak beni inceledi. “Evet. Ufak tefektir ama güçlüdür.”

Nefesim bir uğultu şeklinde boşaldı. Mira’nın bana bu konuda yalan söylemek için bir sebebi yoktu. Arkadaşları ve işverenleri bana Büyük Kötü Kurt etiketi yapıştırmış olsa da o profesyonellikten şaşmamıştı.

Gerçi o, anlaşılan bugün başımdan aşağı kaynar sular dökmeyi henüz bitirmemişti. “Ayrıca o adamın çalıştığı atlara yaptığı şeylere dair kendi şüphelerim var.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Geçen hafta sonu onu yarıştan önce atlardan birine bir şey enjekte ederken gördüm.”

“Benimkilerden biri miydi?”

“Hayır. Ama kimin atı olduğu önemli değil. Şüpheli davranıyor, kimsenin görmesini istemiyormuş gibi etrafa bakınıyordu. Sadece doğru bir şey gibi görünmüyordu. Aramızda kalsın, dikkatli olman gerek. Bu şeylerin ikisi de dönüp dolaşıp seni ve işletmeni bulur.”

“Ben... Hiçbir fikrim yoktu.” *Patrick Cassel artık ölü bir adam.*

Başını iki yana salladı, yorgun iç çekişinin altında göğsü yükselip alçaldı. “İşin en kötü yanı ise, gerçekten sana inanıyorum. Herkesin seni göstermeye çalıştığı o şeytan olmadığını biliyorum, Stefan. İşte sana kanıtlama fırsatı. Yeni bir jokey bul, ben de seninle çalışmaya devam edeyim.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Çok ciddi görünüyordu, ölesiye ciddiydi. “Bu şantaj değil mi yani, Dr. Thorne?”

Şimdi bana sunduğu gülümsemeler genel olarak dış göstermeye benziyordu. Uzanıp tam olarak takım ceketimin cebinin üstünden göğsüme pat pat vurdu. Neredeyse hor gören bir tavrı vardı.

“Hayır, Bay Dalca. *Tamamen adil bir teklif.*”

Ben bir kahkaha patlatırken o, topuklarının üstünde dönüp uzaklaşmaya başladı. Güzel bir gülümsemeye kendi sözlerimi bana savurmuştu. Beni taşaklarımdan yakaladığını biliyordu ve bu konudan acayip keyif alıyordu. Dahası, son sözü söyleyip gitmişti.

Son sözü söyleyememekten nefret ederdim.

“Seni bir randevuya çıkarmama izin ver ve anlaşmış sayalım. Patrick’i kovacağım,” diye seslendim, sadece kısmen şaka yapıyordum.

“Hiç şansın yok, Stefan. Bana âşık olursun ve o zaman kesinlikle veterinerin olamam.”

Omzunun üstünden kurnazca göz kırparak gitti. Traktörün yanından geri dönüp Bell Point Park’ın yarış günü kalabalığına karışırken onun o hazırcevap özgüvenli karakterine kapılacağını düşünüyordu.

Meydan okuma kabul edildi.

***

Beş Ay Önce...

İkincilik. Yine.

Zorlu bir yarışın ardından atların soğumasını izlemek için çit hattında dururken büyük bir derbiden hemen sonra pistin uğultusu arkamda yankılanıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştım. Kaybetmekten nefret ederdim; özellikle Gold Rush Çiftliği’ne ve

onların bütün o mutlu, g n       tarzındaki pozitifliklerine, aile havalarna kaybetmekten nefret ettiğimi itiraf etmekten çekinecek değildim. Yemin ederim, tüm o u  ltunun üstünden tezah  ratlarını duyabiliyordum.

Al  ak  a olduğunu biliyordum, k  skand      m   biliyordum. Ama gerçekten bunun benim yılım olacağını sanmıştım. O enerji dolu, küçük siyah ay  r   yenebilecek bir atım oldu    n   sanmıştım. Atım Cascade Calamity iyi bir soydan geliyordu. Bir sporcuydu -rekabet    ydi- ama Gold Rush'  n at   hesaba katılması gereken bir g    t  .

Northern Crown'  n son ayağına giderken iki yari   ceplerindeydi, haliyle tacı alamayacağımı biliyordum; kesinlikle onların da tekrar almasını engelleyebilece    m   sanmıştım. O atla arka arkaya ta   kazanmak Billie ve erkek arkadaşını zaten olduklarından daha kibirli ve tiksini   hale getirirdi.

“İyi koştu.” Nadia elini elime kaydırıp iyice sıktı.

Ona kısa bir ba   onayı verdim, hâlâ piste bakıyordum. “  yle.”

“Belki seneye.” Tatlı bir şekilde söylemişti ama tamamen anlayıştan yoksundu.

Bu sporda hiçbir şey kesin değildi. Bazı yari   atlarının uzun ve sağlıklı kariyerleri olurdu, ama b  y    k bir   o  unlu    n  n olmazdı. Ağrıları olurdu, huysuzlanırlardı ve ben de atlarımı kapasitelerinden öteye zorlayacak değildim. Sırf bir yari   kazanmak için bir hayvan   mahvedecek halim yoktu ve bu delikanlının emekliliğe hazır oldu    n   hissediyordum. Sa  lamdı, mutluydu ve fazlasıyla galibiyetlerle dolu bir kariyeri vardı. Onu bir yerlerde damızlık olarak tutabilirdim, o da günlerini ot yiyip bebek yaparak geçirebilirdi.

Hâlâ sağlıklıyken spordan ayrılmasına izin verecek kadar ona saygı duyuyordum. Onun bir sezon daha canını çıkarıp biraz daha para kazanabilir miydim? Muhtemelen. Ama ben ve i  im

için yüreğini ortaya koyup koşan bir hayvana bunu yapmayı reddediyordum.

Daha iyisini hak ediyordu.

Ayrıca Billie Black'in -benden nefret ettiği açıktı- herkese söylemekten hoşlandığı gibi bir hıyar değildim. Şey, en azından atlarıma karşı.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Nadia'nın maun rengi gözlerinin içine baktım. Bana yüzünü buruşturmuştu, çünkü şimdi yapmam gereken şey yüzünden çoktan dehşete düştüğümü biliyordu.

Ağır bir iç çekişin ağırlığı altında omuzlarım yükselip alçaldı ve tersçe, "Evet," dedim.

İnce omzunu hızlıca sıktım ve galip çemberine doğru ilerleyen hareketli kalabalığın arasından yolumu açarak ilerledim. Yarışı, sahipler locasında, etrafım Avrupa'dan ayrılırken arkamda bıraktığım, katlanamayacağım tiplerle çevriliyken izlemekten nefret ediyordum. Para. Aşırılık. Şuursuzluk. İmajlarıyla kafayı bozmuşluk.

Hepsinden nefret ediyordum.

O yüzden yarışı pistin civarından, bütün o sıradan tiplerle izlerdim. Aşağıdan daha gerçek geliyordu. Büyüme şeklimden daha farklıydı. O tarzla arama mesafe koymak için neredeyse her şeyi yapabilirdim.

Kocaman şapkalar ve süslü elbiseler denizinin arasından ilerledim. Derbi günü çekiciydi, orası kesin. Coşku, elle tutulabilir cinstendi. Heyecana kapılmamak zordu. Ama şu anda, galip çemberine yaklaşırken hissettiğim şey dehşetti.

Oraya yürüyüp rakiplerimi kutlamam gerekiyordu. Gold Rush Çiftliği ekibi. Billie Black. Harding kardeşler. Bana sürekli benim için üzülüyormuş gibi bakan o ufak tefek sarışın jokey. O

ifade, asabi eğitmenin bana y6nelittiği safi hoşnutsuzluktan daha beter olabilirdi.

Çember görüş alanıma girdiğinde, adımlarım tekledi. Dr. Mira Thorne da onların yanındaydı, dudaklarında şehvetli bir gülümseme, iri ve koyu renk gözlerinde bir parıltı vardı. Görünüşü karşısında her zamanki gibi midem kasıldı. Acıdan zevk alıyor olmalıyım, çünkü onun tarafından reddedilmek en sevdiğim meşgalelerimden biri haline gelmişti.

Kalabalık, çemberin etrafında toplanmıştı: muhabirler, kameralar, diğer sahipler ve jokeyler. Herkes sorular sormak ve tebriklerini sunmak için saklandıkları yerden çıkmıştı.

Bu, yapılacak en klas şeydi ve ben onların hakkımdaki düşüncelerine göre davranıp ellerine koz vermeyecektim. Benden nefret ettiklerinin -hem de ortalama bir sporcunun rakibinden ettiğinden fazlaydı- farkındaydım. Ancak onlara daha fazla neden vermeyecektim.

Onları nezaketle öldür.

Yüzümde zorlama bir gülümsemeyle yürürken Mira'ya bakmamaya çalışıyordum. Bunun nasıl gideceğine dair iyi bir fikrim vardı, ama yine de yapılması gerekiyordu. İçlerinde benden en çok nefret eden Billie'nin tam önünde durdum. Bana yönelik karalama kampanyasının elebaşıydı, o kadarı belliydi. Sanırım içimde, onu suçlayamayan bir parça vardı.

Onun ačíısından ařta ve savaşta her yol mübah değildi. Omuzlarında taşıdığı kızgınlığın zamanla ortadan kalkmasının imkânsız olduğu kanıtlanmıştı.

“Bayan Black.” Elimi ona doğru uzattım. “Başka bir Crown galibiyeti için tebrikler. Kesinlikle inanılmaz.”

Gerçekten ciddiym. Arka arkaya galibiyetler resmen duyulmamış şeydi. Olağanüstü bir başarıydı, orası kesin.

Ama biçimli kaşı safi bir küçümsemeyle kalktı. “Elini sıkacağımı mı sanıyorsun?”

Olay yaratacağını bilmem gerekirdi.

Cık-cıkladım ve sahte gülümsemenin yerine kibirli bir sırıtış koydum. “İyi sportmenliğe değer verebileceğinizi düşünmüştüm.”

Elime doğru bir adım yaklaştı, geniş ve sahte bir gülümsemeyle etrafına bakındıktan sonra, fısıltıyla bağırarak “*Sen* kalkıp da *bana* sportmenlikten mi bahsedeceksin yani?” dedi.

“Geçmiş geçmişte bırakmaya fazlasıyla mutlu olurum.”

Bana dik dik baktı, hafiften ağzı açık kalmıştı. *Bakışlar öldürebilseydi...*

“Ben Şeytan ile anlaşma yapmam, Dalca. Bazı insanlar sen söz konusu olduğunda göz yumabilirler, ama ben onlardan biri değilim.”

“Billie.” Nişanlısı Vaughn, arkasında belirerek bir kolunu beline doladı. Ufak bir gülümsemeyle onun kulağına doğru eğildi ve “Söyleyecek iyi bir şeyin yoksa, hiçbir şey söyleme,” dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Billie’nin bakışları onunkilere çevrildi ve ona ufak bir baş onayı verdikten sonra benden başka tarafa döndü. Vaughn dönmedi gerçi. Orada durup gözlerini bana dikti.

Bakışlar öldürebilseydi...

“Senin de el sıkışmaktan yana olduğunu düşünmeyeyim, o zaman?” Bunu söylememeliydim, ama hepsi çocuk gibiydi. Onların seviyesine inmemek çok zordu.

Başını iki yana salladı ve hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekerek bana sırt çevirdi. Etrafıma bakmamaya özen gösterdim. Benim de bir yerde utanma duygum vardı. Sektördeki en büyük isimlerden biri tarafından tamamen yok sayılmak da can yakıcıydı. Göstermeyi reddettiğim bir şeydi bu.

Omuzlarımı geriye atarak Violet'a döndüm, kendisi siyah atın sırtında tamamen ışıldıyordu. "Dikkat çekici bir galibiyet, Bayan Harding."

Hafif bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra küçük elini elime koydu. Asla bana karşı sert davranmamıştı. Aslında bana acımayla bakıyordu ve bu kesinlikle daha kötüydü.

"Çok teşekkür ederim, Bay Dalca. Sizin aygır da epey iyi koştu."

Violet'ın arkasından, kocasının kalabalıkta fırtına gibi yolunu açarak geldiğini görebiliyordum, kafamı koparabilirmiş gibi görünüyordu. Adam kocaman ve ürkütücüydü ve beni katbekat aşıyordu muhtemelen.

"Stefan." Mira yanıma sokularak elini dirseğıme sardı. "Gitme vaktin geldi."

Başımı ona doğru eğdim, yanağım hafifçe kıvrılmıştı. "Ama neden, Dr. Thorne? Acayip eğleniyorum."

Gülümsemesini saklamak istermiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Çünkü Cole Harding, buraya gelip sıkıntı çıkardığın için seni öldürmeyi meşru görecektir."

Beni çemberin merkezinden çekti, başka insanlar çoktan yerimizi doldurmaya başlamıştı.

O beni civardaki çitlere doğru yönlendirirken hafifçe dikleştim. "Sıkıntı çıkarmıyorum ki. Her iyi rakibin yapacağı üzere, tebriklerimi sunuyorum."

İç çekerek durdu ve kendine has sert bakışlarını bana yöneltti. "*Ben* bunu biliyorum. Ama onlar?" Başparmağını omzunun üstünden döndürerek en yakın arkadaşlarını işaret etti. "O şekilde görmüyorlar. Yapabileceğin en iyi şey gitmek. Onları tebrik etmen gerekiyorsa, postayla tebrik kartı gönder. Lütfen olay çıkarma. Bırak bunun tadını çıkarsınlar."

Ona inanamayan bir bakış attım. Billie Black onun en iyi arkadaşısı olabilirdi, ama bu senaryoda olay çıkaranın ben olmadığının ikimiz de farkındaydık.

“Biliyorum.” Bir elini saçlarından geçirdi. “*Biliyorum. Lütfen?*”

“Lütfen ne?” O kelime dudaklarından çıkınca kulağa acayip iyi geliyordu.

“Lütfen, sadece git.” Gözleri kocaman açılmıştı ve yakarı doluydu. Kesinlikle dikkat dağıtıcıydı.

Parmağımı dudaklarıma vurup dramatik bir tavırla gözlerimi gökyüzüne diktim, bana söylediklerini değerlendiriyor gibiydim. “Benim ne çıkarım var?”

“Stefan.” Ses tonu azarlayıcıydı.

Bakışlarımla onu olduğu yere sabitledim. “Seni bir randevuya çıkarmama izin ver, ben de istediğin gibi gideyim.”

Başını iki yana salladı ve bu defa ağzında beliren gülümsemeyi saklayamadı. “Delisin sen, bunu biliyor muydun?”

Bir adamı denediği için suçlayamazsınız.

Ona göz kırptıktan sonra döndüm ve omzumun üstünden seslendim. “Evet, ama bende sevdiğin şey de bu.”

İnledi ve ben de giderken kıs kıs güldüm.

Evet. Denemeye devam edecek kadar da deliyim.

MIRA

Günümüz

Dairemin dik merdivenlerini yorgun argın inerken nefesim oflamalarla, gece göğüne karşı beyaz bir pus halinde çıkıyordu. Öncesinde sıcacıktım. Dünyayla bağımı koparmış, derin ve rüyasız bir uykuda süzülüyordum.

Ta ki alarm çalana kadar.

Yatağımın yanına kurulmuş kameraya attığım tek bakış, Gold Rush Çiftliği'ne yeni birinin daha katılmak üzere olduğunu anlamama yetti.

Sezon için sonuncuydu, Tanrı'ya şükür.

Bu hafta her gece böyle olmuştu. Şubatın sonuydu. Yavrulama mevsimiydi, en azından yılın başlarında doğması gereken yarış atları için. Üstelik görünüşe göre, Gold Rush Çiftliği'ndeki her bir kısrak bir balya samanın etrafında toplanıp sırf bana inat olsun diye doğumlarını senkronize etmekte anlaşıyordu. Onları bir

arada oturup yeşil bir *smoothie* içen ve bebeklerini aynı anda doğurmanın ne kadar hoş olacağını planlayan kadınlar olarak hayal ediyordum. Hep beraber oyun oynayabileceklerini, birlikte okula gidebileceklerini filan. *Haha. Düşünsenize aynı gün doğuyorlarmış! Ne şeker.*

Taylara pistte her türlü avantajı sağlamak için bu yıl mümkün olduğunca erken doğmalarını istemiştik. Ama arka arkaya, arka arkaya olması? Bildiğiniz işkenceydi.

Gece sessiz ve ıslaktı. Yağmur aralıksız serpiştiriyor, kemiklerinizden ısıyı çalan ve kendinizi korumaya çalışmak için sarmalandığınız tüm katmanların altına sızan soğuk bir nem yaratıyordu. Ruby Creek'te ilkbahar, şehirde gördüğünüzden çok daha farklı bir canavardı. Rakım değişimi buna neden oluyordu ve Kanada kışları ılıman olmasıyla tanınmazdı. Cascade Dağları'nın dibindeydik ve bu da kar olmadığında bile dondurucu bir soğuk olduğu anlamına geliyordu. Kışları soğuk, yazları kavurucu derecede sıcak.

Çelik ahır kapısını deri eldivenli ellerimle kavrayıp asıldım, kapıyı yana kaydırarak açarken tekerlekler gıcırdıyordu. Hafif bir kişneme beni karşıladığında, son bölmeye doğru ilerliyordum. Sıcak kızılötesi ışıklarla aydınlatılmıştı ve o olmasa karanlık bir yavrulama bölmesi olacak yer, bir tür turuncu renkle parlıyordu.

Çiftlikte bu yıl doğurması beklenen yedi kısrağımız vardı, altısı çoktan yavrulamıştı. Sırf bu hafta dört olmuştu. Hep gecenin yarısında, hiç şaşmaz.

Maalesef, dün geceki kısrağın kurtulamamıştı. Her şey yolunda gibiydi. Bebek ayağa kalkmış, meme emiyordu... Ta ki anne devrilene kadar. Bu sık olan bir şey değildir, ama olur. Her lanet sefer bok gibi bir durumdur.

Kendimi bildim bileli veteriner olmak istemiştim, güllük gülistanlık bir iş olmadığının gayet farkındaydım, ama bu, düşününce bile burnumun direğinin sızlamasına engel olmuyordu.

Şimdi elimizde anasız kalmış, parlak beyaz bacakları ve yüzünde geniş beyaz bir akıtmasıyla bu güzel kızıl tay vardı. Daha da kötüsü, kendisi çiftliğin ünlü aygırı ve iki kez Denman Derbisi galibi DD'den olma ilk -ve tek- tayımızdı.

O *hepimizin* beklediği özel taydı.

Son yirmi dört saattir, sırayla onu biberonla besliyorduk. Çiftlikteki her bir kişi, tayı ölmüş bir kısrağ arayışıyla etrafı soruşturuyordu, çünkü bu küçük öksüzün onu evlat edinecek bir kısrağa ihtiyacı vardı. Bir sütanne kısrağ. O olmadan, hayatta kalma şansı pek yoktu. Ağız sütüne *gerçekten* ihtiyacı vardı.

Onun bölmesine bir bakış attım, uyuyan görüntüsü karşısında gözlerim dolmasın diye uğraştım ve ardından yandaki bölme-ye geçtim. *Her şey sırayla, Mira. Hepsini birden kurtaramazsın.*

“Selam, annecik,” diye koyu doru kısrağa mırıldandım, şimdi-
den yerdeydi ve boynundan ter akıyordu. “Nasılız bakalım, ha?”

Bana hafifçe başını sallarken parmaklarımı gür yelesinden geçirdim, elimin nazik baskısı altında gözkapakları kapandı. Flora'nın ilk seferi değildi bu. Anladığım kadarıyla, çiftlikte birçok iyi tay doğurmuştu ve Gold Rush Çiftliği'nin ilk yarış atı Lucky Penny'nin küçük torunuydu.

Her şeyin böylesine tamamen bağlı olması neredeyse tatlılığına bal katıyordu. Bu yeri kuran çiftin iki torunu, partnerleriyle birlikte burayı işletiyor ve uluslararası manşetlere çıkıyorlardı. Hâlâ ilk soyağacından yarış atları yetiştiriyorlardı.

Öyle aman aman duygusal bir kadın değilimdir, ama ben bile bunun ne kadar sevimli bir durum olduğunu itiraf etmek zorundaydım.

Flora'nın arkasında yere çöküp gür siyah kuyruğunu kaldırdım, kalçasını ovalayarak kasılmaları takip ettim, süre tutmak için saatime bakıyordum. İkincisi geldi, ama onun yanında durup kalabalık etmeme gerek olacak kadar hızlı değildi.

Bu benim tedavi ettiğim hayvanlara karşı sürdürmeye çalıştığım bir felsefeydi. Aynı durumda olsam, bir sağlık çalışanının nasıl davranmasını isterdim? Daha önce bebeğim olmamıştı, ama bir doktorun tepemde dikilip bana bakması stres verici olurdu herhalde.

Dolayısıyla Flora'ya aynı nezaketi gösterip ahırla bağlantılı personel salonuna geçtim. Hiç olmazsa kendime bir kahve yapabilirdim. *Yine.*

Işıkları açtım, kahve makinesine bir demlik koydum. Kendimi pofuduk koltuğa bıraktığımda yorgunluğumun ağırlığını hissediyordum. Kemiklerimdeki ilikler kurşuna dönmüştü sanki. Bütün bedenim ağır hissettiriyordu. Ama her zaman bu kariyeri istemiştim ve nihayet buraya varmışken şikâyet edemeyeceğim kadar uzun süre ve çok fazla çalışmıştım. *İnsanlar daha beterlerini atlatıyorlar, Mira.*

Telefonumu cebimden çıkarıp söz verdiğim gibi Billie'ye mesaj attım ve sıcak suyun demliğe akarak sıcak ve kafeinli içeceğimi hazırlamasını bekledim. Billie çiftlikteki baş eğitmen ve aynı zamanda çiftlik sahibinin nişanlısıydı, ama son birkaç senede en yakın arkadaşlarımdan biri oluvermişti. Başta, aygırı DD ile olan zor durumda bağ kurmuştuk. Sonrasında kurtulamadığım bir sinek gibi, bana sarılır ve kızlar gecesine davet eder olmuştu. Benimle birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi konuşuyordu. Billie, yakınınızda olmasını istemenizi sağlamanın yolunu bulan insanlardandı. Enerjisi bağımlılık yaratıcı, konuşması epey renkliydi.

MIRA:

Kızıl yavruluyor. Ahırdayım.

Son tayı beklediğinden çağrı cihazı açık uyuyordu. Billie genellikle baskı altında sakin kalırdı, ama dün gecedan sonra geril-

mişti. İşlerin ne kadar yanlış gidebileceğini yeniden hatırlayınca öyle hissettiği için onu suçlayamadım.

Saat gecenin ikisini geçmiş olmasına rağmen cevap vermesi sadece birkaç dakika sürdü.

BILLIE:

Sana yardım edecek birini işe almalısın gerçekten.

Sanki bilmiyordum. Buradaki problem, benim bir nevi yalnız takılmamdı. Tek çocuk olarak yalnızlığımdan keyif alırdım. Dünyada, sonunda onlara gıcık olmadan uzun süreler boyunca yanlarında kalabildiğim sadece bir avuç insan vardı.

MIRA:

Bir de bana sor.

Yazabileceğim tek cevap buydu, telefonumu tekrar cebime koyup dumanı tüten kahve kupasını aldım ve ahıra geri döndüm. Kızıl'ın sık nefeslerini ve yumuşak homurtularını duydum ve hepsi normaldi. Bir göz atıp tekrar kasılmaların süresini tuttum, artık giderek sıklaşıyordu. Fazla vakti yoktu. Her şey olması gerektiği gibi gittiğinde, bir tayın doğması nadiren uzun sürerdi.

Kahvemi yudumlarken küçük öksüz tayın ahırına doğru geri döndüm ve samanların üzerinde kıvrılmış durduğu yerde minik kaburgalarının inip kalkışını izledim. Onun için çok endişeliydim. Bir çiftlikte büyümüştüm. Ben bir bilim insanıydim, o yüzden kendimi rasyonel olarak düşünmek isterdim. Ama bu işte hayvanların başına gelenlerin çoğunu hayatın doğal döngüsü olarak görmeye kendimi ne kadar alıştırsam da ara sıra karna darbe indiren bir olayla karşılaşabiliyordunuz. Kalbinizi yumru-

ğunun içine alıp bırakmayacak kadar adaletsiz bir şey. Bu isimsiz tay da benim için tam olarak buydu.

Ona yardım edemediğimden kendimi çaresiz hissediyordum ve bundan gerçekten nefret ediyordum. Bu, neredeyse onu uyandırıp tekrar beslemek istememe neden oluyordu, gerçi bölmesindeki listeden Hank'in sadece birkaç saat önce buraya gelip ona biberon verdiğini görebiliyordum. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve onu sadece kendimi rahatlatmak için uyandıracağımı fark ettim. Tekrar uyanacağına ve o titrek, sırık gibi bacaklarının üzerinde doğrulabileceğine kendimi ikna etmek için. DD'nin ilk tayının dünyaya gelişi böyle olmamalıydı.

Bir kutlama ânı olmalıydı, hüznün değil.

Telefonum cebimde çaldığında, numaraya bakma zahmetine bile girmeden cevapladım ve "Uykuna geri dön, psikopat. Yardımına ihtiyacım olursa, ararım."

Ama duyduğum Billie'nin sesi değildi. "Dr. Thorne? Ben Stefan Dalca."

Stefan Dalca aşağı yukarı herkesin en az sevdiği insandı. Yaptığı o kibirli bokluk ya da işe aldığı kibirli boklar yüzünden bu çiftlikteki çoğu insan için "Bir Numaralı Düşman" olarak yerini belirlemişti. Dürüst olmak gerekirse, adamın tamamen üstünü çizmemiş olmamın tek nedeni, ondan bir şekilde hoşlanıyor olmamdı. Klinikte iyi bir müşteriydi. Atlarıyla titiz bir şekilde ilgilieniyordu, faturalarını erken ödüyordu ve randevularına sadıktı; pek çok açıdan iyi bir adamdı.

"Dinle, eğer gecenin köründe bana çıkma teklif etmek için arıyorsan, cevap hâlâ hayır."

Stefan ayrıca amansızdı, bundan bir nevi keyif alıyordum. Altı ay önce şaka olsun diye bana çıkma teklif etmişti. Bu, artık devam eden bir şakaya dönüşmüştü. Sırtarak bir fatura yerine randevuya çıkmayı teklif ederdi. Göz kırparak bir yarışta yer alması

karşılığında randevuya çıkmayı teklif ederdi. Daha sağduyulu bir kadın ona geri basmasını söylerdi, ama ben sürekli bu adama çekiliyordum -daha akıllı olmama rağmen- dolayısıyla genellikle aldığı karşılık tokalaşma, göz devirme, ardından da dudaklarım-da hafif bir gülümsemeyle “rüyada görürsün” oluyordu.

“Kliniği aradım ama...”

“Çünkü kapalı. Beni gecenin her saati arayamazsın, Stefan. Şahsi numaramı nasıl bulduğunu bile bilmiyorum. Nöbetçi değilim. Dokuzda açıyoruz...”

Sesi çatlayarak sözümü kesti. “Acil bir durum. Mümkün olduğunca çabuk çiftliğime gelmen gerekiyor.”

***

Doğruca Cascade Acres’ın büyük ahır kapılarının önüne park ettim. Işıkların açık olduğu arka tarafa doğru koridorda koşarken ayak seslerim sessiz ahırda yankılanıyordu.

“Stefan?” diye seslendim nefes nefese. “Geldim.”

“Buradayız,” diye sadece birkaç bölme öteden bağırdı, o sırada gözleri kocaman açılmış ahır yöneticisi Leo’nun koridora adım attığını gördüm.

Adam dudaklarını birbirine bastırıp bana doğru başını iki yana salladığında, aşırı büyük yavrulama bölmesine doğru döndüm. Stefan atlarıyla yakından ilgilenirdi ve ben tehlikeli bir durumu nasıl kurtaracağını patronuna anlatmak için yol boyunca uğraşırken bu işten biraz olsun anlaması gereken Leo’nun burada kütük gibi dikilip durması sinir bozucuydu.

Stefan bölmenin zemininde, hareketsiz bir tayın yanına diz çökmüş, elleri dizlerini kavramış ve başı öne eğik duruyordu.

Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve hafif aksanlı çıktı. “Bana anlattığın gibi onu hayata döndürmeye çalışıyordum. Sanırım öldü.”

İçeri girip kestane rengi kısırağı kontrol ettim, tayın bedeninin tepesinde hızlıca ayağa kalkmıştı. Yorgun görünüyordu ama aşırı kan kaybı yoktu. Neyse ki onda acil bir durum yok gibi görünüyordu, beni endişelendiren taydı. “Anne şimdilik iyi görünüyor.”

“Bana söylediğin gibi keseyi kestim.” Sesi kalındı ve doğuştan bronz kolları ile beyaz tişörtü kana bulanmıştı.

Kırmızı kese doğumları* tehlikeliydi, karmaşıktı ve genellikle iyi sonuçlanmazdı. Plasenta ayrılır ve tay prematüre doğardı.

Derin bir nefes alıp Stefan’ın yanına çömeldim. “Harika iş çıkardın. Her şeyi doğru yaptın.”

Şimdi bana bakıyordu, yeşil gözleri loş ışıktaki neredeyse yosun gibi görünüyordu. Bu gece yüzünde sırtış yoktu. Son derece tükenmiş gibiydi.

Bakışlarından kaçınıp stetoskopumu çıkardım ve kalp atışı duymaya çalıştım. Hiç gelmeyince elimi temkinli bir tavırla ellerinden birinin üstüne koydum. “Üzgünüm, Stefan.”

Başını salladı, gözlerime bakamaz haldeydi. Veteriner olmanın bu kısmından nefret ediyordum. İnsanlarla uğraşma kısmından. Hislerle uğraşma kısmından. Hayvanlar hayatlarını anda yaşıyorlardı. Sonsuz iyimserliklerdi, başka türlü olduğunu bilmiyorlardı ki. Ama insanlar karmaşıktı ve onların duygularıyla ilgilenmek en güçlü yanımla sayılmazdı. Hadi-hislerinden-bahsedelim tarzı bir kız değildim.

Öte yandan, beceriksizce sırtına pat pat vurdum. Hasta yakınlarına karşı tutumlarımın pek arzulanır olmadığını biliyordum ama hayvanlarla aram iyiydi ve benim kitabımda geçerli olan buydu. Böyle anlarda dut yemiş bülbüle dönerdim ve başka hallerde epey olağanüstü olan IQ’m kısa devre yapardı.

---

* Plasentanın rahimden erken ayrıldığı ve doğmamış tayın kısırağın kan dolaşımı tarafından artık düzgün bir şekilde desteklenemediğini gösteren doğumlardır. (ç.n.)

“Bir şeyi gözden mi kaçırdım?” diye sordu, sesi o kadar kalındı ki gözlerimdeki istenmeyen nemi bastırmak için onları kırptırmak zorunda kaldım.

Topuklarımın üzerine oturup bir iç çektim. “Hiçbir şeyi gözden kaçırmadın. Bu sadece... doğa işte. Bazen hüznü ve acı. Ama yaptığın şey kısırağının hayatını kurtardı. Vahşi doğada ya da biri olmadan yaşansaydı, ikisi de ölürdü.”

Başını salladı ama hâlâ bana bakmıyordu, ben de sessizce yanında oturup ölmüş tayın başında nöbet tutmayı seçtim. Söylenecek daha başka ne vardı gerçekten?

Dünya bazen acımasız bir yer oluyordu.

STEFAN

Ölüm berbat bir şey. Bunu zaten biliyordum, ama o kadar genç ve masum bir şeyin ölmesini izlemek farklıydı. Çok *yanlıştı*. Neredeyse midemi bulandırdı. Bütün o hazırlık, o kadar para ve o kadar bilgi. Evren ağzınıza sıçtığı anda, hiçbirinin önemi kalmıyordu.

Ayağa kalkıp damızlık tatlı kısırağı okşadım, gözleri bitkinlikten kapanıyordu. “İyi iş çıkardın, güzel kız,” dedim, bir elimi yüzünden kaydırarak. “İyi iş çıkardın.”

Ardından üzerimdeki kanın bir kısmını temizlemek için taşa kesmiş gibi banyoya yürüdüm. Tam bir dağınıklık içindeydim. Mezuniyet balosundaki Carrie* gibi görünüyordum ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ağlayacak gibi hissediyordum.

Yıllardır ağlamamıştım. Bunun için fazla kapalıyım. Üstelik bunu Dr. Thorne’un önünde yapmayacağımı da adım gibi bili-

* Stephen King romanı. Kitaptan uyarılma yapılan filmler Türkiye’de *Günah Tohumu* ismiyle çıktı. Söz konusu karakterin başından aşağı bir kova domuz kanı dökülmesine gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

yordum. Muhtemelen ona, tüm o sinir bozucu arkadaşlarına koşup anlatacağı bir şey vermiş olurdu. Benimle dalga geçecek bir şey.

Salak değildim. Berbat biri olduğumu düşündüklerini biliyordum. Gold Rush Çiftliği dolaylarında benim arkamdan yapılan neredeyse belirli şakalar olduğu gerçeğinden bihaber değildim. Şampiyona galibi aygırlarını burunlarının dibinden satın almak için şaibeli taktiklere başvurmuş muydum? Evet. Atlarına ve binicisine zarar vermek için iş çevirmiş olabilecek bir jokeyi işe almış mıydım? Evet. Ayrıca o herif ahlaksız bir sapık çıkmış mıydı? Evet. Ama öyle bir şey yapacağına dair benim bilgim yoktu. Öyle bir şey yapması talimatını *asla* vermezdim. Kendimi “iyi adam” olarak tarif etmiyor olabilirdim, ama birine gerçekten zarar verecek kadar da ahlaktan yoksun değildim. Ayrıca o herifle işim bitmemişti. Yapacağım son şey olsa da kendini neye bulaştırdığını anlayacaktı. Cehennemde, kadınları inciten adamlara ayrılan özel bir yer vardı ve onun oraya gittiğinden emin olacaktım. Her halükârda ihtiyacım olan son şey, onların eline beni devirecek bir koz vermektir; hem de tek istediğim bu sektörde başarılı olmakken.

En tepeye çıkmak için yolumu bulmak, yıllardır tek odağımdı. Öne çıkmak için ne gerekiyorsa yapmıştım. Kendimi kanıtlamak için. Annem ölüm döşeğindeyken ona, yıkılan hayallerini alıp onları gerçeğe dönüştüreceğime söz vermiştim. İşte buradaydım, elimden geleni yapıyordum ve bu süreçte arkadaş edinmek pek de derdim değildi.

Koyu pembe suyun berraklaşana kadar gidere akmasını izledikten sonra, kendimi kurulayıp tekrar bölmeye döndüm. Dr. Thorne orada Farrah ile ilgileniyordu, az önce tayını kaybeden kısrağı. Ona sıvılar ve kim bilir daha neler bağlanmıştı. Mira kısrağı battaniyeye sarıp bölmeden çıkardı.

“O iyi olacak mı?” diye sordum, kapı sövesine yaslanarak.

Mira’nın koyu renk, dipsiz gözleri hızla bana çevrildi. Ciddi görünüyordu. *Yorgun* görünüyordu. Gözlerinin altındaki mavi halkalar güzel yüzünü lekeliyordu. Mira Thorne çekiciydi ve buna bağışıklığım yoktu. Siyah saçlar ve benzer bir şekilde koyu renk, badem şekilli gözler. Etrafındaki herkesten daha zeki olduğunu düşünüyormuş gibi dudaklarında her zaman belli belirsiz bir sırıtış olurdu.

Üstelik haklı olabilirdi. İstesem ona kök söktüreceğimden emin olsam da istemiyordum. Ruby Creek’in dışında veteriner seçeneği azdı ve Dr. Thorne işinde acayip iyiydi.

“Evet. Sadece biraz sıvı almasını sağlayıp ne olur ne olmaz diye sistemine biraz antibiyotik vereceğim. Bir süre onu yakından takip etmeliyiz.”

Başımı sallamakla yetindim, kaybedilen küçük dişi tay için hissettiğim hüznün göğsüme ağırlık yapan bir battaniye gibiydi. Kendimi sorumlu hissediyordum. Daha fazlasını yapabilirmişim gibi. Daha iyi insanları işe almalıydım. Mira’yı daha erken aramalıydım. Kendi tesisime veteriner almalıydım. *Bir şey yapmış olmalıydım.*

Mira, çalkantımı görebiliyor gibi bana baktı, ifadesi tamamen içtendi. Genellikle bana gösterdiği o sırıtıştan eser yoktu. “Hey, sen elinden geleni yaptın. Çoğu insanın yapacağından daha fazlasını yaptın. Senin hatan değil.”

Böyle anlarda, kendimi hiç bilmediğim sularda gibi hissedirdim. Ben bir çiftlikte büyümemiştim ve bu sektörde bir geçmişim yoktu. Sadece bir çek defteri ve keskin bir zekâyla bu işe dâli vermiş; kendimi öğrenmeye, aynı zamanda en iyileri işe almaya ve satın almaya adanmışım. Belki de Mira sadece kibar davranıyordu. Belki daha fazlasını yapabilirdim.

Mira'nın kısırağın yanında sessizce ve nazıkçe işini yapmasını seyrettim, ona benim duyamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Hayvanlarla, hayran olduğum bir çalışma şekli vardı. Onun nezaketinin birazı arada bir benim de işime yarabilirdi. Bir şeyleri yaparken kullandığım yöntemlerin bazı insanları yanlış yönlendirdiğinin farkındaydım. Ama onların fikirleri umurumda değildi. Onun yerine annemi düşünürdüm; yıllarca beni koruduktan sonra, evlendiği o şerefsiz tarafından harap edilen annem. O şerefsiz, kadını etrafta savurmaktan keyif alırdı. Uçak kazasından sonra tüpler ve kablolar bağlanmış annemi düşünürdüm, bana Ruby Creek'ten hiç ayrılmaması gerektiğini söylemişti.

Daha öncesinde adını bile duymadığım bir yerdi.

Bana orada kalması ve yarış atları yetiştirmesi gerektiğini söylemişti.

Hayatında hiç bilmediğim bir kısımdı.

Ardından hayat değiştiren bir bombayı üstüme salmıştı.

Ve ölmüştü.

O herif de ölmüştü ama annemi de yanında götürmüştü. Onun aptal, küçük, özel uçağında; zengin insanların binip ölmek gibi kötü bir alışkanlık edindiği türden bir şeydi. Hiç sevmediği oğluna son bir "siktir" çekmişti. Annem onu asla terk edemezdi, dolayısıyla uçak kazası ikisini de almıştı. Aynı anda hem acı hem tatlı. Annem beni ondan -benim sözde babamdan- uzakta ve güvende tutmak için özel okullara yolladığından, onunla birçok yılı kaçırmıştım.

Dayak yemiş, yara bere içinde kalmış ve fena halde sakatlanmıştı. Eli elimde, son nefesini alırken onu Ruby Creek'e götüreceğime söz vermiştim. Dünyanın öteki ucundaki ufak bir kasaba. Sonra da o şerefsizin geride bıraktığı muazzam miktardaki parayla, annemin ölmeden önceki hayallerini gerçeğe dönüştürmeyi ayarlamıştım.

Hayat adil değildi, ben de değildim. Özellikle de tutmam gereken bir söz varken.

Bir hışımla ahırdan çıktım ve kapıya giderken yol üstünden kürek kaptım. Dışarısı karanlık ve soğuktu, yağmur yine yağıyordu ama umurumda değildi. Zaten rezil durumdaydım.

Elimde kürekle arazimdeki küçük göle doğru ilerledim. Evi mi bu ahırdan ayırıyordu.

Annemin küllerini buraya savurmuştum. Suyun doğusunda ki büyük salkımsöğüdün altına bir çukur kazdım.

Burası benim kurtarmayı başaramadığım herkes için bir mezarlık haline gelmek üzereydi.

***

“Stefan, otur.”

Yağan yağmurun şırıltısından onun ipeksi sesini zar zor duydum. Başımı iki yana sallayıp çukura toprak atmaya devam ettim. Tayın cesedini canlandırmaya çalıştığımda, Mira bana hüznle bakmıştı. Bana acımasını istemiyordum. Sadece tayı gömmek, ardından da bu boktan gece hiç yaşanmamış gibi günüme devam etmek istiyordum.

Elinin tekrar sırtıma yerleştiğini hissedince donakaldım, ince parmakları omuzlarımin arasında genişçe açılmış, ıslak gömleğimin altındaki teni ısıtıyordu.

Dokunuşu sıcaktı. Ama sesi değil. “Otur, dedim.”

“Oturamam. Bu çukuru kapatmayı bitirmem lazım.”

Diğer elini uzatıp küreğin tahta sapına doladı. “Hayır. Benim sıram.”

Şimdi dik duruyordum ve ona bir bakış attım. “Sana ödeme yapma nedenim bu değil.”

Bana gözlerini devirdi ama küreğe asıldı. “Bilmiyorum sanki. Ama yapacağım. Yani geri çekil.”

“Yorgun görünüyorsun,” dedim onu baştan ayağa süzerek, sert yüzü yağmurluğunun başlığının altından görünüyordu.

Bakışları beni inceliyordu ve kendine has sırtışı dudaklarının kenarında belirdi. “Galiba yalnız değilim.” Ağzı yüzünden, küreği elimden alacak kadar uzun bir süre dikkatim dağıldı. Küstah bir yorum bekliyordum ama dönüp kürekle yığınlarca ağır, ıslak toprağı büyük çukura atmaya başladı.

Çalışmasını izlerken ayaklarım yere kök salmıştı, sisli yağmur etrafımızda yağıyor, güneş Cascade Dağları’ndan yükselerek vadi boyunca mavi bir ışıltı yayıyordu. Aynı anda hem ürkütücü hem güzeldi ve aniden Mira’nın beni öyle görünmekle itham ettiği kadar yorgun hissetmeye başladım.

Oracıkta yere çöktüm, ne kadar ıslanacağım ya da çamura bulanacağım umurumda değildi. O noktayı geçmiştim. Beden dışı bir deneyim yaşıyor gibi hissediyordum; işte o kadar yorgun ve sersemlemiş haldeydim.

“Neden bana yardım ediyorsun?” deyiverdim önümdeki kadına, bana karşı tamamen ilgisiz olduğuna yemin edebilirdim ama şu an bana yardım etmek için zahmete giriyordu. Hiç olmadı, arkadaşları benden nefret ediyordu. Bana yardım etmek, onların kitabında suça eşdeğerdi muhtemelen.

Başını kaldırmadı. Kürek, çamurlu toprak yığınınındaki küçük çakıltaşlarına çarparak çınlıyor ve sürtünme sesi çıkarıyordu. Toprak, göl ve yağmur arasında ortalık ferah ve topraksı kokuyordu.

“Çünkü yardıma ihtiyacın var,” diye karşılık verdi sonunda.

“Bunu yapmana bütün o arkadaşların ne der?”

Şimdi durup küreği zemine sapladı, botlu ayaklarından birini küreğin kenarının üstüne koyup bana baktı. Gözleri zeki, yanakları pembeydi ve kazmanın eforuyla göğsü inip kalkıyordu. “Emin değilim. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri yaparken onlardan izin almam genelde.”

Dudak büktüm, burnunun kalkık ucuna ve oradan akan su damlasına bakıyordum. Tamamen üstün ahlak sahibi olmak da hayatını kazanmak için hayat kurtaran kadına yaraşan bir şeydi, oysa benim ahlaken gri bölgede olduğum ortadaydı. Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim.

“Varsaymak için ne derler bilirsin, Dalca. Ve kesinlikle benim hakkımda varsayımlarda bulunmamalısın.” Mıra bana o kadar şiddetle dik dik bakıyordu ki gözlerimi yere indirdim. Şu an kimseyle yüzleşecek ruh halinde değildim. O yüzden oturdum, düşüncelerimde kayboldum, benim veteriner mezarı kapatma işini tamamlarken iliklerime kadar ıslandım. Küreği geri almak için işini bölme zahmetine bile girmedim. Yardıma ihtiyacı duyan bir kadın gibi görünmemişti bana.

Ayrıca, söz konusu o olduğunda, muhtemelen hiç centilmen davranmıyordum.

İşi bittiğinde küreği yere bıraktı ve gelip yanımda dikildi. Konuşurken sıcak nefesi önünde beliriyordu. “Bugün daha sonra Farrah’ı kontrol etmeye geleceğim. Sen de biraz uyumalısın.”

“Doktorun talimatları mı?” Ses tonum küçümseyiciydi; bu bir tür varsayılan modumdu, bazen istemesem de o şekilde konuşurdum. Otuz dört yaşında olmama rağmen, kulağa anne sorunları olan şımarık ve zengin veletmişim gibi gelirdi. *Ne şirin.*

Ellerini beline koydu ve tek kaşını kaldırarak beni sessizce azarladı. “İnsanların seni gösterdiği gibi bir dallama olduğuna asla inanmadım. Ama bu şekilde konuştuğunda onları anlayabiliyorum.”

Çenemi sıkarak dişlerimi birbirine sürttüm, içimden kendimi azarlıyordum. Nihayet ondan özür dilemek için başımı kaldırdığımda, Gold Rush Çiftliği kamyonetine doğru yürüyor, şu an ne kadar yorgun düştüğünü açık eden yürüyüşüyle kalçaları salınıyordu.

Ona teşekkür etmeliydim. Bana yardım etmişti. Karanlıkta. Yağmurun altında. Bense suratsız bir küçük hıyar gibi davranmıştım.

Arkadaşları bana *Dallama Dalca* diyordu ama şu an gerçekten öyle olduğumu ilk kez hissediyordum.

MIRA

Billie ile ahırın dinlenme salonundaki kanepeye yan yana serildik. Daha fazla kahve demlenirken gözlerimizin yavaş yavaş kapanmasına izin verdik.

O kadar yorgundum ki kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Bitkinliği aşp doğruca sersemliğe geçtiğiniz türden bir yorgunluk. Uyumam gerekiyordu ama uyuyamıyordum. Çiftlikte, dün gece Stefan beni arayıp acil durum için çağırdıktan sonra, Billie'nin doğurttuğu yeni, güzel bir dişi tayımız vardı.

Flora sağlıklı ve olaysız bir doğum yapmış ve kusursuz bir kopyasını dünyaya getirmişti. Uzun kirpikleri olan, koyu doru bir tay.

Mutlu ve sağlıklı bir tay görmek, bu sabah Dalca'nın çiftliğinden ayrıldıktan sonra ihtiyaç duyduğum moral desteği idi. Tay kaybetmek asla kolay olmazdı, ama adamın bu kadar zorlanması durumu daha da beter etmişti. Teselli edici bir insan olmadığı-
nın gayet farkındaydım. Kusarken-saçını-tutayım tarzı bir arka-

daş değildim. Anaç gen bende yoktu. Ama nasıl işe yarayacağımı bilirdim ve bazen bu da bir insanı teselli etmenin iyi bir yoluydu.

“Flora’yı devraldığın için teşekkürler,” diye mırıldandım sessizce.

“Hey, kafana takma. Eğlenceli sayılırdı. Ayrıca bir bebek sahibi olmakla ilgili sahip olabileceğim tüm hisleri öldürmekte her zaman işe yarıyor.”

Bir homurtu çıkardım.

“Cidden, Mira. O kadar küçük bir yerden öylesine büyük bir şeyi çıkarmak dehşet verici.”

“Vajinalar elastiktir. Tekrar daralırsın.”

Billie inledi. “Off. Neden seninle her şey hep kelime anlamıyla? Amelia Bedelia’ gibisin.”

“O kitapları severdim,” diyerek kıkırdadım.

“Aptal dâhilerden bahsetmişken Dallama Dalca nasılmış? Orada seni çok uzun süre alıkoyduğu kesin.”

“Tayı öldü,” dedim açıkça. Bazen Billie’nin biraz kendine getirilmesi gerekiyordu.

“Şey, kahretsin. Şimdi ben kendimi dallama gibi hissediyorum.”

Ona göz attığımda, yaşlarla dolan kıstığı kehribar gözlerini gördüm. DD’nin öksüz bebeği yüz metre ötede bir ahırda tek başına yatarken bu kayıp onu biraz fazla yakından etkilemişti. “Hissetmelisin de. Kızıl kese doğumu. Zorlu bir geceydi.”

Homurdanarak gözlerini arka arkaya kırıştırdı. “Kısarak kurtuldu mu?”

“Evet...” dedim, sesim imalı bir şekilde kesildi.

Billie başını çevirerek bana iri açılmış gözlerle baktı. “Neden o şekilde söyledin?”

---

* Mecazları ve deyimleri gerçek anlamıyla kullanarak işverenin emirlerini yanlış anlayan ve komik sonuçlara yol açan hizmetçiden adını alan çocuk kitabı. (ç.n.)

“Bahsi geçen kişi yüzünden bilerek mi kalın kafalı davranıyorsun, yoksa çarkları dndremeyecek kadar yorgun musun?”

Billie zekâ konusunda zehir gibiydi. Aklının ilk gittiği yer ksz tayımız değilmiş gibi yapmak saçmalık olurdu. Sadece on dakikalık bir yolda, tam kapasite style tayı olmayan bir kısrak bulunuyordu.

İşin matematiği gayet basitti.

Gözlerini kırpıştırıp dudağını ısırđı. “Sana sadece süper yorgun olduğumu söylesem inanır mısın?”

Bir kahkaha atıp başımı iki yana salladım ve ayağa kalkarak kahve makinesine doğru yürüdüm. “Tavırlarını dzeltsen iyi olur, Billie. Dallama Dalca, o tayı kurtarmak konusunda en iyi şansın haline geldi az önce.”

***

İki kahvenin etkisi altında Cascade Acres’a park ettim. şu an resmen ben kahve *olmuştum*. Kanım tamamen kafein doluydu ve bugünün geri kalanını çıkarmama yardım etmesine ihtiyacım vardı. Sadece fiziksel açıdan yorgun olduğum için değil, duygusal olarak da bitap haldeydim. Çiftliğin sahiplerinden biri olan Vaughn, bana tesis kliniğini kapatıp biraz uyumamı söylemişti. Bu hâlâ acil durumlar için nöbette olduğum anlamına geliyordu, ama en azından son teknoloji tesiste çalışıyormuş gibi yaparken dalıp gitmeyecektim. şu an istesem de bir atı güvenle tedavi edebileceğimi sanmıyordum.

İşin o tarafını insanlar unutuyorlar sanki. Bazı günler, kendinizi ayak parmaklarınıza kadar zgn hissedersiniz. Silkinmek zordur.

En azından kahve vardı.

Tatlı mı tatlı rüşvet niyetine kahve. Çünkü bir şekilde, buraya dalıp Stefan Dalca'yı öksüz tayımız için kısırağını bize ödünç vermeye ikna etmesi gereken ben olmuşum. Muhtemelen adamlar arası makul derecede iyi olan sadece ben olduğum içindi. Bunu yapması için tatlı ve yaşlı ahır yöneticimiz Hank'i ikna etmeye çalışmışım. Ama bana hoş bir tavırla gülmüş ve biz "çocukların" bayıldığı drama için fazla yaşlı olduğunu söylemişti.

İçerlediğim bir yorumdu. Ben ne pahasına olursa olsun dramadan kaçınırdım. Hank'in bu kadar sevilesi biri olması iyi bir şeydi, yoksa daha fazla zorlardım. Violet gitmeyi teklif etmişti ama Cole'un bana kaş çatışı -kızı oraya yollarsam derimi yüzecekmiş gibiydi- onu geri çevirmeme neden olmuştu. O herif istediği zaman korkutucu olabiliyordu. Ya Billie ve Vaughn? Söz konusu bile değildi. İkisi de Stefan'dan *nefret* ediyordu, zaten o yüzden bu durum biraz kurnazlık gerektirecekti.

Haliyle pes edip çoğunluk için elimi taşın altına koymaya karar vermişim.

Büyük, kayan ahır kapısından geçip etrafa bakındım. Genellikle Gold Rush Çiftliği günün bu saatinde çalışanlarla dolup taşardı, ama bu çiftlik epey sessizdi. Çok daha küçük bir işletmeydi. Orada çalışan insanlar olmasını beklemiştim.

"Stefan?" diye seslendim yankılı koridorda.

Durup bir cevap bekledim ama hiçbir şey duymadım, o yüzden ahırın ucuna bağlanmış kirli talaşla dolu bir römorku olan traktöre doğru yürümeye devam ettim. Ön bölmelerdeki koyu desenli ahşap Hollanda kapılarını geçerken son bölmelerden birinden römorka doğru uçan bir kürek dolusu atık gördüm, belli ki biri burada bölmeleri temizliyordu. Beni doğru yere yönlendirmelerini ayarlayabilirdim.

Ancak yavrulama bölmesine baktığımda, bulmayı beklediğim gibi bir eleman görmedim. Stefan Dalca'yı gördüm, üstüne

uyan siyah kot ile siyah bir tişört giymişti ve yüzüne karanlık bir kaş çatışı hâkimdi. Kulaklarında AirPods vardı ve burada olduğuma dair en ufak fikri olmadığı belliydi. Ben de onu bir an için seyrettim.

Koyu sarı saçlar ve altın ten, ona bir ışıltı veriyordu. Kaslarla şekillenmiş uzun uzuvları çoğu adamın taklit etmeye çalıştığı bir özgüvenle hareket ediyordu. Fakat onda doğal görünüyordu. Onun bu hafiften tehlikeli havası ve gizemli aksanında çekici bir şeyler vardı.

Başka herkes Stefan'ı pistte pahalı bir takım elbise içinde, kendisine çekidüzen vermiş bir halde görüyor ve bunu onun her zamanki hali sanıyordu; ama çiftliğinde pis işleri yapan versiyonunu gözden geçiriyorlardı. Stefan'ın üstüne oturan bir tişört ve kot pantolonla el arabasına saman balyaları fırlatan hali, kötü günler için sakladığım bir anı oldu. Kollarının kasılması ve şakaklarından akan ter. Gözlerden uzaktayken bu adam günlerce güneşin altında çalışmaktan teni ışıldayan bir çiftlik delikanlısıydı.

“Felç mi geçiriyorsunuz, Dr. Thorne?”

Başım hızla kalktı, sesini duymak beni şaşırtmıştı. Kibirli maskesi mükemmelen yerine oturmuştu. Benim alışık olduğum Stefan versiyonu buydu. Hazırcevap ve alaycı. Açık konuşmak gerekirse böylesi, Üzgün Stefan ile uğraşmaktan daha kolaydı. O gerçekten beni mahvediyordu.

Gülümsedim gerçi. Çünkü cidden dikizlerken yakalanmıştım. Adamın görünüşündeki bir şeyler beni açıklanamaz bir şekilde kendine çekiyordu. “Hayır. Ama sanırım uyuyakalmış olabilirim.”

Benim bölmenin kapısına yaslanışıma benzer bir tavırla elindeki dirgene yaslandı ve beni değerlendiriyormuş gibi başını yana eğdi. Stefan Dalca akıllı bir adamdı, konuştuğunda yeşil gözlerinin parlamışından bunu anlayabilirdiniz. Ninem olsa, “O çocuğun hiçbir şeyden aşağı kalır yanı yok,” derdi.

“Sana ne konuda yardımcı olabilirim?” Dirgene yaslanmış bir tür çiftçi pornosu gibi görünüyordu.

“Çalışanların nerede?” Bir kahve bardağını uzatarak ahır koridorunu işaret ettim.

“Onları eve gönderdim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

“Tabii. Sen de... bütün bu bölmeleri kendi başına mı temizliyorsun?”

“Aferin, Watson.”

“Dallama,” diye mırıldandım ve gülerek fazla kahveyi ona uzattım.

“Bana mı?” Yavaşça elini uzattı, beni şüpheyile süzüyordu.

“Evet.”

“Zehirli mi?” İçinde kuru mizah oynayan yeşil gözleri parladı.

Ben de tam bir hain gibi kendimi kahkaha atıp şakayla karşılık verirken buldum. Bana çıkma teklif ettiği ve salak bir kıkırtıyla onu başımdan savdığım zamanlardaki gibi. “Hayır. Sadece kapkara kahve. Tıpkı ruhun gibi.”

Gözlerini yere indirdi, ağzını alaycı bir tavırla bükmüştü. Buna gülmesini bekliyordum, ama neredeyse sözlerim ağır gelmiş gibiydi. Bölmeye yoğun bir sessizlik çöktü ve sohbeti kurtaracak bir şeyler bulmaya çalıştım. Bunu mahvetmeyi göze alamazdım. Yardımına gerçekten ihtiyacım vardı. O tayın, onun yardımına gerçekten ihtiyacı vardı.

“Sen, ee, yardım ister misin?” Dirgeni işaret ettim.

Kaşlarını çattı. “Bunu neden yapasın?”

“İyi bir insan olduğum için,” dedim neşeyle.

“Dün gecedan sonra bana üzüldüğün için olmasın?”

“Yok.” K’yi vurguladım, ekstra ikna edici görünmeye çalışıyordum.

Neredeyse kedi gibi bir tavırla başını yana eğdi, beni tamamen çözmüşe benziyordu. “Benden bir şey istediğin için mi?”

Dalaveremi şıp diye çözme yeteneği karşısında hayal kırıklığına uğrayarak iç çektim. “Dinle. Yardım istiyor musun, istemiyor musun?”

“Dirgenler koridorun sonundaki yem odasında asılı.” Çene-siyle o yönü işaret etti. “Öteki tarafı halledebilirsin.” Ardından talaşlara döndü ve pis olanları becerikli bir şekilde römorka atmaya devam etti.

Daha fazla bir şey demeden dirgeni alıp işe koyuldum. Bir çiftlikte büyümüşüm. Annemle babam yabanmersini yetiştirirdi, ama biraz hayvanımız da vardı. Tavuk ve keçi gibi şeyler. Haliyle tezek temizliği benim için yeni değildi. İçime kapanıp işin tekrarlayıcı doğasına kapıldım. Kazı, salla, at. Neredeyse şifalıydı. O kadar yorgundum ki beynimin tamamen dükkânı kapatıp gittiğine, bedenimin ve kas hafızamın işi devralmasına izin verdiğine emindim.

Stefan ile sessiz ve verimli bir şekilde çalıştık. Çalışma etiği karşısında şaşırmadığımı söylesem yalan olurdu. Onu her gördüğümde, eski kafalının teki gibi öylesine süslü ve titiz görünürdü. Pahalı takım, kusursuz şekillendirilmiş saçlar, *her zaman* tamamen kontrollü. Dolayısıyla, son yirmi dört saat sürpriz olmuştu. Bu adamın iki farklı versiyonunu uzlaştırmaya çalışmanın baskısıyla alnım kırıştı. Adam kanlı canlı tezatlardan oluşuyordu ve aklımın onun bu altın amele versiyonuna kaymasına engel olamadım.

Bu versiyon bir adamda hoşlandığım şeydi ve dengemi sarsıyordu. Stefan Dalca’yı rakibimiz ve genel olarak bir dallama olması dışında bir şey olarak düşünmek ihanet gibi hissettiriyordu. Arkadaşlarım zihnimi okuyabiliyor olsalardı, canıma okurlardı.

Özellikle de traktöre atlayıp anahtarı çevirdiği ve motor onun altında canlanırken dilini alt dudağında gezdirdiği an. Traktörü rahat bir tavırla sürüyordu, geniş koridorda ilerletip bir sonraki çalışacağımız yere hizaladı. Geniş direksiyonun üzerinden rahatça sarkıttığı kaslı önkolu kasılıyordu.

Stefan Dalca'da fark ettiğim her şey için, bugün yaşadığım bu delice seviyelerdeki yorgunluğu suçladım. Bende bunca yetenek varken onu dikizleyecek halim yoktu ya.

Bakışları bana dönünce aceleyle başımı öne eğdim, gözden kaçırdığım bir şey varmış gibi tertemiz talaşları dürtüyordum. Ona baktığımı fark etmemiş olduğunu şiddetle umuyordum. *Yine.*

Ahırını bitirdik, saman filelerini doldurduk ve dışarıda zaman geçiren bütün atlarını tekrar içeri aldık. Konuşmadık, sadece yaptık. O da neredeyse benim kadar yorgun olmalıydı ve ona yardım ederek biraz iyi karma puanı toplamış olabilirdim.

Galiba? Muhtemelen Billie'den gelecek iyi karma puanı yoktu. Neyse ne. Adamı yumuşatmanın bedelinin ne olduğunu bilmesi gerekmiyordu. İsteddiği şeyi alınca mutlu olacaktı işte.

Son bölmelerin sürgülenme sesinin metalik çınlaması ahırda yankılandı ve sonunda dönüp bana baktı. Talaşlardan kalma hafif bir toz katmanını koyu altın saçlarını kaplamıştı.

Onları üstünden silkelemek için parmaklarım karıncalandı.

“İstedğin şeyin ne olduğunu artık bana söyleyecek misin?”

Onun yerine polar ceketimdeki tozları silkeledim, onu yanıtlamanın en iyi yolunu düşünüyordum. Stefan'a karşı aptala yatmanın kazandıran bir strateji olmayacağını fark etmiştim. O yüzden ona sııttım. “Evet.”

Kıkırdayarak tavana baktı ve başını iki yana salladı. “Son birkaç saati benimle amelelik yaparak geçirdiğine göre, fena halde istiyor olmalısın.”

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Fiziksel çalışmayı kaldıracı-
bilirim. Ancak yardımına ihtiyaım var.”

Bölmeye yaslandı ve tek kaşını kaldırarak beni devam etmeye zorladı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kocaman açtım. Kulağa kötü geldiğini biliyorum, ama yıllar boyunca erkekleri kendi düşünme şeklime çekmek için birkaç numara öğrendim. İyi uygulanmış bir ürkek ceylan bakışı, birçok huysuz at yetiştiricisini hayat kurtarıcı bir prosedüre para yatırmaya itmiştir. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Emin değilim, ama hayat kurtarmak için o numarayı çekmeye hazırdır. Bana kalırsa, en iyi yeteneklerimle işimi yapıyorum sadece.

Stefan bir homurtu çıkardı ve bana kendi sırtıtışını gösterdi. “O ifadeyi benim üzerimde kullanma, Mira. Söyle gitsin.”

Yok artık ama. Bu adam cidden çok fenaydı. “İyi. Sütannesi olacak bir kısrağa ihtiyacı olan bir tayım var. Sütanne olmadan hayatta kalamaz.”

Sadece baktı, yeşil gözleri beni olduğum yere sabitliyordu.

“Sende de bir tane var...”

“Bu tay kime ait?” Sesi sakın ve ölçülüydü. Hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu.

Söyleyip kurtulacaktım. “Gold Rush iftliği.”

Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı, ben de terli avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm. O jokeyin Violet’a yaptıklarını söylediğim gün Patrick Cassel’ı kovacak kadar iyi bir adamdı. Doğruca ahıra ilerlemiş ve aşağılık herifi oracıkta kovmuştu. Tek soru sormadan onu girmek üzere oldukları yarıştan çekmiş ve giriş ücretini yakmıştı.

Bunu yapacak kadar da iyi biri olmasını umuyordum.

“Tamam.” Cevabı basitti. O kadar basitti ki neredeyse kafamı karıştırdı.

“Gerçekten mi? Sadece... tamam mı?”

Karşılık olarak kurt gibi sıırttı. Çocuksu bir şekilde sevimliydi. Gözlerinin altındaki koyu halkalar da yakışıklılığından hiçbir şey götürmüyordu.

“Evet.” Duraksadı. “Pekâlâ, birkaç şartım var.”

Tabii. İşte geliyor. Kurnaz piç kurusu.

Gözlerimi devirdim. Kendimi tutamamıştım. Elimi hızlıca sallayarak söylemesini işaret ettim.

“Bir; burada, benim çiftliğimde kalmalarını istiyorum.”

Yüce Tanrım. Bu kısım çetrefilli olacaktı. “Tesiste klinik olduğundan, Gold Rush’ta kalmaları daha mantıklı.”

Stefan elini savurarak beni geçıştirdi. “Araçla beş dakikalık yol. Halledersin.”

Kabul etmemesi karşısında dişlerimi sıktım, ama asabiyetimi bastırıp o tayın bir anneye ne kadar çok ihtiyacı olmasına odaklandım. “İyi,” dedim dişlerimin arasından.

“Ve iki.” Adam düpedüz keyifli görünüyordu. “Seni bir randevuya çıkarmama izin vereceksin.”

Şerefsiz.

Düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. “Aslında, üç randevu.”

Adi. Şerefsiz.

“Ciddi olamazsın,” diye ona fısıltıyla bağırdım, gözlerinin anlamadığım bir şeyle parlamasını seyrettim. Bence insanların sinirini zıplatmaktan gizliden gizliye keyif alıyordu, çıkarıcı hıyar. “Süre gelen o şakayı anlaşımanın bir parçası mı yapacaksın gerçekten?”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “İstedğini elde etmek için bana kahve getiren, saatlerce yardım eden ve en iyi başı-dertte-küçük-hanım bakışını bende kullanmaya çalışan kadın böyle söyleyince de manidar oldu.”

Gözlerimi irice açarak başımı iki yana salladım ve yumruklarımı kalçalarımaya yasladım. “Bana karşı nasıl tamamen üstünlük sağladığına inanamıyorum. Bunun için beni köşeye sıkıştıracağsın diye ölmekte olan bir taşı kullanmak niyetinde misin yani? Tanrım, günüm gösterilmiş gibi hissediyorum.”

“Öyle oldu.” Kibirle gülümsedi, kendinden tamamen memnun görünüyordu. Hayır diyemeyeceğimi biliyordu. Sadece o taşı kurtarmak istediğim için değil, arkadaşımı yarı yolda bırakamayacağım için de.

“Neden üç randevu?”

“Çünkü bir taneden fazla.”

Ayağımı hafifçe yere vurdum. “Neden iki değil?”

“Çünkü o da üçten az?” Bir soruymuş gibi söylemişti.

“Tamam, o zaman neden beş değil?”

“Daha fazlasını mı istiyorsunuz, Dr. Thorne?” Bana şu an sunduğu gülümseme düpedüz yıkıcıydı.

“Yani, temelde süregelen teklifini aldın ve üstüne iki tane ceza randevusu mu ekledin?” Sesim kuşkuluydu.

“Benim için ceza olmayacaklar.” Sırıttı ve neredeyse o uka-la suratına bir tane çarpmak istedim. Keşke bu atı kurtarmayı böylesine bir çaresizlikle istemeseydim, yoksa çarpardım. Keşke azmine bu kadar hayran olmasaydım. Ayrıca kesinlikle, Stefan Dalca’nın beni bir randevuya çıkarmayı böyle fena halde istemesi karşısında midem pır pır etmeseydi keşke.

Ben çok salakça bir şey yapmak üzere olan zeki bir kızım.

“Peki. Ama Ruby Creek’te olmayacak, platonik olacak ve kimseye söyleyemezsin.” Döndüm ve o daha cevap veremedenden kapıya doğru ilerledim, kamyonetimin güvenli ortamına kavuşmak için sabırsızlanıyordum.

“Sen nasıl derssen,” diye akıcı bir şekilde cevap verdi. “Ben sana öylece âşık olamam zaten, değil mi?”

Çıkmak için kapı kolunu çevirirken kıkırdadım. “Ah, Stefan. Bence çoktan olmuşsun.”

Arkamdan gelen kahkahasının sesiyle ayazlı öğleden sonra havasına doğru gülümsedim. Adama mecbur kalmış olabilirdim, ama işleri onun için kolaylaştırmak zorunda değildim.

Her raundu kazanmasına izin veremezdim.

MIRA

“Hayır. Hayatta olmaz. Hayır, Mira. Hayır.”

Violet kocaman açılmış gözleriyle Billie ile aramızda kalmıştı, bunu nasıl düzelteceğini çözmeye çalışıyor gibiydi. Az önce onlara Stefan Dalca’nın koşulundan bahsetmişim ama bariz nedenlerden ötürü randevu kısmını işime geldiği gibi saklamıştım. Sevdiğiniz insanların bilmesi gerekmeyen şeyler vardır. Ben de bu fedakârlığı gizlice yapacaktım.

Ayrıca Billie’nin tam kapasite patlamasını izlemek istemiyordum.

“Ona sorun olmadığını söyledim.”

Billie *küplere bindi*, amber gözleri kısıldı, başını şiddetle iki yana sallıyordu. “DD’nin ilk bebeğini aslanın inine göndermenin imkânı yok. Kahrolası cesedimi çiğnemen gerek.”

“Pekâlâ ya senin cesedin olacak ya da tayın.”

“Tanrım, Mira. Bu karanlık oldu,” diye Violet lafa girdi, ellerini saçlarından geçirerek.

Billie bana dik dik bakıyordu. Az önce söylediğim şey hoşuna gitmemiştir ama gerçekliğini de inkâr edemezdi.

“Tanrım,” diyerek Billie titrek bir iç çekti. “Herif tam bir dalama. Bundan nefret ediyorum.” Adama karşı olan nefreti kimse için yeni haber değildi. Stefan’ın taktikleri neredeyse herkesi yanlış yola iterdi ama Billie ile Vaughn’ı mahvedecekti neredeyse; bu da Billie’nin kitabında kesinlikle affedilemez bir şeydi.

“O kadar kötü biri değil.” Violet’ın daha bağışlayıcı olduğu belliydi.

“Dinle. Durum böyle. Tayı kurtarıyor muyuz, kurtarmıyor muyuz? Çünkü benim bakış açım göre, bizi bir nevi taşaklarımızdan yakaladı. Beş dakikalık yol. Tayı günlük olarak kontrol edip rapor verebilirim. Sonbaharda onu süttten keseriz ve böyle bir şeyin olduğunu bile unuturuz. Sonrasında hepimiz Stefan Dalcadan alenen nefret etmeye dönebiliriz.”

Billie iç çekti.

Violet başıyla onayladı.

Sanırım ikisinden alabileceğim onay ancak bu kadardı, o yüzden konuyu bağlarcasına dizlerime vurup ayağa kalktım. “Römorka yüklememe kim yardım edecek?”

İki kadın da bana gözlerinde hüsrân ve içlerlemeyle bakıyordu. Ancak sonra kalkıp bana yardım etmeye geldiler. Tayı kaldırıp römorka yerleştirmek çok vaktimizi almadı. Hâlâ çok zayıf ve güçsüzdü, onu hareket ettirmek zorunda kalmak kesinlikle ideal bir durum değildi. Ama bence ödül, riski aştığı için ideale yeterince yakındı.

“Seninle geliyorum.” Billie’nin çenesi sertçe kasılmıştı, ayrıca hafifçe titriyordu. Güçlü davranmaya çalışıyordu, ama bu onu içten içe öldürüyordu. Çok derinden hissedirdi; iliklerine kadar severdi. Yaygaracı bir görünüşü vardı, ama inanılmaz derecede hassastı.

Omzunu kavrayıp yüzüne baktım. “Bugün değil, B. Bunu senin için yapmama izin ver. İşimi yapmama ve onları yerleştirmeme izin ver.” Ona söylemediğim şey şuydu ki kısırağın tayı kabul etmemesi gibi bir olasılık vardı. Öyle bir şey olursa, Billie’nin orada olmasını istemiyordum. “Yarın birlikte gidip onları kontrol ederiz. Bugün işleri onlar için mümkün olduğunca sessiz ve özel tutalım.”

Başını sertçe bir defa sallayarak onayladı. Ürkek hayvanlardan bahsediyorduk ve bazen isteklerimizin onlar için en iyisi olmadığını o da biliyordu. Hem bunun için kendi huzurunu feda etmeye hazırdı, onu böylesine olağanüstü at kadını yapan şeyin bir parçası da burada yatıyordu.

Violet, Billie’nin yanına sokulup bir yapboz parçası gibi onun yanına yerleşti. İkisi birlikte o kadar tatlıydılar ki neredeyse öğürecekdim. Yakında elti olacaklardı, çünkü her biri Gold Rush Çiftliği’nin sahibi olan iki erkek kardeşten biriyle birlikteydi.

Hepimiz arkadaştık, ama ben her zaman kendimi biraz üçüncü teker gibi hissediyordum. Bunun onlarla bir alakası yoktu, tamamen benimle ilgiliydi. Asla büyük arkadaş gruplarının ya da bütün bir kız çetesinin içinde yer almamıştım. Ama bu ikisi bir nevi beni sahiplenmiş ve bırakmamıştı, şikâyet ettiğim yoktu elbette. Billie ile Violet kolaylıkla bu zamana kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlar olabilirdi. Uzun süre yalnız yaşadıktan sonra, hesap vermek zorunda olduğum insanların olması hâlâ garip geliyordu.

Kamyonete atlayıp emniyet kemerimi taktım; pencereyi açtıktan sonra, ana binanın önündeki dairesel araç yolundan yavaşça çıktım.

“Bana şans dileyin!” diye onlara seslendim el sallayarak.

Tanrı şahidim, ihtiyacım olacaktı.

“Sen kimsin?”

Kapıdaki kız bana dünden kalma leşmişim gibi bakıyordu. Burada olmamam gerektiğini o bile biliyordu. Kulaklıkları boy-nundaydı, üstünde geniş bir tişört ve tişörtün ucundan zar zor görünen dar bir şort vardı. Ağzını açıp çiğnediği her seferinde sakızı ağzında görebiliyordum. Sarı saçlarını yüksek bir atkuyru-ğu şeklinde tutturduğu pembe toka, tepesindeki fiyonkla birlikte onu yürüyen, konuşan bir trip abidesi gibi gösteriyordu.

Evin kendisi güzeldi, etrafını saran arazi için yapılmış gibiy-di. Tüm o nehir taşları ve doğal ahşap kirişler. Cilalanmış bir ön kapı ve tepesinde ferforje çerçeveli bir pencere vardı. Büyük ama gösterişli değildi. Klastı, tıpkı Stefan gibi.

“Ben Mira. Veteriner.” Başparmağımla omzumun üstünden çiftliği işaret ettim, isimsiz tayı orada römorkta bırakmışım, çünkü Stefan hiçbir yerde bulunamıyordu ve biraz yardıma ihti-yacım vardı. “Stefan’ı arıyorum.”

Beni baştan ayağa süzdü, geviş getiren inek gibi sakız çiğni-yordu hâlâ. Kaç yaşında olduğunu söyleyemezdim, ama bana küçük görünmüştü. Stefan ile olamayacak kadar küçük.

Umarım.

Tanrım. Umarım bir kız arkadaşı varken beni üç randevuya ikna edecek kadar alçak biri değildi.

“Stefan!” Kız dönüp de arkasındaki kıvrımlı merdivenlere doğru haykırınca irkildim.

Dakikalar içinde Stefan hızla merdivenlerden iniyordu, yıp-ranmış kot pantolonu bacaklarını neredeyse dikkat dağıtıcı bir şekilde sarmıştı.

“Nadia, birkaç basamak çıkıp beni aramak seni öldürür mü?”

Nadia gözlerini devirip öfkeyle gitti. Stefan bana gergin bir şekilde gülümseyip ayaklarını yıpranmış iş botlarına geçirdi. Bu aç, sade beyaz tişörtünün altında kasılan sırt kaslarının kusursuz bir manzarasını sundu. Adamla sahte randevulara çıkmaya mecbur edileceksem, manzaranın tadını da çıkarabilirdim herhalde.

Ben de sadece insandım.

Son zamanlarda fazlasıyla çok çalışmış ve fazlasıyla sekssiz kalmıştım.

“Nadia için üzgünüm. Kız kardeşimi yanıma almak düşündüğüm gibi çocuk oyuncağı olmadı.”

Rahatlayarak iç çektim. *Kız kardeşi*. Çok şükür.

Dolaba uzanıp içinden uçları kürkle çevrili kahverengi bir ceket çıkardı. Stefan'ın hareket edişinde ahlaksız bir yan vardı, özgüvenli ve neredeyse hipnotikti. Gözlerim vücudunda aşağı kaydı ve uzun, marifetli parmakları ceketinin düğmelerini iliklerken ellerindeki damarların belirginleşmesini izledim.

“Gözlerim yukarıda, Dr. Thorne,” diye mırıldandı bilmiş bir gülümsemeyle.

Stefan Dalca'nın bu daha oyunbaz versiyonu hoşuma gidiyordu. Herkesin pistte gördüğü o kasıntı, neredeyse fazla düzgün versiyonu değil.

Ben de ayak uydurmaya karar verdim. “Neden?”

“Çünkü çok uzun süre bakarsan, sen *bana* âşık olabilirsin.” Aksanındaki hafif tını bile çiftliğinin mahremiyetinde daha belirgindi. Sanki belli bir imaj yansıtmaya pek de çabalamıyordu. Rahattı ve şakalaşıyordu.

Tuhaftı. Daha da kötüsü, bu tarz bir ağız dalaşına ölürdüm.

Dudak büktüm. “Pöh. Merak etme. Tipim değilsin.”

Bir kolunu uzatıp tepedeki evinin ön basamaklarından inme-mi işaret etti. Arazi, Gold Rush Çiftliği kadar geniş değildi ama oradan daha etkileyici olabilirdi. Dibinde küçük bir göl bulunan bir vadiye bakıyordu. Ahır tam karşı yamaçtaydı ve iki binayı birleştiren çakıllı yolun hemen yanında kocaman bir salkımsö-ğüt vardı. Vadiye yerleşmiş her şey, sevdiğim o zahmetsiz, rahat hissiyatı veriyordu.

Ahıra doğru yürürken ayak seslerimiz çakıllı yola eşzamanlı olarak çarpıyordu.

“Peki, neden tipin değilim?”

Ona gizlice bir bakış attım, ellerini rahat bir tavırla kotunun ceplerine takmıştı. Kendini taşıma şekli -kusursuz duruşu ve dik duran başı- ona neredeyse kraliyet havası veriyordu. Kendisini res-men kraliyetten sanan biri varsa, o da Stefan Dalca’ydı. O yüzden tipim olmadığını söylememe neden takıldığını aklım almıyordu.

“Sarı saç.” Kahkaha atıp nefesimin önümde beyaz duman ola-rak belirmesini seyrettim, aslında *o kadar da* sarışın olmadığını itiraf etmeye niyetim yoktu. Belirli ışık altında parlak altın ola-rak görünüyordu, bahse varım çocukken daha da açık bir renkti. Ama artık kirli sarıydı. Her halükârda, benim alışılmış koyu renk olayıma uymuyordu.

Omuz silkti. “Boyayabiliriz.”

Yüzüme yayılan kocaman, aptal sırtışa engel olamadım. Ken-dimi alacakaranlık kuşağında yaşıyor gibi hissettim. *Ben ne halt ediyorum? Arkadaşça mı davranıyoruz? Flört mü ediyoruz?*

“Tamam. Ayrıca... kendini beğenmişsin.”

Bana gözünün ucuyla muzip bir bakış attı, günahkâr ağzının bir kenarı ukala bir sırtışla kıvrılmıştı. “Alışırsın.”

Başımı iki yana salladım. “Sadece dediğimi kanıtlıyorsun.” Cevap vermedi, ama dün gece kazdığımız yeni mezarın yanın-

dan geçerken vücudunun hafifçe kasıldığını gördüm. Gözleri ahıra odaklanmıştı. “Tamam. Peki ya mafya bağlantılarına ne demeli? Herkes mafyayla bağlantının olduğunu söylüyor.”

Küçük kasaba dedikoduları saldırgan olurdu ve bu söylenti-nin nasıl ya da nerede başladığından emin değildim ama buradaki insanlar yangın gibi yaymışlardı. Muhtemelen bu; aksan, şa-ibeli geçmiş ve çuvallar dolusu kaynağı belirsiz para yüzündendi.

Hint bir ifti ile onun beyaz hippie karısının kızı olarak taşradaki kasabaların ne kadar yargılayıcı olabileceğinden bihaber değildim. Kabul edilmek ya da yerini almak için çok çalışmak zorunda kalmak benim için yeni bir şey değildi.

Sorum zerine durdu ve yavaşça bana döndü. Havadaki enerji rahatlıktan çıkıp daha uğursuz bir şeye dönüştü. “Peki, sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

Onu değeriendirirken gözlerimiz kenetlendi. Yemin ederim, gözlerimin önünde oradaki espri izleri kaybolmuştu. “Bence sen havlayıp da ısırmayan trdensin.”

Nefesini vererek sessizce güldü ve başını belli belirsiz sallayarak yürümeye devam etti. “Sen bambaşka bir şeysin, Dr. Thorne.”

Ona yetişmek için birkaç uzun adım attım. “Bunu iltifat olarak alacağım.”

“Almalısın,” diye tam bir içtenlikle cevap verdi, o arada önümüzdeki park yerinde duran Gold Rush iftliğı rmorkuna yaklaşmıştık. Ben son yorumuna kafa yoracak vakit bulamadan, o devam etti: “Tamam. Şimdi ne yapacağız, Doktor?”

Yüzüme düşen gevşek bir saç tutamını üfleyerek uzaklaştırdım. “Onu ahıra yürütürken yardımına ihtiyacım olacak. Çok güçsüz. Hadi önce onu kendi başına bir bölmeye koyalım. Kısrağın gübre-sinden birazına ihtiyacım olacak, biraz da Vicks VapoRub* getirdim.”

Burnunu buruşturdu. “Niçin?”

---

* Öksürüğü hafifletmek için boğaza ve göğse sürülen bir merhemdir. (.n.)

“Gübreyi taya sürmemiz gerekiyor. Vicks de kısırağın koku duyusunu bloke edecek. Umarım bu kadarı yeterli olur. Sakin bir kısırak mı? Hafif bir sakinleştirici de bir seçenek.”

“Her zaman çok sakin oldu. Neden onu sakinleştireceksin?”

Ona bir bakış atıp römorkun kapağını açtım. “Kötü tepki verebilir. Tayı reddedebilir. Bunun garantisi yok.”

Stefan omuzları gergince geriye itti, dudaklarını bastırarak tatsız bir çizgi haline getirdi. “Bunun bir risk olduğunu fark etmemiştim.”

Römorkun içine adım atıp “Bazen ta en başta bu sektöre nasıl girdiğini merak ediyorum,” diye kendi kendime mırıldandım.

Arkamdan içeri girdiğini hissettim, ama bir şey demedi.

“Selam, küçük dostum.” Ellerimi tayın üstünde gezdirdim, hâlâ ayakta olduğunu gördüğüme mutlu olmuştum. “Dışarı çıkıyoruz. Stefan, tökezlemesi ihtimaline karşı sen vücudunu destekle.”

Aramıza alarak küçük tayı römorktan çıkardık ve sıcak bölme-ye götürdük. Stefan eşikte durup yüzünde hüznü bir bakışla ona bakarken ben de birkaç kapı ötedeki kısırağın burnuna biraz merhemden sürdüm. Ardından eldivenli elimle, bölmesinden birkaç parça gübre aldıktan sonra geri dönüp tayın sırtına sürdüm. Tay onu emerken kokusunu alabileceği yerdı orası. *Umarım.*

Hakkını vermek gerekirse, Stefan irkilmedi bile. Her şey olabileceği kadar ayarlandığında, arkamda bekleyen uzun boylu adama döndüm. Yüzündeki ve kızarmış gözlerindeki kederli ifade, benim yüzümdeki kusursuz bir yansımasıydı.

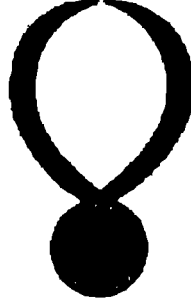
“Hazır mıyız?”

Kararlı bir şekilde başını salladı. “Evet. Hadi yapalım şunu.” Köşeli çenesinde şimdi sert bir duruş vardı. Şakalaşma vaktimiz geçmişti. Neredeyse gergin görünüyordu.

“Tamam. Hadi tayı kaldıralım.”

Pek öyle dua eden biri değildim. Ama şimdi ufak bir dua yolladım.

Bunun işe yaraması için alabileceğim her yardım kabulümdü.

STEFAN

Kalbim göğüs kafesime çarparken minik tayı beton koridorda yürüttük, küçük ve yumuşak toynakları ahırda sessizce tıkırdıyordu. Kendimi mal gibi hissediyordum. İşte ben; burada Mira'yla şakalaşıyor ve flört ediyordum, bir atın hayatı tehlikedeyken bu kadından üç randevu kopardığım için kendimle gurur duyuyordum.

İşe yaramayabilirdi bile.

Ahlaki açıdan muallakta kalan iş kararlarım konusunda genelde rahattım, ama bu defa kendimi dallama gibi hissediyordum. Mira hayatını kazanmak için hayat kurtarıyordu, ben de bu tutkuyu kendi kazancıma kullanmıştım. Randevu teklifi, bir tür şansımı denemektir; ilk teklifimde de sonrakilerde de olduğu gibi. Ama beni geri çevirmesi, kafayı takmama neden olmuştu. Mira Thorne'u onun hayal bile edemeyeceği şekillerde tanımak istiyordum.

Aslına bakılırsa, muhtemelen kendimi daha kötü hissetmeliydim. Ama onun öylesine kararlı ve odaklı halde çalışmasını izlemek, ona daha çok çekilmeme neden oluyordu. Bu girişime başladığımdan beri, iş hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için kıcıımı yırtarcasına çalışmıştım. En yakın arkadaşım Griffin -burayı ondan satın almıştım- atlar konusunda başvurduğum kaynaktı. Fakat öksüz kalmış taylar henüz sohbetlerimizde gündeme gelmemişti.

Mira bölmenin kapısını kaydırarak açtı ve derin bir nefes aldı. Tayın sırtının üstünden gözleri benimkilerle buluştu ve bana kararlı bir şekilde başını sallayınca bölmeye girdik.

Gergindim. Hiç benlik değildi. Ama Tanrım, bunun işe yaramasını gerçekten istiyordum. Tayın sahibinin kim olduğu umurumda bile değildi. Gerçek şu ki Mira randevulara hayır dese bile bunu yapardım. Ayrıca, Billie Black'ten ya da Harding ailesinden başlarına öyle bir şey gelmesini dileycek kadar nefret etmiyordum. Bu sabah tayımın ölümünü izlemek yürek burkucuydu. Bu hayvanları sever olmuştum; onların acı çekmesini izlemek, kendine has bir işkenceydi.

“Selam, annecik. Bebekle tanış. Gerçekten tatlı bir çocuk.” Mira'nın sesi derin ve sakindi. Tiz bir bebek sesi kullanmamıştı. Böyle bir ses tonuyla atları hipnotize edip kabullenmeye ikna ediyor gibiydi. Ya da beni. Onun şehvetli sesi karşısında aptala dönüyordum.

Başını bana doğru hızlıca sallayarak etkin bir şekilde beni kışkırladı, bu arada küçük kızıl tayı tutuyordu ve kısırağın ona doğru gelmesine izin verdi. Tekrar eşiğe gerileyip kendimden geçmesine seyrettim. Batıl inançları olan bir adam değildim, ama bu gece işimi şansa bırakmayacaktım.

Ellerimi ceplerime sokup iki parmağımı bükerek birbirine doladım. Sanırım yapabilseydim, ayak parmaklarımı da bükardım.

Kısrağın koyu kürelere benzeyen gözleri tayı inceledi ve onu koklamaya çalışırken kafa karışıklığıyla kulaklarını çevirdi. Tayın hakkını vermek gerekirse, zayıf olabilirdi ama koku duyusu gayet iyiydi. Başının hızla onun memesine doğru dönmesini izledim, kulakları tam olarak o yönü gösteriyordu ve çırpı bacakları da peşinden gitti. Sırtı, kısrağın genişleyen burun deliklerinin hemen altına gelmişti. Mira'nın oraya sürdüğü merhemle parlıyorlardı ama kısrağ kendi dışkısının kokusunu biraz olsun almış gibiydi, çünkü üst dudağıyla tayın kemikli sırtını hafifçe dürttü.

Mira'nın dudaklarından dökülen ufak iç çekiş gözümünden kaçmadı. Yanmış gibi ellerini tayın üstünden çekti ve yavaşça geriledi. Dikkatle. İki atın geliştiriyormuş gibi görüldüğü bu anlık bağ neyse, onu kırmak istemiyordu sanki.

Parmaklarım onları sertçe birbirine bastırmaktan acıyordu. Mira'nın bedeni benden birkaç santim uzakta durduğunda bile kıpırdamadım.

Dakikalar içinde, tay başını kısrağın karnının altına soktu ve fazlasıyla dolu memesine ağzını sürttü. Nasıl yapılacağını henüz öğrenemediği bir şeyi çözmeye çalışıyordu.

Mira'nın gergin bedenine baktım -omuzlarını kaldırmış ve ellerini göğüslerinin önünde yumruk yapmıştı- ısısının bedenimin ön kısmına aktığını hissediyordum. Onun da hareket eden tek parçası göğsüydü, aldığı derin nefeslerle yükselip alçalıyordu.

Bölme neredeyse tamamen sessizdi. Ta ki gürültülü bir emme sesi alanı doldurana kadar. Sonra da önümde duran kadından hırıltılı bir iç çekme sesi geldi. Hayretler içinde, memnun kısrağın önündeki saman filesine dönmesini izledim. Mira yüzünü ellerine gömünce gür siyah atkuyruğu öne savruldu.

Ondan yayılan rahatlama bana aktı, bir elimi cebimden çıkarıp zarif ensesine koydum ve güven verici bir şekilde sıktım. "Başardın."

Başını sallamakla yetindi. Beni itmedi, sadece orada durdu; yumuşak teni avucumun altındaydı ve şartlar ne kadar trajik olursa olsun, birlikte olmak kaderlerinde varmış gibi kısarak ve tayın birbirlerini kabul edişini izledi.

“Siktir. Acayip rahatladım.” Sesi boğuktu, ama ne kadar duygusal olabileceğini doğrulayacak kadar yüzünü göremiyordum. Dalgın bir şekilde başparmağımı başının altına sürttüm ve bir an sonra boğazımı temizleyerek geri çekildi. “Onları biraz yalnız bırakalım.” Mira bölmeden çıkmak için döndü ama gözlerime bakmıyordu.

Genellikle kırılganlığını bir sırtıyla gizlerdi, ancak bu defa öyle değildi.

Ona öyle dokunmamalıydım. Yemeğiyle oynayan bir kediye benziyordum. Ama gerçekten tek istediğim, kötü bir adam olmadığımı görmesiydi. Her zaman kurallara göre oynamazdım, ama *kötü* bir adam değildim. Onlardan biriyle büyümüştüm ve o herife dönüşmeyi reddediyordum.

Kenara çekilerek geçmesine izin verdim. Keşke ellerim hâlâ onun üstünde olsaydı. Bu kadının beni neden böyle sarhoş ettiğini bilmiyordum. Gözleri, dudakları, soğuk duruşu, sesinin seksi tınısı... Hepsi, onunla pistte karşılaştığım ilk günden beri beni deliliğe sürüklüyordu. Beni saçmalığa mahal vermeyen bir şekilde idare ederken atlara daima nazik ve tatlı oluşu hem o zaman hem de şimdi beni büyüleyen bir tezattı.

O, çözmeye bayılacağım bir denklemdi.

Ya da belki, içimdeki kırgın çocuk onun bana da atlara yaptığı gibi davranmasını istiyordu. *Sevgiyle*. Onun peşinden giderken kendi kendime başımı iki yana salladım. Onun bana karşı yumuşaması, önümde sallayabileceği en büyük havuçtu. Buzlarının çözülmesini her şeyden çok istiyordum.

Dr. Mira Thorne'u sevmiyordum. Onu doğru düzgün tanıımıyordum bile. Büyülenmişim gerçi, açıklanamaz bir şekilde ona çekiliyordum. İstedğim şeyi almaya o kadar alışkındım ki vazgeçemiyordum da.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, o da rahat kahverengi deri kanepeleri, bilardo masası ve tamamen dolu bir barı olan, tam teşekküllü salon bölümüne doğru ilerliyordu.

Birkaç saniye beni tamamen görmezden geldikten sonra, yüksek sesle iç çekerek kendini bir kanepeye attı. "Şimdi biraz bekleyip neler olacağına bakacağız."

Ben de ona uyararak kendimi karşısındaki kanepeye bıraktım, bacaklarımı masaya uzatıp ellerimi kaburgalarımın üstünde birleştirdim. "Yorgun görünüyorsun."

Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Ne hoş, Stefan."

"Neden biraz uyumuyorsun, ben onlara göz kulak olurum."

"Hayır." Başını geriye atıp gözlerini kapattı.

Benim yarım kadar yorgunsa, kendini tamamen çöp gibi hissediyor olmalıydı. Ama tartışmadım. Mira, üstüne titrenmesini isteyecek bir kadın havası vermiyordu. O yüzden, durduğu yerde ölmek istiyorsa, aferin. Onu destekleyecektim.

"O aksan ne?" diye sordu gözlerini açmadan.

"Romanya." Gözlerim tamamen açıktı. Aslında, gözlerimi ondan alamıyordum.

"Romanyalı mısın?"

"Orada büyüdüm."

"Sen, çok şey görünüyorsun... Ne bileyim? Romanyalı değil gibi."

Evet. Bunu benim de çözmemin neden öyle uzun sürdüğünden emin değildim. Ona ailesinin kökenlerini sormak üzereydim, ama sadece birkaç saniye sonra, parmakları gevşedi ve yumuşacık dudakları aralandı.

Işık hızında dalmıştı.

Uyurken daha genç ve... bir şekilde daha yumuşak görünüyordu. Daha masum. O görüntü içimde içgüdüsel bir parçayı uyandırdı ve tek istediğim onunla ilgilenmekti. Daha rahat etmesini sağlamak. Böylece bir süre dinlenebilirdi.

Kanepenin ucundaki büyük hasır sepete doğru yürüdüm ve Aztek tarzı yün bir battaniye çıkarıp nazikçe onun üstüne örttüm. Hafifçe kıpırdandı, ama sadece yanağını kanepeye sürtmüştü.

Acayip yorgun görünüyordu.

Galiba ben yarın uyuyabilirdim ama o muhtemelen çalışmak zorundaydı. Uyuyan haline son bir kez bakıp ahırın koridorunda kısarak ile tayın bulunduğu bölmeye doğru ilerledim. Sürgüyü kaydırıp sessizce içeri baktım. Annenin ayakta uyukladığı, yere yayılan bebeğin de onun yanında mutlu mutlu uyuduğu görüntü göğsümü ısıttı. Onlar kusursuz eşleşmeydi. Kızıl ve kızıl. Kan bağlarının olmadığını asla tahmin edemezsiniz.

Bölmeye adım atıp kapıyı arkamdan kapattım ve tayın başının yanmda yere çöktüm. Sırtımı duvara yaslayarak bakışlarımı onun cılız bedeninde gezdirdim, tepede asılı kırmızı ışığın ışıltısı altında sıcak görünüyordu. Zayıf ama huzurluydu.

Bir an zamanda geriye gidip çocukken sahip olduğum atı hatırladım. Bu tayla aynı renkti, ama çarpıcı beyaz yüz ve bacaklar onda yoktu. Tamamen farklı türden bir attı. Fakat *benimdi*. Çocukluğumun geçtiği evde yaşamak denen o cehennemde bir tür vahaydı.

Öne eğilip elimi uyuyan tayın bacağından dizine kaydırdım; beyaz sekisinin, tüylerinin geri kalanındaki bakır kahverengisiyle birleştiği yere. Vücudum kendi iradesiyle hareket ederek küçük atın yanmda diz çöktü. Avuçlarım göğüs kafesinde durdu, sabit ritimle alçalıp yükselmesini hissediyordum. Henüz riski atlatamamış olabilirdi, ama nefes alıp verışı güçlüydü. Bence o, güçlü bir küçük attı.

Bir savaşçı.

Başına ulaşp da elmaçikkemiğinin yuvarlak tabakasını avuçladığımda, uykusunda emmeye başladı. Tatlı emme sesi beni gülümsetti. Bu arkadaş neler döndüğünü biliyordu. Henüz yere serilmemişti. Ve ben onun başarmasını garanti altına alacaktım.

Tekrar duvara yaslanıp dirseklerimi dizlerime dayadım ve onu birinin gördüğü en sağlıklı tay haline getireceğime dair içimden yemin ettim.

***

“Uyanma vakti.”

Bir tekmeyle bacaklarım sallandı ve gözlerim yavaşça açıldı. Hissettiğim ilk şey sertlikti ve kendime gelmeye çalıştım. Eklem-lerimdeki sertlik... Bir de pantolonumdaki.

Mira’nın sesi bilincime süzüldü. Sabah ereksiyonu durumuna kesinlikle faydası olmayan bir şeydi. “Kalkıyoruz, Uyuyan Güzel. Sana kahve yaptım.”

İşte buradaydı, bölmenin eşiğinde durmuş, hafiften dağılmış görünüyordu. Yatağımda bir gece geçirdikten sonra böyle görüneceğini hayal ediyordum. Yumuşak ve her zaman yüzüne yapıştırdığı o ukala sırtı olmaktan.

Kirli sakalımı ovuşturdum, kendimi uyandırmaya çalışıyordum. Kestane rengi küçük bir surat görüş alanıma girdi. Tay bana, tamamen büyüleyiciymişim gibi bakıyordu. Farrah beni görmezden geliyordu, bölmesinin zemininde uyuyan garip adamdım işte.

Mira bir adım yaklaşarak hafifçe eğildi ve elindeki dumanı tüten kupayı bana uzattı.

Kupanın içine baktım. “Bu defa krema mı var?”

Gözleri utangaç bir şekilde parladı. “Pek sade kahve hayranı görünmedin, ben de başka bir şey denedim. Nasıl içersin?”

Ben sadece ruhumun kapkara olduğunu düşünmemi istemiyordum. Şaka olarak söylemişti ama yine de beni rahatsız ediyordu. Bu kadının benim için ne düşündüğü konusunda açıklanamaz bir şekilde endişeleniyordum.

“Bu iyidir,” diye huysuz bir şekilde karşılık verip kahveyi ondan aldım, şiddetli ereksiyonumun kaybolmasını umuyordum. *Merhaba, sabah ereksiyonu.*

“Tamam, kalk hadi. O ikisini kontrol etmem gerekiyor.”

Düşünceli bir tavırla kahveden bir yudum aldıktan sonra sakince konuştum: “Şu an kalkamam.”

Mira dudak büktü. “Tabii ki kalkabilirsin.”

Ona sırtıtarak karşılık verdim; bir an sonra, şaşkın gözleri kucağıma indi ve parçaları birleştirdiğinde kocaman açıldılar. “Ah.” Boğazını temizledi. “Ben, ee, kamyonetimden birkaç şey almak için gideyim o zaman.”

Kendimi tutamayıp gülerken kafamın arkasını birkaç kez duvara vurdum. Ondan beklediğim tepki hiç de böyle değildi. Tam bir siren* gibi davranıyordu ama en ufak bir ereksiyon imasında paçaları tutuşmuş gibi kaçıyordu.

Birkaç dakika sonra, doğrulup bölmenin duvarına yaslandım. Sıcak kahveden bir yudum alıp kısırak ile tayı tekrar inceledim. Tay yakına geldi, geceyi onun yanında uyuyarak geçiren adamı merak ettiği belliydi. Yumuşak burnunu kotuma sürttü, kokumu almaya çalışırken burun delikleri genişlemişti. Kestane kirpiklerle çevrili iri siyah gözlerini aşağı indirerek dudaklarını merakla omzuma sürttü.

---

* Yunan mitolojisinde, etkileyici şarkılarıyla denizcileri cezbedip felakete sürükleyen fantastik varlıklar. (ç.n.)

Kahretsin. Gerçekten sevimliydi. Boştaki elimi uzatıp dağınık küçük yelesinin ince tellerini işaret ve başparmağımın arasında okşadım, ardından avucumu yüzündeki beyaz akıtmanın üstünden aşağı kaydardım. Gözleri titreşerek kapandı, okşanmaktan hoşlanmış gibiydi; bu kadar tatlı ve güven dolu olması karşısında gülümsemeden edemedim. Dünya -hayat- onu yaralamamıştı.

“Epey tatlı, değil mi?” Mira’nın sesi, kafamdaki karanlık gidişatı böldü. Boynunda stetoskopuyla eşikte duruyordu ve atkuyruğu, başının arkasında sıkıca geriye çekilmişti.

“Henüz bir adı yok mu?”

Kahvesinden bir yudum alıp başını iki yana salladı. “Hayır. Bence Billie bir şey bulmakta zorlanıyormuş gibi yaparak aslında bağlanmak istemediğini saklamaya çalışıyordu. Biliyorsun işte, tay başaramazsa diye.”

Diğer kadına laf sokmak için mükemmel bir fırsattı, ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. “Damızlığı ne?” diye sordum, tayın soyağacını merak etmiştim.

Mira kahvesini yudumlamaya devam ederek gözlerini bana dikti. Gözleri anlık olarak kasıklarına indi ve yemin ederim bir an yanakları pembeleşti, ama ben bunun üzerine çok düşünmeden önce cevap verdi: “Siyah aygırın ilk tayı.”

Ona doğru gözlerimi kırıştırdım. “Benim satın almaya çalıştığım mı?”

“Aynen.”

“Tanrım. Onu buraya getirmek için Billie’ye sakinleştirici vermek zorunda kaldın mı?”

“Dallamalık etme. Billie bu tay için aşırı endişeli. Senden nefret ediyor, ama onun hayatta kalmasını daha çok istiyor.”

Ağzımın payını aldığımı hissederek bir anlığına kahve kupasının arkasına saklandıktan sonra konuyu değiştirdim. “Onun bir isme ihtiyacı var. Bir isminin olması önemli.”

“Neden?” Sesi sorgulayıcıydı, içeri adım atıp stetoskopunu isimsiz tayı kaburgalarına dayadı.

“Çünkü başaracak. Bir isim onu dünyaya bağlar. Ona bir kimlik verir. Onun varlığını tanıdığımız anlamına gelir.”

Bana attığı araştırıcı bakışı gördüm. Hızlıydı ama oradaydı. Merakla doluydu.

Çocukken ne zaman kaçsam, kendimi yakınlarda yaşayan yerel köylülerin yanında bulurdum. Onların evine saklanıp hikâyelerini, öğretilerini, birbirlerine bağlılıklarını dinlerdim. O muazzam topluluk duygusu, hiçbir aklımdan çıkmamıştı. Büyüyüp de ebeveynlerimin ayak izlerini takip edecek bir adama dönüşmekten korkacağıma, hedefimin bunu yapmamak olmasına karar vermişim. Bir karım olacaktı, ailem olacaktı, her şeye sahip olacak ve onlara hazine gibi davranacaktım.

Dudaklarını birbirine bastırdı ama taya baktığı yerden başını kaldırmadı. Onun kalp atışlarını sayarken ağzı sessizce hareket ediyordu.

“Öyleyse ona isim ver. Alabileceği her yardıma ihtiyacı var,” deyip geri çekildi. “Daha sonra onu tekrar kontrol etmeye geleceğim. Gidip kliniği açmam lazım. Gün boyunca emdiğinden emin olabilir misin? Döndüğümde kan alacağım. Muhtemelen Billie’yi getiririm, her şeyin iyi olduğunu görmeye ihtiyacı var. Yani ya çeneni kapatmayı ya da ortadan toz olmayı halledebilir misin?”

Başımı salladım, arazimin sınırları için bana davranışlarımı dikte edebileceğini sanması karşısında hissettiğim keyfi saklamaya çalışıyordum. Bakışlarım, eşyalarını toplayıp dışarı çıkarken kararlı hareketlerini takip etti. Ona bu şekilde bakmamalı, koyu renk Levi’s pantolonunun içindeki yuvarlak kalçalarına hayran kalmamalıydım. Ama kahretsin, kotu çok güzel dolduruyordu.

Elini bölme kapısının çerçevesine vurup geriye yaslandı, dilini alt dudağının üstünde gezdirdi. “Bir de şey, dün geceki battaniye için teşekkürler.”

“Gelecek sefere sana katılacağım.” Göz kırptım, o da gözlerini devirdi.

İşleri profesyonel tutmaya ve Dr. Thorne’a karşı merakımın beynimi ele geçirmesine izin vermemeye daha çok çabalamam gerekirdi. Yanlış kafayla düşünmemeliydim.

Ama onunla vakit geçirdikçe bu iş daha çok meydan okuma gibi geliyordu. Meydan okumalar hoşuma giderdi... Ama ellerimi Mira’dan uzak tutmak, üstlenmek istediğimden emin olduğum bir şey değildi. Kadın en büyük hayranlarımdan sayılmazdı, o kadarını biliyordum.

Ama düşününce, ellerimi vücuduna koymamı *istemesini* sağlamak için üç randevu hakkım vardı.

MIRA

Hoş Stefan beni fena halde aptala çeviriyordu. Bugün neredeyse bütün randevular boyunca, onun hakkındaki düşüncüklerimle ne yapacağımı çözmeye çalışarak geçirmiştım.

Çektiğim bazı röntgenlerin çıkmasını beklerken kliniğin yerden tavana kadar büyük pencerelerinden dışarı baktım. Gold Rush Çiftliği'nin uzanan tepelerini izleyerek son otuz altı saati gözden geçirdim. Stefan'ı, genellikle kayıtsız olduğum kişileri koyduğum kategoriye özenle yerleştirmiştım. Bazı boktan şeyler yapmıştı, ama onun düzgün bir insan evladı oluşuna da şahitlik etmişim. Ahlaki açıdan tarafsızdı. Bir eylemi, kısmen başka eylemini geçersiz kılıyordu.

Geçmiş zamanda.

Ya şimdi?

Bilmiyordum. Onu şu son birkaç günde izlemek, önyargılı fikirlerimin hepsini dümdüz etmişti. Adam ukala bir hıyar mıydı? Evet. Ama ayrıca çekici ve hassas mıydı? Ona da evet.

Beni randevuları kabul etmeye zorladığı için ona kızgın olmalı mıydım? Off. Muhtemelen. Ama değildim. Bunun nede-nini analiz etmeyi gerçekten istemiyordum. Özellikle de onun arkadaşlarımı gıcık etmek için beni kullanıyor olma ihtimalini düşünmek istemiyordum.

Tayı onun yanında bırakmanın beni endişelendireceğini sanmıştım, ama hiç endişeli değildim. Adam hayvanın yanında uyumuştı, daha ne olsun. Becerikli parmaklarını tayın yüzünde gezdirmesini izlemiştim, kendi yüzündeki hayret ifadesi göğse yumruk yemek gibiydi.

Hayır, tay için hiç de endişeli değildim. Stefan'ın ona bir isim vereceğini ve onu hak ettiği gibi seveceğini iliklerime kadar bili-yordum. Gözlerindeki bakıştan, dokunuşundaki nezaketten bel-liydi. O adam kararlı değil de neydi?

Düşüncesiz bir an için, Stefan'ın ellerinin benim üstümde o şekilde gezinmesinin nasıl hissettireceğini merak ettim. *Acayip* kötü bir fikirdi. Fena halde geri tepirdi, hele ki arkadaşlarım söz konusuyken. Ancak bu, bunu daha da fazla istememe neden oldu. Başka şartlar altında, eğlenceli bir tek-gecelik mevzu olabilirdi.

Kapı savrulurak açılınca beni daldığım yerden çekip çıkardı.

“Bebek nasıl?” Hank bana sırtırken geniş cüssesi ön kapıyı kaplamıştı, yanakları ve kulakları dışarıdaki serin havadan kızarmıştı ve ahır yöneticimizin kış ortasında bile nasıl bronzlaşmış görüldüğüne hayret ettim. Galiba güneş altında yıllar geçirmek insana kalıcı bir bronzluk sağlıyordu. İnsanlar öyle görünmek için iyi para öderdi.

Sözde şike iddiaları patlak verdiği zaman, koşup Vaughn'a çiftliği işletmek konusunda yardıma gelmiş olan yaşlı adama gülümsedim. Billie'nin hayatında ergenlik döneninden beri kalıcı bir yere sahip ve Gold Rush Çiftliği'nin kurucusu Dermot Harding'in yakın bir arkadaşı olan adam...

“O iyi. Kısarak onu hemen benimsedi. İnanılmazdı.”

Çizmelerini paspasa sürttükten sonra bankoya yaklaştı. “Şey, nasıl olduğunu bilirsin. Bazen sadece dakikalar sürer, bazen saatler, başka zamanlarda hiç olmaz. Kendi sırtını sıvazlamayı hak ettin.”

Dramatik bir tavırla elimi sırtıma uzattım ve yüzümde kocaman bir sırıtışla omzuma pat pat vurdum. İtiraf etmem gerek, bunu hallettiğim için kendimle gurur duyuyordum. Stefan ile çıkmaya söz verdiğim üç randevu umurumda bile değildi. Tamamen halledebilirdim. Belki o anlaşma sayesinde güzel bir yemek yiyebilirdim. Sırf düşüncesiyle bile karnım guruldadı ve Stefan’ın beni süper gösterişli bir yemeğe çıkarmasını sağlamaya o an oracıkta karar verdim.

O, çektiği numaranın bedelini ödeyecekti; ben de lezzetli yemeklerin dibine kadar tadını çıkaracaktım.

“İyi iş başardın.” Hank bana ışıldayarak bakıyordu, gözlerinin kenarları kırışırken bankoya yaslandı. Çok tatlıydı. Çiftlikteki herkes için aşağı yukarı baba gibi olmuştu artık. Muhtemelen emekliliği yaklaşmıştı, ama içimden bir his, o durumda Billie’nin onu tekme tokat geri getireceğini söylüyordu. Öyle bir şey asla olmayacaktı.

“Teşekkürler. Trixie nasıl?” Hayatındaki kadının adı geçince gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Cole ile Violet’ın düğününde tanışmış ve neredeyse anında iyi anlaşmışlardı. Trixie, Vancouver’de yaşıyordu, sadece doksan dakikalık bir yoldu ve programlarının el verdiğince, sırayla birbirlerini ziyaret ediyorlardı.

Bildiğiniz şirin bir durumdu.

“Harika. Tanıştığım ya da birlikte olacağımı düşündüğüm herkesten o kadar farklı ki. Beni tetikte tutuyor.”

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım, çünkü kadın eksantrik biriydi. “Senin adına çok mutlu oldum. Tetikte olmak iyi bir şeydir!”

“Hem de nasıl.” Dilini şaklatıp başını iki yana salladı. “Asla yetinme, Mira. Bazen istediğin şey, ihtiyacın olan şey değildir.”

“Bana aşk tavsiyesi mi veriyorsun, Hank?” Düşünce karşısında dudaklarım yukarı kıvrıldı.

“Aynen. Senin yaşındaki bir kadın için işte çok uzun süre harcıyorsun.”

İrkildim. Bu, benim için hassas bir noktaydı. Küçüklüğüm-den beri veteriner olmak istediğimi biliyordum. Okul boyunca, üniversiteye girerken ve veterinerlik fakültesinde kafayı taktığım amaç buydu. Olduğum yere ulaşmak için sosyal deneyimleri kaçırmış mıyım? Evet, ama buna değdi.

Tabii ailemin baba tarafına sorarsanız durum öyle değildi. Bir aile sahibi olmam konusunda söyleyecek birkaç sözleri hep olurdu. Niyetleri iyiydi ve bunun kültürel bir şey olduğunu biliyordum, ama epey can sıkıcıydı. Annem ve babam asla bana öyle bir şey demiyordu ama onlara karşı çıkmıyorlardı da. Sanki hiçbir biri benim doktor olmak için ne kadar çok çalışmış olmamı, sınıf birincisi olarak mezun olmamı ve bunları başarmak için kıcımı yırtmamı takdir etmiyordu. Yirmi yedi yaşında, kariyer açısından ailemden daha eğitilmiş, daha başarılıyım; yine de hiçbir geldiğim noktayı kutlamak istiyor gibi görünmüyordu.

Temelde, aşk hayatım komodininde yaşayan mor lastik erkek arkadaşım ile TikTok’ta baktığım seksi paylaşımların etrafında dönüyordu. İstesem bile bir ilişkiye ayıracak vaktim yoktu. O yüzden silikon arkadaşım mükemmeldi. Benden hiçbir şey istemiyor ve yoluma çıkmıyordu. Arada bir şarj etmek dışında ona hiçbir şey borçlu değildim. Şu an idare edebileceğim bağlılık seviyesi de bu kadardı zaten.

“Hey, kötü bir amaçla söylemedim.” Hank’in kaşları endişeyle çatılmıştı.

“Ah, yok.” Elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Her şey yolunda. Bugün dikkatim dağınık sadece. Bir şeye ihtiyacın mı vardı? Kısa süre içinde dükkânı kapatmayı planlıyorum.”

Bazen biraz soğuk davrandığımın farkındaydım. İsteyerek yapmadığımı söylemek isterdim... Ama sanırım isteyerek oluyordu. İnsanlarım işime burnunu sokması hoşuma gitmezdi. Özel hayatımı anlatıp duran türden bir kız değildim. Epey ketum olduğum söylenirdi.

Oysa ben, açıkça belirlenmiş sınırları olan bağımsız biri olduğumu söyledim.

Hank doğrudu ve ona kibarca gülümsedim, kelimelere dökmek zorunda kalmadan her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalışıyordum. Gerek görmediğim zamanlarda kendimi açıklamak pek bayıldığım bir şey değildi. Hayvanlarda sevdiğim şeylerden biri buydu. Sizi eylemlerinizi yargırlardı.

“Billie benimle burada buluşacak. Onu Stefan’ın yerine götüreceğim. Beni şey olarak düşünebilirsin... Onun koruması. Ya da işimin onu öldürmesin diye Billie’yi tutmak olduğu düşünülürse, Dalca’nın korumasıyım. Ayrıca, eğer öldürürse, kaçış aracı da ben olacağım.”

Bankodaki bilgisayarı kapatırken nefesimi salarak güldüm. “Billie kendine hâkim olmalı. Onun tayını kurtaracak olan şey, Stefan’ın yardım etmeye istekli olması.”

Hank’in ağzının bir kenarı yukarı kalkarken gözleri yüzümü tarıyordu, orada biraz fazla merak vardı. “Senin yerinde olsam, Billie’ye o şekilde söylemezdim.”

Ona göz kırptım. “Hayal bile etmem.”

Tam o anda kapı savrularak açıldı. “Neyi hayal etmezsin?” diye sordu Billie, çizmelerini paspasa silip kestane rengi gür örğüsünü savurarak başlığından çıkardı.

“Ah, Tanrım. Sağanak yağıyor,” dedim, sohbetin gidişatını de-
ğiştirmeye çalışarak.

“Evet. Yeni başladı.” Bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Gidip
bebeği görecek durumda mıyız?”

“Ya sen?” diye sordu Hank tek kaşını kaldırarak.

Billie homurdanarak hafifçe geriledi, sorudan alınmış gibiy-
di. “Neden olmayayım?”

Araya girdim. “Sanırım Hank’in tam olarak dile getirmeden
söylemeye çalıştığı şey şu: Medeni davranmaya hazır mısınız?”

Amber rengi gözlerini kıstı. “Evet.”

Hem Hank hem ben kahkaha attık.

“Ne? Hazırım. Dallama Dalca kadar medeni olacağım.” Bil-
miş bir sırıtış dudaklarında belirdi. “Ve merak etme, Violet daha
yeni bana fırça çekti. Hatta onun düşündüğüm kadar kötü olma-
dığını söyledi.”

Omuzlarını dramatik bir şekilde sallayarak ürperdi. Lanet şe-
kilde akıl okuyabiliyormuş gibi Hank’in gözleri gözlerime kaydı,
ben de gözlerimi kaçırarak anahtarlarımı aldım, ikisinin de öyle
bir yeteneği olmamasına minnettardım.

Aracıma atladığımda, telefonumu çıkarıp Stefan ile boş bir
mesaj sayfası açtım. Beni sadece arıyordu ve mesaj yazmak bir
şekilde daha özel geliyordu. Mesajlaşma, bir müşteriyle aramızda
uygun kaçacağından emin olmadığım rahat bir samimiyet geti-
rirdi, ama oraya vardığımızda, çocukça bir numara çevirmeyece-
ğinden emin olmam gerekiyordu.

MIRA:

Merhaba. Yola çıkıyoruz. Bana bir iyilik yapıp bir süre uzak du-
rabilir misin?

Neredeyse anında cevapladı.

STEFAN:

Yalvarırsan belki.

Hah. Hayatta olmaz.

MIRA:

Çok hoşuna giderdi, değil mi?

STEFAN:

Kesinlikle.

Sapık.

MIRA:

Git, kendini becer.

STEFAN:

O şekilde konuşmamalısın. Çok yakışksız.

Haksız değildi. Billie'nin etrafında çok zaman geçiriyordum. Ama bir kez olsun uyumlu davranması gerçekten bu kadar zor muydu?

MIRA:

Tamam. Lütfen, gidip kendini becer.

STEFAN:

Sanırım yapacağım. ;)

Başımı iki yana salladım, yarı eğlenmiş, yarı gıcık olmuştum. Adam bana doğrudan bir cevap vermiyordu. Ne kadar tipik. Billie ile onun arasında, sonraki birkaç ay boyunca insanüstü seviyelerde sabır duası etmek zorunda kalacaktım.

Cascade Acres'a ayrı ayrı gittik. Yanımda taşımak zorunda olduğum ekipmanlar yüzünden kamyonetimde fazla boş yer yoktu. Hem Hank haksız değildi. Buradan gitmek için bir yolunun olması en kötü planı sayılmazdı. *Tanrım, umarım Stefan uzak durur.* O ve Billie, yağ ve su gibiydiler. Ya da benzin ve kıvılcım.

Park ettiğimizde, nereye gideceklerini tarif edip bu akşamki kontrol için ihtiyacım olan şeyleri çıkardım. Şu anda fazla mesai yapıyordum ama Harding'ler bana konaklama dahil cömert bir ücret paketi vermişti. Elbette, daire pek de gösterişli değildi ama öğrenim kredisi ödemelerimi karşılamak için ailemle yaşamaktan daha iyiydi. Benim için o kadar çok şey yapmışlardı ki arada sırada fazladan birkaç saatimi vermekten, beklentilerin ötesine geçmekten çekinmiyordum.

Tertemiz ahır koridorunda köşeyi döndüğümde, sessiz bir arkadaşlık içinde birlikte bölmeleri temizlediğimiz ve kaybedilen tay için üzüntümüzü paylaştığımız sabaha ısınlandım. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu yapmayı planlamamıştım. Bu iyiliği ondan hemen isteyebilirdim, ama çok harap görünüyordu. Benim de yaralı hayvanlara karşı zaafım vardı.

"Mira. Onu kurtardın." Billie, gözleri parlayarak ellerini kenetlediğinde, içeri giriyordum. "Şimdiden çok daha iyi görünüyor!"

Hank elini onun omzuna koydu, yeşil gözleri onunkilerle aynı minnet duygularıyla parlıyordu.

"Peki, şey, bunu çok da abartmayalım," dedim, kan almak için tüplerimi hazırlıyordum.

"Hayır, ben ciddiyim. Teşekkürler. Biliyorum, bu o pislikle burada zaman geçirmen anlamına geliyor ama... Şey, sana borcumu nasıl ödeyebileceğimden emin değilim."

Oof. Bunun bana bedelini gerçekten öğrenseydi, onun gözünde böylesine iyi bir konumda olacağımdan pek emin değildim.

Tayın boynuna sarıldı, küçük kafasına bir öpücük kondurduktan sonra soluk sarı yeleli, parlak kestane kısırağa döndü. “Teşekkür ederim,” dedi, sesi çatlarken eli kısırağın zarif yüzünde geziyordu. “Sen dünyadaki en iyi annesin.”

“O özel bir kısırak, orası kesin,” diye mırıldandım ve ikisini de yolumdan iteledim.

Billie ve Hank, kısırağa öylesine sevgiyle bakıyorlardı ki kalbim sıkıştı. Şu son birkaç gündür, herkes beni bu kadar duygusal ruh haline sokmayı kesebilseydi, harika olacaktı.

“Siz ikiniz, tabanları yağlayın bakalım. Onun iyi olduğunu gördünüz. Herhangi bir tartışma olmadı. Hadi bunu kazanç sayalım. Ben kan alacağım ve taze dışkı örneği almak için bekleyeceğim.”

Billie kollarını bana doladı. Sarılmayı severdi ve DD’nin kolik nöbeti geçirdiği, onunla tanıştığımız ilk günden beri öyleydi. Ben sarılmayı sevmezdim -uluorta sevgi gösterileri bana göre değildi- ama ona izin veriyordum. Arkadaşlarınız için yaptığınız fedakârlıklardı bunlar.

“Teşekkür ederim. Arkadaşım olduğun için çok şanslıyım.” Billie beni, tüm hain düşüncelerimi sarsacak kadar şiddetle sıktı. Kafamın içinde dönüp duruyor ve Stefan Dalca’ya karşı artan hoşgörüm yüzünden içimdeki utancı artırıyorlardı.

Bir yandan, hislerim ya da seçimlerim için kimseye bir açıklama borçlu değildim. Öte yandan, sırf onunla üç sahte randevuya çıkmayı kabul ettiğimi bilmek bile, bana kendimi suçlu ve hain hissettiriyordu.

“Bunları mümkün olduğunca hızlı bitirip aradan çıkarmam lazım.” Kaskatı bir şekilde Billie’nin sırtına pat pat vurdum, sarılmanın sona erdiğine dair işareti aldığını umuyordum.

Gülerek geri çekildi. “Seni seviyorum, benim Buzlar Kraliçem.”

Taktığı lakaplar karşısında gözlerimi devirmeden edemedim. Violet için Porno Yıldızı Patty, Vaughn için Patron, Cole için Abi... Stefan için de Dallama Dalca.

“Ben de seni seviyorum, B. Sonra görüşürüz, Hank!” Rahat bir tavırla el salladıktan sonra atlara döndüm.

Nihayet gittiklerinde rahatlamıştım, bir gün için bu kadar ilgi yeterliydi. İltifatlar, sarılmalar, yoğun seviyelerde minnet... Hepsi çok hoştu, ama bana boğucu geliyordu ve uygun bir şekilde nasıl tepki verileceğini hiç bilmiyordum.

Böylece tayın bana ihtiyacım olan örneği vermesini beklerken telefonumu çıkarıp sosyal medyada gezindim. O aptal kişilik tipi testlerinden birini bulup cevaplarımı yazmaya başladım. Bölme kapısının çerçevesine yaslanırken gerçekten dalmıştım.

“Ne yapıyorsun?”

Bir ses ödümü koparınca sıçradım, sırtımın sert bir göğse yaslandığını hissederken nazik iki el dirseklerimin altına kayıp beni ayakta tuttu. *Stefan*. Tutuşundan sıyrılamayacak kadar şoke olmuşum.

Bir elim göğüs kemiğimin üstündeydi, orada kalp atışımı hissedebiliyordum. “Ödümü patlattın,” dedim nefes nefese. Akşam yemeği sonrasıydı, ahır boş ve sessizdi. “Ne tür sapık takipçilik becerileri üstüne çalışıyorsun sen?” Döndüm ve az önce ona sıcak bir şekilde yaslanmış olan her noktamda havanın soğukluğunu hissettim. Neredeyse, tekrar dönüp kucaklayışına gömülme istememe neden olmuştu. *Neredeyse*. “Seni hiç duymadım!”

Yosun rengi gözleri yüzümü taradı, burnundaki hafif çıkıntı yüzünün yoğunluğuna katkıda bulunuyordu sadece. Çoğu insan burnundaki bir kırığı düzelttirirdi, ama Stefan’da bu sadece görünüşüne katkıda bulunuyordu. Gizemine. Umarım hiç düzeltmezdi.

Şaşkınlığımdan yararlanıp telefonu elimden çekti. “O zaman kesinlikle Black Widow değilsin. O birinin yaklaştığını anlardı.” Sırıttı, aynı anda hem sinir bozucu hem de sevimliydi. “*Hangi Marvel Süper Kahraman Karakterisin?*” diye test başlığını yüksek sesle okudu ve ben de yanaklarımın pembeleşmemiş olmasını diledim. Canım isterse, aptal testleri yapabiliirdim. “Kulağa çok bilimsel geliyor.”

Omuzlarımı geriye attım. “Sen yapsana. Bahse varım, Thanos çıkarsın.”

Burnunu buruşturdu ve alınmış gibi dramatik bir tavırla elini göğsüne koydu. “Şu iri ve mor olan kötü adam mı?”

Ona en tatlı gülümsememi sunarak başımı yana eğdim, *yarası olan gocunur* der gibiydim.

Homurdanmakla yetinip testi yapmaya başladı.

“Dürüst cevap vermek zorundasın,” diye hatırlattım.

Başını kaldırmadı, ama sözlerim üzerine çenesinde bir kasın seğirdiğini gözden kaçırmadım. “Ben her zaman dürüstüm. Yalana tahammül edemem.”

Pekâlâ, bu şaka çuvalladı.

Telefonuma bakmak için yanına gittiğimde, o da anketi gönder tuşuna bastı. Ekranda çark dönerken “hesaplanıyor” yazısı belirdi. Sanki bunu eşleştirmenin meşru bir süreci vardı da.

Boynuz takan Tom Hiddleston ekranda belirince kahkahalara boğuldum. “Loki!”

Şimdi sıırıyordu, gözleri keyifle parlayarak bana telefonumu geri verdi. “Ona benzer bir şapka almam gerekecek.”

“Ah evet. Seksi olurdu.” Başı neredeyse anında kalktı, ben de ağzımdan kaçanı örtbas etmeye çalıştım. “Yaramazlık Tanrısı,” dedim başımı sallayarak. “Epey isabetli oldu. Belki de bilimsel yöntemleri o kadar da kötü değildir.”

Bana tepeden bir bakış attı, baştan ayağa özgüven doluydu. İçime tuhaf şeyler yapıyordu. Yakınlığından hiç hoşlanmamam gerekirken loş bir ahırda bu adamla gülmek kötü bir şeydi. *Hem az önce ona kazara seksi mi dedim ben?* Daha akıllı olmalıyım. Daha akıllıca davranmalıyım.

Ama ben her zaman istememem gereken şeyleri isteyen biri olmuştum.

“Yaramazlıktan bahsetmişken,” dedi, gözleri beni merkezime kadar ısıtan bir şekilde yüzümü inceliyordu. “Bana üç randevu borçlusun.”

Ona gülümsedim ve kendime güvenerek bakışlarına karşılık verdim. “Evet. O konuda düşünüyordum. Bence bana *gerçekten gösterişli* bir yemek lazım. Yani, o siyah American Express kredi kartını gerçekten çalıştırmak isterim.”

“Ne hoş.” Ağzı alaycı bir şekilde büküldü.

Göz kırptım. “Sırf bir şeyleri kanıtlamak adına beni üç randevuya çıkmak için oyuna getiren adam söyleyince, ne şeker oldu.”

Karanlık ahırda birbirimize gülümsedik, aramızda bir irade savaşı dönüyordu.

“Neyi kanıtlamak istiyormuşum peki?”

“Ah, hadi ama, Stefan. İkimiz de bunun uygunsuz bir güç oyunu olduğunu biliyoruz. Üstün elin sende olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsun. Beni köşeye sıkıştırdın.”

Öne eğilirken sırtışı daha vahşi bir şeye dönüştü. Bana doğru hareket etti, başı kulağıma doğru alçalırken diğer taraftaki eli dirseğimi kavrayarak beni yakına çekti. Yakınlığı, kulak kıvrımında hissettiğim nefesi, hepsi kolumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Umutsuzca onun fark etmemesini umuyordum.

“Güven bana Dr. Thorne, eğer seni köşeye sıkıştırırsaydım, yemek *sen* olurdu.”

Nefesim tekledi ve kolumu çekerek ondan kurtardım. Buna karşı ne söyleyeceğime dair en ufak fikrim yoktu. Onun özgüven seviyesine karşı nasıl tepki vereceğime dair fikirlerim daha da azdı. Fena halde antrenmansızdım. Kahretsin, fazla deneyimsizdim. Dolayısıyla, ona en iyi etkilenmemiş ve buz gibi bakışımı attım.

Karşılık olarak gülüşü karanlık ve şehvetliydi. Çıplak tene dökülen sıcak balmumu gibiydi. Nefret etmek istiyordum, ama dilim dışarı çıkıp alt dudağımın üstünde kaydı.

Gitmek üzere döndü; üstünde vücudunu fazlasıyla enfes bir şekilde saran spor kıyafetleri olduğunu ancak şimdi fark ediyordum. Kafam o kadar karışıktı ki o hiçbir şekilde etkilenmemiş gibi uzaklaşırken kusursuz yuvarlak poposuna bakmaya engel olamadım bile.

Omzunun üzerinden söylediği veda sözlerine karşılık vermeyecek kadar dilim tutulmuştu. “Cuma günü altıda seni alırım.”

Tanrım. Başım fena halde beladaydı.

8

STEFAN

MIRA:

Beni alamazsın. Birileri görebilir. Saat altıda seninle evinde buluşuruz.

Mesajı birkaç kez okudum. Gerektiğinden daha fazla can yakıyordu ve -randevu ne kadar sahte olursa olsun- onu almamak fena halde uygunsuz geliyordu. Bana eski kafalı deyin, ama zili çalmak hoşuma giderdi. Arabaya binerken ona kapıyı tutamamak içimdeki centilmenin kıvranmasına neden oluyordu. Söz konusu Mira olan yerlerde yeterince kaba davranmıştım ve şimdi ona biraz centilmenlik borçluymuşum gibi geliyordu.

Bütün hafta ondan kaçınmıştım, çünkü kulağına fısıldadığım şey, aşmamam gereken bir sınırı aşmıştı. Sonrasında kendini kapatma şekli de hiç hoşuma gitmemişti.

En kötü kısım ise, ondan ne istediğimi tam olarak söyleyemiyordum. Onu çekici buluyor muydum? Evet. Ama -içimde isteyen bir parça olsa da- bundan daha fazlasına dönüşebileceğini sanmıyordum. Ona gerçekten veterinerim olarak ihtiyacım vardı. Atlarımın da öyle. Bunu riske atmak, gelmiş geçmiş en salak fikirdi.

O zaman platonik randevular olacaktı.

Arkadaşlar.

Onunla arkadaş olmaya çalışabilirdim, böylece randevular sadece tuhaf bir felaket olmaktan öteye geçebilirdi.

Ya da onu randevulardan tamamen azat edebilirsin.

Fakat bu fikri kafamdan attım. Benim düşündüğü o kötü adam olmadığımı ona kanıtlamayı tercih ederdim.

Senin hakkındaki düşünceleri neden önemli ki?

Asıl soru da buydu, değil mi?

Çünkü ergenliğimdeki o özel okul denyosuna dönüşerek işleri epey garipleştirdiğime emindim. Aslında, fena halde o benden kaçıyor gibi duruyordu. Farrah ve tayı kontrol etmek için buraya geldiğini biliyordum, ama rasgele zamanlarda geliyordu ve Billie'yi buraya getirdiğinde uzak durmamı söylediği zamandan beri ondan tek bir mesaj bile almamıştım.

Taya *Loki* adını vermeme bile bir şey dememişti... Mira da görsün diye bölmesine bir isim etiketi asmıştım, ama hiçbir şey söylememişi. Bu konuda ukala bir mesaj atmasını beklemiştim, ama hiçbir şey gelmedi. İsim beni gülümsetiyordu ve tayla vakit geçirdikçe ona uyduğunu düşünür olmuştum.

Sağlığını kazanırken giderek daha yerinde duramaz oluyordu. Akşamları onunla takılmak ve onu tımarlamak için aşağı indiğimde, ayakkabı bağcıklarımla oynamaktan hoşlanıyordu. Dişsiz dişetleriyle kapıyor ve bağcıkları merakla çekiştiriyordu.

Onları çözüp ayağımı hareket ettirerek bağcıkları yerde yılan gibi süründürdüğümde ürküyordu. Bağcıklar ona saldıracaktı gibi, kocaman gözler ve genişlemiş burun delikleriyle geri çekiliyordu.

Arkadaşlık eden birinin olması güzel bir şeydi.

Sabahları sporumu yapmaya gitmeden önce onu kontrol etmeye geldiğimde, onun o tiz bebek kişnemesi ahırda yankılanıyordu. Bir sabah, Farrah'a fazladan tahılla geleceğim için bölmenin kapısını sürgülemeyen bırakabileceğimi düşünmüştüm, ama minik tay kapıyı iterek açmış ve ahırda bir maceraya atılmıştı. Küçük hıyar benden kaçarak eğlenmiş, tam bir amatör gibi peşinden koşturmama neden olmuştu, sonunda boynuna bir yular bağlayıp yüzümde kocaman bir sırıtışla onu bölmesine götürmüştüm. Yine o kısmı kimsenin görmemiş olmasına minnettardım.

Özellikle de ölmekte olan atlar böyle numaralar çekemeyeceği için minnettardım.

Bu hareketli sığana her geçen gün alışıyordum. Bana ihtiyaç duyan birinin olması hoştu. Bu düşünce aklımdan geçtiği an, telefonum çalmaya başladı ve ekranda *Ruby Creek Lisesi arıyor* yazdığını görünce midem bulanmaya başladı.

Nadia, bir yıl önce halasıyla eniştesinin evinden kovulunca Romanya'dan buraya taşınmıştı. Zorlanıyordu -anlayabiliyordum- ama kimse beni, omzunda ağır bir yük olan on dokuz yaşındaki bir ergenin ebeveyni ve vasisi olmaya hazırlamamıştı. Beni dadılar ve müdürler büyütmişti, rezil tavırları olan zengin delikanlılarla yaşamıştım; maalesef, Nadia'nın yetiştirilişi de pek farklı değildi. Burada lise son sınıfta kalmıştı, o yüzden sınıf tekrarı yapıyordu. Bu süreçte de tüm öğretmenleri ve idarecileri dehşete sürüklüyordu. Bu küçük kasabadaki hiç kimse ona hazırlıklı değildi.

"Evet," diye telefonu kaba bir tavırla açtım.

“Bay Dalca, ben Müdür Cooper. Nadia ve benimle biraz sohbet etmek için okula uğrayabilir misiniz?”

Hüsranla iç çektim. “O iyi mi?”

“Evet.” Adamın sesi tersti.

“Tamam. Hemen geliyorum.”

Bu defa ne olacaktı bakalım?

***

Kapıyı açtığım an ağzım kurudu. Mira, gri örgü kazak bir elbise ve krem rengi dizüstü çorapların altına giydiği uzun siyah süet çizmeleriyle ön sahanlıkta duruyordu. Büyük düğmeli ve krem rengi ekose desenli kalm siyah yün paltosunun önü açıktı, kısmen açılmış bir hediye andırıyordu. Aynı anda hem rahat hem şehvetli görünüyordu; siyah saçları düzleştirilmiş, omuzlarına dökülen gür bir yele halini almıştı.

Ağızlara layık görünüyordu.

“Ne giydin sen?” Yüzünü buruşturarak beni baştan ayağa süzdü.

“Ne demek istiyorsun?” Başımı eğip kıyafetlerime baktım, bir leke filan arıyordum.

Hafiften hayal kırıklığına uğramış gibi elini bana doğru salladı. “Boğazlı kazak işte. Ve gözlük.”

Bir kolumu açarak onu eve davet ettim. “Ne olmuş onlara?”

Davetimi görmezden gelip dudaklarını yaladı, aklını toplamak ister gibi başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.” Keskin bir kahkaha attı. “Profesör temalı bir porno filan çekiyor gibisin.”

Ona göz kırptım. “Belki de çekiyordum.”

Mira gözlerini devirdi ve dramatik bir tavırla başını geriye atarak inledi. Şakam karşısında yanaklarının pembeleşmesi gö-

zümnden kaçmadı. O yorumdan pişman olmam gerekse de değildi. İşte. O fazlasıyla büyüleyici bir ikilemdi. Özgüvenli ve soğuktu, ama aynı zamanda utangaç ve mahcuptu da. Beni tetikte tutuyordu. Nasıl tepki vereceğini asla kestiremiyordum.

“Hadi şu işi halledip kurtulalım.” Başparmağıyla omzunun üstünden arkasını işaret etti.

Sözlerinin verdiği darbeyi yok saydım. “Şey, planlarda ufak bir değişiklik oldu.”

Hafifçe yukarı çekik badem şekilli gözlerini bana doğru kıstı ve yemin ederim, bakışlar öldürebilseydi, oracıkta yere yığılırdım. “Hayır. Planlarda hiç değişiklik yok.”

“Bu gece kız kardeşimi vicdanım rahat bir şekilde evde yalnız bırakabileceğimi sanmıyorum.”

Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. “Neden?”

“Kötü bir gün geçirdi ve biraz arkadaşlık hoşuna gidebilir. Söz veriyorum, yine kredi kartımı senin adına çalıştırdım. Muhteşem bir şarabım, güzel yemeklerim var ve eğer içeri gelersen, sana kusursuz bir platonik ev yapımı yemek sağlayacağım.”

Gözleri arkamdaki eve çevrildi, yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu sanki. Göğsümden bir hırıltı koptu. “Yok artık, Mira. İzin ver karnını doyurayım, sonrasında dönüp evine gidebilirsin. Aslında ne zaman istersen gitmekte özgürsün. Burada kimseyi öldürmeyeceğim.”

Gönülsüzce antreye adım atıp “Hayır, sadece porno çekeceksin,” diye mırıldandı.

Kahkaha attım, ağır kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra alıp asmak için paltosuna uzandım. Çizmelerini çıkarmak için eğildiğinde, fermuarın sesine odaklanmamaya çalışıyordum.

“Çizmeler kalsın.”

Bakışları bana doğru yükseldi. “Evin içinde mi?”

Omuz silkmekle yetindim. Rahat takılmaya karar vermiştim. “Evet. Hoş görünüyorsun.” Söylemediğim şey, o çizme ve çorapların bana onun hakkında düşünmemem gereken her türden fikri verdiğiydi. Söylemediğim şey, onu *sadece* çizmeleri giymiş halde görmek istediğimdi.

“Bu taraftan.” Rahat adımlarla evin içinde ilerleyerek onu açık konsept mutfağa yönlendirdim.

“Evin çok samimi. Boyutları yüzünden daha farklı olmasını bekliyordum.”

“Teşekkürler. Sanırım?”

O kıkırdarken mutfağa girdik, evdeki en sevdiğim yerdi. Yerden tavana kadar sürgülü pencerelerle çevriliydi ve ön taraftaki göle bakan verandaya açılıyordu. Oturma odası ve yemek odası, tonozlu tavanlara sahip geniş ve açık alanla birleştirilmişti. Sıcak krem tonları, koyu renkli ahşap ve açıkta kalan taşlarla uyum içindeydi.

Mira mutfuğun ortasındaki kocaman adaya doğru yürüyüp taburelerden birinin üstüne tünedikten sonra beklentiyle bana baktı; bense elbisesinin ucuyla uzun çoraplarının arasında kalan kremamsı tene gözlerimi dikmemeye çalışıyordum. O çıplak tenin ufak ayartısı, evimin konforunda özellikle tahrik edici bir hal almıştı.

“Evet? Bana şarap sözü verdin. Biraz şarap bana iyi gelir.”

“Pöh, sana da bana da.” Adanın etrafından dolanıp iki şişe kırmızı şarap kaydurdım. “Pinot Noir mı, Cabernet mi?”

Uzanıp narin parmaklarını her bir şişenin etrafına doladı ve onları kendine çekti. Şişelere bakarken dudakları kıvrıldı. “Hadi Pinot ile başlayalım.”

Güldüm. “Başlayalım, ha?”

O da bana gülümsedi. “Bunları ziyan etmek ayıp olur.”

Başımı iki yana sallayarak mor etiketli şişeye uzandım. Parmak uçlarım onunkilere sürtünerek eklemlerimden bileğime doğru ürpertici bir his gönderdi ve dirseğimin kıvrımında bir sızıya dönüştü. Gözlerimi yere indirip hızla arkamı döndüm, şarabı açarken onun yakınlığının verdiği hissi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Dengemi bozma şeklinden nefret ediyordum.

Şarap şişesini boşaltmak için döndüğümde Mira, Nadia'nın bulunduğu deri koltuğa gizlice bir bakış attı; kardeşimin dalgalı sarı saçları yeni yıkanmış halde omuzlarına dökülüyor ve kendisi gürültü engelleyici kulaklığını takıp kıvrılmış, kitap okuyordu. Ayaklı lambanın ışığı altında, makyajsız bebek gibi yüzüyle, her zamankinden daha genç görünüyordu.

Kolay kolay sevmezdim, ama sevdiğimde de yoğun oluyordu. Muhtemelen annemin ihaneti tam olarak bu yüzden o kadar can yakıcı olmuştu. Nadia ile aramızda on üç yaş olabilirdi, onu o kadar iyi tanımıyor olabilirdim, ama geride kalan tek ailem oydu ve onu ruhumun her bir zerresiyle seviyordum. Yıllardır onu korumak istiyordum ve artık nihayet yanımda olduğuna göre, muhtemelen asla bırakmayacaktım. Annemi koruyamamış olabilirdim, ancak yapacağım son şey olsa da Nadia'yı koruyacaktım. Onu arkada bırakmak beni öldürmüştü ve şimdi burada olmasına memnundum, ekstra zorluğun hiçbir önemi yoktu. Onun için kasabayı yakıp kül ederdim, bugün neredeyse yapacaktım da.

“O iyi mi?” diye sordu Mira.

Koyu kırmızı sıvıdan her birimize koca bir miktar doldurup kadehini ona doğru kaydurdım. “Hayır. Ama olacak. Dayanıklıdır.” Şarabı döndürerek turna yemişi kokusunu içime çektim, gözlerim önümdeki iki kadın arasında gidip geliyordu. “İnsanlar o gücü görüyor ve onu devirmeye çalışıyorlar. Sanırım bazı kişiler -özellikle erkekler- bundan besleniyor. Kız henüz küçük ve o

türden bir davranış için onları pişman edecek ben varım. Fakat birkaç yıla, benim yardımına hiç ihtiyacı kalmayacak.” Kadehe doğru sırtarak içkiyi yudumladım ve vişne ile mentol tadının dilime akmasına izin verdim. “Bana biraz seni hatırlatıyor.”

Mira bir yudum alarak döşemeli tabureye daha da yerleşti, küçük kardeşime yenilenmiş bir ilgiyle bakıyordu. “Ne olduğunu sorabilir miyim?”

İstemsizce azı dişlerimi birbirine bastırdım. “Bugün Müdür Cooper’dan okula uğramamı isteyen bir telefon geldi. Geçen sene sorunlar çıkmıştı, bu yıl da yeni bir şey yoktu. Artık on dokuz yaşında, ama Kanada’da yaşamaya geçişi kolay olmuyor. Son birkaç yılda ailemizin yaşadığı şeylerden bahsetmiyorum bile.” Mira’nın gözleri ilgiyle büyüdü, ama daha fazla şey sormak için bir hamlede bulunmadı. Buna minnettar oldum. “Geçen sene birkaç dersten kaldı. Onları tekrar alıyor ve benim gördüğüm kadarıyla, sırtında bir hedef tahtası var.”

Gözlerimi şarap kadehime diktim, onu döndürürken asabi-yetimin ortaya çıkıp kontrolü devralmasına engel olmaya çalışıyordum. “Anlaşılan, müdür onu görmüş ve eteğinin fazla kısa olduğunu düşünmüş. Böylece eteğinin üç santimle kıyafet kurallarına aykırı olduğunu kanıtlayacağım diye, zaten geçen yıl sınıfta kaldığı için dışlanan kıza yaşıtlarının olduğu bir koridorda diz çöktürmüştü.” Dudaklarımı neredeyse acı verecek kadar birbirine bastırdım ve o anı hatırlayıp başımı iki yana salladım.

“Affedersin?” Mira öne eğildi, gözleri benimkileri yansıtan bir öfkeyle yanıyordu. “Onu dümdüz ettin mi?”

Karanlık bir şekilde güldüm. *Keşke.* “İtiraf edeyim öfkeden deliye döndüm. Onu oraya nasıl geri göndereceğimi bilmiyorum. Haddim olup olmadığını da. Zeki bir kız -fazla zeki- ama ayrıca gururlu ve bu onun gururuna gerçek bir darbe oldu.” Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünün hatırası hâlâ beni patlatacak güce sahipti.

“Yok artık.” Kelimeleri biraz tersçe çıkmıştı. “Stefan, onu o okula tekrar gönderemezsin. Başka seçenekler var ve hayatının bu noktasında okula gitme deneyiminden bir şey kaçırarak değil. Ne yaparsan yap, rezil davranan o ataerkil şerefsizlerin sonuçlarla yüzleşmediğini görmesine izin verme.”

Kelimeleri mideme kurşun gibi çöktü.

Ama gözlerindeki hararetli kıvılcım kalbimi hızlandırıyordu.

MIRA

Mutfakta Stefan'dan özgüven yayılıyordu, böylesine çekici bulacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi bu. Ben izlerken endüstriyel tarzdaki mekânda hareket edişi, doğrayıp karıştırması o kadar rahattı ki geçmiş hayatında şef olup olmadığını merak ettim. Şarap, söz verdiği gibi lezzetliydi. Pahalı bir tadı vardı ama benim kız gecelerinde şarabı şişeden de içmişliğim olduğu için lüks konusunda en iyi ölçüt sayılmazdım.

Kız kardeşi ve o cinsiyetçi domuz müdür hakkındaki sohbetten beri daha sessiz, daha neşesiz görünüyordu. Kendini yemek pişirmeye kaptırmıştı ve ikinci kadeh şarabımdan sonra onu süzmemeye uğraşmaktan vazgeçtim. Pornoyu boş versenize; daha çok benim gerçekleştirmemiş profesör fantezilerime benziyordu. Gözlüğünün siyah çerçevesi, saçlarının bronz parıltısıyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Balıkçı yaka onu tutucu ve düzgün gösteriyordu, ama ben öyle olmadığını biliyordum ve bu da çekiciliğini artırıyor.

Bakmamam gerekiyordu, ama asinin tekiydim. Bu bir karakter kusuru. Biri bana bir şeyi yapmamamı söylerse, yapmayı daha çok isterim. Sırf ne olacağını görmek için elmayı koparan Havva'yım ben. Durulup bebek sahibi olmamı mı istiyorsunuz? Sanırım ben kendimi eğitime ve işime adayacağım. Stefan Dalca'dan nefret etmemi mi istiyorsunuz? Sanırım onun yerine adamla ilgili fanteziler kuracağım.

Bu sağlıklı değildi. Üstelik çıkacağımız iki randevu daha vardı.

Şu an ocağın önünde duruyor ve inanılmaz kokan bir şeyi karıştırıyordu. Vücudu çırpıcının hareketiyle hafifçe sallanıyordu ve poposunun giydiği koyu renk kot pantolonu doldurma şekli, sessizce şarabımı yudumlarken ona bakakalmama neden oldu.

“İğrenç,” diye Nadia oflayarak yanımdaki tabureye kaydı.

“Ne?” dedim, ağabeyinin poposu değil de dolapların üstündeki bir şey gözüme takılmış gibi yaptım.

Ama yemedi. Tek kaşını kaldırarak bana etkilenmemiş bir bakış attı. Evet, *bundan da bir şey kaçmıyor*.

“Erkekler berbat,” dedi ve gözümün kenarından Stefan'm kas-katı kesildiğini gördüm. “Dikkatli ol.”

Öne eğilip kadehimin içine baktım ve onu mermer tezgâhta döndürürken kırmızı sıvının kenarlara çarpmasını izledim. “Bazıları öyle. Hepsi kötü değil. Müdür Cooper kulağa gerçekten boktan biri gibi geliyor, gerçi.”

Bir homurtu çıkardı. “O konuda hemfikiriz.” Pembe dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. “Tam bir domuz.”

“Tamamlaman gereken şeyleri çevrimiçi tamamlamayı düşündün mü hiç? Artık kolayca hallediliyor. Üniversitedeyken birkaç derste bunu yaptım.”

“Gerçekten mi?” Dirseklerini tezgâha yaslayıp parmaklarını heyecanla oynatırken sesi umutlu geliyordu.

“Kesinlikle. Dizüstü bilgisayarını kap getir. O, yemeği hazır ederken biz de araştıralım.”

Nadia yüzünde umutlu bir gülümsemeyle neredeyse anında mutfaktan fırladı, giderken sarı dalgaları uçuşuyordu. Stefan arkasını dönünce gözleri gözlerimi buldu ama ne düşündüğünü anlayamadım. Haddimi aşıp aşmadığımı bilemiyordum. Karşı tezgâha yaslanıp avuçlarını mermerin kenarına dayadı, beni şu dakikadan önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

“Ne?” diye sordum, nefesimi toplamakta zorlanıyordum.

Yeşil gözleri yüzümü incelerken parlıyor ve ilk defa görüymüş gibi her hattın üstünde dolaşıyordu. Ardından başını iki yana sallayıp ocağa geri döndü. “Yemek on beş dakikaya hazır olur.”

Nadia dönünce seçeneklerinin ne olduğunu araştırdık, bu arada ben üçüncü kadehi deviriyordum. Bir yandan, Stefan’ı tamamen yok sayıyormuşum gibi hissediyordum. Öte yandan, bunu umursadığımdan emin değildim. Nadia’ya yardım etmekten keyif alıyordum.

Bu randevu o kadar da kötü değildi sonuç olarak.

Stefan yemeği yapmayı tamamlayınca Nadia ile ben, kızın güçlü yanlarından ve okuldaki en sevdiği derslerden konuşarak sofrayı hazırladık. Matematik ve fen bilimleri çocuk oyuncağıydı. Onu mahveden dil ve dil temelli derslerdi. Akıcı bir şekilde Fransızca ve Romence biliyordu, yani İngilizce onun üçüncü diliydi. Ben daha iki dili zor konuşuyordum. Aileme göre, Pencapçam tam bir “utanç kaynağıydı”, kızın üçüncü dilde zorlanması ise anlaşılır bir durumdu.

Stefan’ın yaptığı ördek yemeği bir cennetti. Dışı çıtır çıtırdı, üzerinde rokfor peyniri ve ceviz olan taze acı yeşillik salatası ile kremalı polenta yatağında servis edilmişti.

“Aman Tanrım,” diye inledim. Şaraptan dolayı hafiflemiştim ve zihnimin gerilerinde, sesimin neredeyse seksi çıktığını fark

ettim, ama umurumda değildi. Bu şey gerçekten lezizdi. “Tek ek-siği, ördeğe konulacak yabanmersini sosu.”

“Öyle mi?” diye sordu Stefan başını yana eğerek ve ikinci şarap şişesinden doldurduğu kadehinden bir yudum aldı.

“Evet. Annemle babamın bir yabanmersini çiftliği var. Mevsi-mi gelince sana da ayarlarım.”

“Gelip yabanmersini toplayabilir miyim?” diye sordu Nadia heyecanla.

Bir homurtu çıkardım. Yemiş toplamanın cazibesi benim için neredeyse tamamen bitmişti. İnsanlar gelip kendi yemişlerini toplamak için aileme gerçekten para ödüyordu ve bu beni hep güldürürdü. Ancak hevesini kırmak istemedim. “Elbette.”

Yemek genel olarak aynı devam etti ama hâlâ Stefan’ın masanın ortasındaki mum ışığı üstünden bana bakışlarını yakalı-yordum. Alev, irislerindeki renk cümbüşünü vurguluyordu; o yeşiller, altınlar... Gözleri çok güzeldi ve akşam yemeği boyunca onlarda kaybolmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorun-da kaldım. *Onda* kaybolmamam gerektiğini.

“Bu inanılmazdı.” Geriye yaslanıp peçetemi bomboş tabağı-mın yanına, masaya bıraktım. “Teşekkürler.” Ona gülümsedim ve bu, içten bir gülümseme idi.

Baştan sona eğlenceli bir gece geçirdim. Rahatlatıcıydı hat-ta. Dikkatle yerleştirilmiş duvarlarımın yıkıldığını hissetmişim ama şu an kendimi bu konuda azarlamak gibi bir niyetim yoktu. Bu gecede fazlasıyla samimi bir şeyler vardı. Aşırı analiz etmek istemediğim tatlı bir şeyler...

Tabii bu, pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

“Nadia, ehliyetin var mı?” diye sordum, önündeki soda dolu bardağa bakarak.

Düzenleme

Ny.ozlem

O an kulağa epey ergen gelen bir şekilde ofladı. “Herhalde var.”

Bu gece şaraba elini sürmemişti. On dokuz yaşında olduğundan burada içki içecek yaşıydı ama o istememiş, Stefan da teklif etmemişti. “Beni eve götürmeye ve yarın sabah da gelip almaya var mısın?”

Omuz silkti. “Olur.”

Stefan alevin üstünden gözlerini bana dikti. Bana bakarken işaretparmağını kadehinin üstünde gezdiriyordu. Neredeyse hipnotize ediciydi.

Beni kendi götürmeyi teklif etmedi, ama en iyisi buydu. Gözleri hafiften hülyalı, gülümsemesi de biraz daha yumuşaktı. İki-miz de iki şişe şarabın tadını dibine kadar çıkarmıştık.

“Temizliğe yardım edeyim,” deyip büyüü bozdum.

“Kesinlikle etmeyeceksin. Sen misafirsin,” diye rahatça cevap verip sandalyesinde geriye yaslandı.

Ondan klas ve kontrol yayılıyordu. Aşırı hevesli öğrencilerinin tacizlerini savuşturarak geçirdiği uzun bir günün ardından şık bir barda bir kadeh şarap içmeye çıkmış, rüya gibi bir profesöre benziyordu. Tek başıma yaklaşık bir şişe şarap içtikten sonra düşüncelerimin aldığı yol karşısında kendimi tutamayıp kıkırdadım.

“Pekâlâ, o halde Stefan...” Başını yana eğdi ve yanağında bir gamze belirdi, pek fazla insanın yapmadığı kadar kelimelerime dikkat kesilmişti. “Gerçekten olağanüstü yemek için teşekkürler. Keyifli bir akşam geçirdim.”

“Evet. Bu seferkinden gerçekten hoşlandım,” dedi Nadia dalgın dalgın, başını telefonundan kaldırmamıştı.

Bir kahkaha patlattım ve çıkan nahoş sesi bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

“Nadia, gidip bilgisayarını kaldır ve Dr. Thorne’u eve götürmen için gerekenleri al.”

Başını bile kaldırmadan alnına bir asker selamı çaktı ve “Emredersiniz, komutanım,” diye karşılık verdikten sonra merdivenlere yöneldi, gözlerini bir an olsun telefonundan ayırmamıştı.

Ayağa kalktım ve Stefan beni ön kapıya yönlendirdi. Beni koridora götürürken kısa bir an için avucunu belime bastırdı ve sıcak elinin kazağımın üstünden tenimi damgaladığını hissettim. Verdiği his -dokunuşunun tanıdıklığı- karşısında nefesim ve adımlarım teklede. Beni dağlamıştı. Biri baksa, beyaz tenimde parmak izlerinin kıvrımlarını seçebilirmiş gibi hissediyordum.

Uzun kareli paltomu kollarımı geçirmem için tuttuğunda, kelimelerim beni terk etti. Şarap, aklımın kesinlikle gitmemesi gereken yerlere gitmesine neden olmuştu ve sert bedeninin bedeni-me arkadan baskısı başımı döndürdü. Bana dokunmuyordu bile, ama yemin ederim, onun ağırlığını kürekkemiklerimin arasında hissedebiliyordum, onları birbirine yaklaştırıyor, ciğerlerime baskı yapıyordu. Sırf varlığı bile zıncı gibi üzerime yapışmıştı.

“Bu gece geldiğin için teşekkürler,” diye fısıldadı, aksanlı sesi son derece derindi, beni kendine doğru çevirip paltomun yakalarını düzeltti. Sürekli yaptığımız bir şeydi sanki.

Bileğimi kavrayıp avucumun ortasına hızlı, tüy gibi bir öpücük kondurdu. Fazlasıyla mahrem hissettiren bir şeydi.

Dilimi dışarı çıkarıp alt dudağımı ıslatırken onun gururlu duruşuna ve gözlerindeki sorun çıkarıcı ışıltıya baktım. “Beni ağırladığın için teşekkürler.”

Gülümsedim ama bu, soluk ve kararsız bir gülümsemeydi. Adam dengemi tamamen bozmuştu. Nabzım karnımda atıyordu. Hoş Stefan ayaklarımı yerden kesmişti, ama yemek yapan ve kız kardeşini seven Sevecen Stefan doğruca yumurtalıklarımı ezip geçmişti.

Hangi adam bunları yaparsa yapsın, yine çekici bulurdun, diye aklımın bana güvence verdiği sırada, Stefan eğilip kulağımın hemen altındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu.

Ve zihnim boşaldı. Bütün vücudumdaki tüyler ağır çekimde diken diken oldu. Onun tepemde kule gibi dikildiğini hissetmek ve kirli sakalının yanağıma sürtünmesi, göğsümdeki havayla birlikte tüm tutarlı düşüncelerimin aklımdan uçup gitmesine neden oldu.

Nadia'nın adımları merdivenlerden duyulduğunda büyü bozuldu. Aceleyle geri çekilip nefesimi düzenlemeye ve onun gözlerine bakmaya devam edebilecek kadar güçlü olmaya çalıştım.

“Bir saniye,” diye fısıldadım, sesim açıkça çatlamıştı. “Hemen dönerim.”

Mutfağa daldım ve sonra dönüp Nadia'nın bağcıklarını bağlamasını bekledim. Ancak Stefan'ın bakışlarını, baktığı her yerde dolanan bir parmak gibi hissedebiliyordum. Kirli sakalının sert sürtünüşünü ve elinin sıcak baskısını hatırlarken vücudum uğulduyordu.

Buradan siktir olup gitmem lazım.

Omzumun üstünden rahat bir tavırla el sallayıp ön verandaya çıktım ve kamyonetime doğru ilerledim, yürürken serin havadan derin nefesler çekiyordum. Birkaç dakika sonra Nadia bana yetişti ve sürücü koltuğuna geçti.

Soluk kaşları şüpheli bir tavırla çatıldı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Paltomun altına sakladığım bir karton yumurtayı çıkardım ve ona dişlerimi göstererek gülümsedim. *Kusursuz çılgınlık.* “Evet. Müdür Cooper'ın nerede yaşadığını gayet iyi bildiğimden bahsetmiş miydin?”

“Günaydın, Dr. Thorne.”

Stefan’ın sesi eskiden gözlerimi devirmeme neden olurdu. Ama artık biri boynumdan ipek kaydırıyormuş gibi hissediyordum. Muhtemelen ilmeği geçirmek içindi ve Stefan’ı o şekilde düşünmenin bana getireceği şey de buydu.

İdam cezası. En azından arkadaşlarım açısından.

“Merhaba, Stefan,” dedim kaskatı bir şekilde, kısırağı ve tayı özenle kontrol ediyordum. Nadia az önce beni almış ve Cascade Acres’taki kamyonetime getirmişti, dolayısıyla atları günlük kontrolüm için mükemmel zaman gibi gelmişti.

“Bugün Loki nasıl?”

Bir homurtu çıkardım. İsim tabelasını gördüğümde acayip keyif almıştım. Ata kendi adını vermesiyle ilgili ona bir mesaj atmak için parmaklarım kaşınmıştı. Ancak profesyonel sınırları net tutmak adına buna direnmişim.

“Dinç ve enerjik.” Gülümseyerek döndüm, ama onu ve üstündeki avcı yeşili ısmarlama takım elbiseyi görür görmez sırtıtışım yüzümden kayboldu. Adam, pahalı bir takım elbiseyi içinde doğmuş gibi taşıyordu. Takım elbiseyi icat eden kişi, Stefan’a bakarken o fikri bulmuştu sanki.

Bu, neredeyse suçtu.

Altındaki bembeyaz gömleğin birkaç düğmesi açıktı ve göğsünün hemen üstünde, âdemelmasının çıkıntı yaptığı yerin hemen altındaki bronz ten mükemmel bir V şeklinde görünüyordu. Neredeyse filan değil, bu *bildiğiniz* suçtu. Ona bu şekilde, çenem ahırın zeminine düşmüş halde bakakalmam ise daha kötüydü.

Bu sabah suçu şaraba atabilir miydim, onu da bilmiyordum.

“Böylesine şık halde nereye gidiyorsun?”

“Karakola, sonra da şehre.” Gözleri gözlerime kilitlenirken sesinde keyif oynayıyordu.

Yüz hatlarımı kontrol ettim. Konuşmaktansa dinlememin daha iyi olacağı durumlardan biriydi. “Ah?” diye karşılık verdim ve dönüp Farrah’ı okşadım.

“Hı-hı. Görünüşe göre, bana soracak soruları varmış. Dün gece birileri Müdür Cooper’ın arabasına yumurta atmış. Elbette, biz hepimiz evimde yemek yiyorduk. Yani, onlar için bunu netleştirmem lazım. Seni şahit gösterebilir miyim?”

Karşı çıkmalıyım, Stefan Dalca’nın evine akşam yemeğine gittiğimi kimsenin bilmesini istemiyordum. Ama suçlu görünmek de istemezdim. “Elbette.” Beyaz yalanım karşısında yüzümü buruşturunca dudaklarımın kenarı yukarı kıvrıldı.

Bana öylece bakıyordu ve bu, iliklerime kadar beni tedirgin ediyordu. Kızarmadığımı şiddetle umuyordum ama bir şey söyleme riskine giremezdim, o yüzden gözlerimi kırpıştırıp daha da büyük bir gülümseme sundum. *Coşku, Mira*. “Umarım her şey yolunda gider.”

“Her şey muhteşem gidiyor,” diye karşılık verdi, sesi yumuşarken bakışları yüzümü yakıyordu.

Sesi öfkeli değildi. *Siktir. Bu tuhaf. Bilmesinin imkânı yok.*

“Şey, iyi şanslar.” Kendi kulaklarıma bile ezik gibi geldim. “Yarın onları kontrol etmek için gelirim.”

Neşeyle ıslıl ıslıl gülümseyip çantamı kaptım ve ağız hareketlerimle “Affedersin,” diyerek yanından geçtim; istediğim gibi koşarak uzaklaşmak yerine, ahırın koridorunda otoparka doğru özgüvenle yürümek için kendimi zorlamaya çalışıyordum.

“Hey, Mira?” diye seslendiğinde, kapı koluna uzanmak üzereydim.

“Efendim?” dedim ekolu ahırda ilerlemeye devam ederek.

“Bana bir karton yumurta borçlusun.”

Hay sıçayım.

STEFAN

Loki olması gerektiği gibi davranmıyordu. Yaramazlık tanrısı olarak adının hakkını verse de bu gece biraz halsiz görünüyordu. Sersem gibiydi. Akşam yemeğinden önce onu kontrol ettiğimde iyiydi, ama şimdi gece onda pek iyi sayılmazdı.

Bu hafta Mira'dan uzak durmuştum, onun da aynısını yaptığına gayet emindim. Aramızdaki gerilim bıçakla kesilecek kadar yoğundu ve ikimizin de henüz bununla ne yapacağını çözebildiğimi sanmıyordum. Onu geri kalan iki randevudan azat etmeliydim. Daha iyi bir adam bunu yapardı. Ama ben açgözlüydüm. Beni gösterdikleri gibi kötü niyetli bir hıyar olmadığımı ona kanıtlamak istiyordum.

Sadece ona bu şekilde açlık çekeceğimi öngörememiştim.

Gülümseme ve kahkahalarla evime tekrar gelmesini istiyordum. Tamamen yumuşacık ve sıcak. Onu yatağında istiyordum; bu, onun açısından birkaç arkadaşlığı mahvedecek olmasına rağmen. Ve bu adil değildi.

Fakat bu gece onunla tamamen profesyonel nedenlerle iletişime geçmem gerekiyordu. Başparmağımı telefonumun ekranından kaydırarak onun iletişim bilgilerini buldum ve telefon ikonuna bastım. Loki'nin öne düşen kafasında küçük gözlerinin ağırlaşmasını izledim. Çok ufak ve savunmasız görünüyordu, kendime engel olamayarak bölmeye girdim ve telefon kulağında çalarken yanma çöküp omzunu okşadım.

“Alo?”

Her neredeyse, gürültülüydü. Dışarıda eğleniyor gibiydi, ne de olsa cuma akşamıydı.

“Mira, ben Stefan.”

“Merhaba?” Cuma akşamı saat onda onu neden aradığıma dair kafasının karıştığı belliydi.

“Loki’de bir sorun var.”

Saniye sektirmede. “Hemen geliyorum.”

Kalbi acayip temizdi. Benim gibi birinin hak ettiğinden çok daha fazla temiz.

Yirmi dakika içinde geldi, bir tür taşra tanrıçası gibi görünecek kapıdan içeri dalmıştı.

“Buradayım!” Koridorda yürürken simsiyah saçları, üstündeki kahverengi süet bomber ceketinin üzerinden dalgalanıyordu. Uzun bacaklarına dar bir kot pantolon giymişti ve ayaklarındaki süslü kovboy çizmeleri beton zeminde hızla tıkrıyordu. Onu kargo pantolonu ve bol Carhartt ceketinden başka bir şeyle görmeye hâlâ alışamamıştım.

Malzeme çantasını yere bırakıp bana baktı, yanakları pembeydi ve gözleri kısıldı. “Bana sorunun ne olduğunu anlatsana.” Vakit kaybetmeden bütün genel tıbbi malzemelerini koyduğu çantayı karıştırmaya başladı ve küçük bir el feneri ile stetoskopunu çıkardı.

Gösterdiği ciddiyet seviyesi paniklememe neden oldu. Zavallı Loki'ye bakan kişi ben olunca, eline geçen buydu. Kahrolası bir ölüm meleğiydim. Kimseyi güvende tutamıyordum.

"Akşam yemeğinden önce onu kontrol ettiğimde iyiydi." Yaklaşıp kalp atışlarını dinledi ve başını sallayarak devam etmemi işaret etti. "Yatmadan önce onu kontrol etmek için aşağı geldim ve halsiz görünüyordu. Yani, ona baksana. Son zamanlarda küçük bir terörist gibiydi. Kendinde değil."

"İshal?" Bölmede etrafına bakındı ve doğrulduğunda gözleri epey sıvı görünen bir kakaya takıldı. *Ben nasıl fark edemedim?* Mira onun boynundaki deriyi çimdikledi ve bıraktığında, düzgünce su içen bir attan olması gerektiği gibi düzelmedi. Sonra tayın mahzun dudaklarını açtı, başparmağını dişetlerine bastırdı ve baskı altında ne kadar hızla pembeleştiklerini kontrol etti. Hareketleri verimliydi, panik dolu değil ama hızlıydı.

"Tamam. Susuz kalmış. Öksüz taylar, ağız sütünü içemezse enfeksiyona yatkın olur; o da birkaç gün içemedi. Ben kamyonetimden birkaç şey getirirken onunla kal."

Hızla bölmeden çıktı ve bana da kestane rengi küçük atı okşayıp ona mırıldanmak kaldı. "İyi olacaksın, küçük dostum. Yanından ayrılmayacağım. Hem Mira'nın tanıdığım en iyi veteriner olduğunu biliyor musun?" Gözleri titreşti ve başı öne düştü. "Bu doğru. O çok etkileyicidir." Sesim çatladı.

Arkamda ayak seslerini duydum ve zarif parmaklarının sırtımın üstüne yerleştiğini hissettim. Parmakları sırtımı hafifçe sıkarak pat pat vurduktan sonra Mira bölmeye bir serum askısı çekti ve işe koyulup serumu ayarladı.

Kendi kendine "Siktir," diye mırıldanarak kateter için uygun bir yer bulmaya çalıştı. Başparmaklarını tayın boynuna bastırarak bir damarı belirginleştirmeye uğraşıyordu. Gördüklerinden hoşlandığının tek işareti, hafif bir homurtu ve ardından elini iç-

neyi seçtiği noktaya kaydırırken yaptığı hassas hareketti. “Uslu çocuk, Loki. Dayanıklı adam. Sen bir savaşçısın, değil mi?”

Birkaç dakika içinde, Mira ölçeği Loki’nin boynuna bantladı, ucuna boru bağlıydı. O şeffaf torbadaki her neyse, onun tayın ihtiyacı olan şey olmasını umuyordum. Ona bir şey olmasının düşüncesine bile katlanabileceğimi sanmıyordum.

“Şimdi ne olacak?” diye sessizce sordum, yanına diz çöktüğüm yerden.

Mira’nın birbirine bastırıldığı dudakları düz bir çizgi halini almıştı ve o kadar şiddetli bir iç çekti ki omuzları yükselip alçaldı. “Şimdi bekleyeceğiz.”

***

“Kahve?” Mira geri gelip parmaklıkların arasından bölmeye baktı. “Uzun bir gece olabilir.”

“Gittiğini sanıyordum?” diye sordum asık suratla, kendimi biraz moralsiz ve içekapanık hissediyordum. Galiba o yüzden bölmenin zemininden ayrılmamıştım. Yine. Loki’yi bırakmak istemiyordum. Ne olur ne olmaz. Dolayısıyla işte buradaydım, bir kez daha bölmenin duvarına yaslanmıştım.

“Yok. Seninle biraz kamp kurabileceğimi düşündüm.” Ayağıyla iterek bölmenin kapısını açtı ve iki elinde birer tane dumanı tüten kahve taşıyarak içeri girdi. “Bence bu defa doğru yaptım.” Haylaz bir şekilde sırtarak gelip önümde durdu.

Benden bir adım ötede bağdaş kurarken sıcak içeceğin kokusu etrafa yayıldı. “Bunun içinde alkol mü var?”

“Evet.” Gülümseyerek kupasma doğru üfledi. “Buzdolabında biraz Bailey’s buldum. Sana iyi gelebilir diye düşündüm.”

Ona doğru bir bakış atarak belirgin elmacıkkemiklerinden kusursuzca düz burnuna doğru inceledim.

“Sana Bailey’s yok mu?”

“Teknik olarak nöbetçiyim. Alkol etkisi altındayken veterinerlik yapmak genel olarak kınanır. Gece nöbetlerini bölgedeki birkaç veterinerle sırayla yapıyoruz, böylece acil durumlar için görev başında biri oluyor.”

“Bunu bilmiyordum,” dedim düşünceli bir şekilde.

“Tabii ki bilmezsin. Bir şeye ihtiyacın olduğunda, doğruca beni arıyorsun.” Kahkahası hafif ve uçarıydı, eğilip kahvesinden bir yudum aldı.

“Sen siyah kahve mi içiyorsun?”

“Ruhum gibi.” Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama gözleri önümüzdeki atlara odaklanmıştı. Farrah korumacı bir tavırla başını Loki’nin üstünde tutuyordu. Onu böylesine sahiplenmesine, kendisinin bile olmamasına rağmen onu böylesine önemsemesine hayret ediyordum. Ama belki de Loki artık bir şekilde onundu.

Mira onlara bakarken bu durum ona bakma özgürlüğü tanıdı bana. Bakışlarım üzerinde takdir dolu bir şekilde geziniyordu. Bu gece çok güzel -eğlenceli- görünüyordu, benim gibilerle birlikte büyük bir yavrulama bölmesinin kirli zemininde oturmak için fazla süslüydü. “Şıklığın olayı nedir?”

Tek kaşını kaldırdı. “Bana randevuya gidip gitmediğimi mi soruyorsun?”

“Tek eşli değil miyiz?” Alınmış gibi yaptım, gerçi onun başka bir adamla çıkma fikri içten içe ortalığı kırmızı görmeme neden oluyordu.

“Sen biriyle çıkıyor musun?”

Dudak büktüm. “Hayır. Epey bir zamandır olmuyor.”

“Yani sen sadece... yoklukta mısın?” Sesi meraklı gibiydi.

“Öyle bir şey demedim, değil mi?” Mira omuzlarını dikleştirerek bakışlarını kaçırdı. “Buraya taşındığımdan beri o alanda işler benim için epey sıradan oldu hep. Ruby Creek’te kadınlar benimle çıkmak için kuyruğa girmiyor ve evde kız kardeşimin olması da durumu tuhaflştırıyor.”

“Ama ya şehirde?” Bana bakmaktan hâlâ kaçınıyordu, yanındaki kauçuk matın üstünden bir parça talaş aldı.

“Şehirde olan şehirde kalır. Bu çiftlik benim sığınağım. Buraya alelade birini getiremem. Her neyse, konuyu değiştirmeyi bırak. Bu gece süslenip püslenmişsin?”

“Taşra barında kızlar gecesi. Benim ayık olduğum. Süper eğlenceli.” Ses tonundan alaycılık akıyordu.

“Kiminle?”

Şimdi bana kuru bir bakış attı. Salakça bir soru sormuşum gibi. “Billie ve Violet.”

Homurdanmakla yetindim. Ne söylemem gerekiyordu? Benden nefret ediyorlardı ve üstüme, olduğumdan çok daha kötü bir etiket yapıştırmışlardı.

“Biliyor musun, farklı şartlar altında iyi anlaşırdınız.”

Bunun üzerine dudak büktüm. “O nedenmiş, Dr. Thorne?”

“Çünkü iş oraya geldiğinde, hepimiz atları seven iyi insanlarız sadece.”

“İyi bir insan olduğuma emin değilim.”

“Hım.” Bunu düşünüyormuş gibi başını yana eğdi.

“Hım ne?”

“Değerlendirmene katılmıyorum.”

“Ah öyle mi? Onlara da söyledin mi bunu?”

“Hayır,” dedi sessizce ve ardından tekrar o büyük kupanın arkasına saklandı. Bu, olması gerekenden daha çok acıttı. Kimse- nin onu duyamayacağı sessiz ahırda bana iyi bir insan olduğumu söylemesi bir şeydi, bunu arkadaşlarına söylemesi bambaşka bir şeydi. Artık kötü biri olduğumu düşünmüyor olabilirdi, ama birilerine söylemek için acelesi yok gibiydi.

“Nadia nasıl?” diye sordu Mira, konuyu etkin bir şekilde de- ğiştirerek.

Sıvı, Loki’nin borusunda damla damla akarken tay, onun sı- caklığını arayarak Farrah’a sokuldu. Mira’ya yalan söylemeyi dü- şünsem de doğruyu tercih ettim. “Pek iyi değil.”

Sessizce başını salladı ve ben devam ettim. “Ayrıcalıklı ama travmatize bir hayatı oldu. Onu güvende tutmak için elimden geleni yaptım. Ama yeterli olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

Beklediğim soru bu değildi. “Çünkü o hâlâ üzgün, kayıp ve sevgiye çaresizce muhtaç halde.”

“Neden?”

Tanrım. Onun bazen ne kadar amansız şekilde dobra olduğun- u unutmuştum.

“Çünkü babamızın annemizi acımasızca dövmesini izleyerek büyüdük.”

Başını geriye atarak duvara yasladı ve derin bir nefes verdi. “Siktir.”

“Evet. Kimsenin göremeyeceği yerleri morartmaktan hoşla- nırdı. O şekilde anneme yine de süslü elbiseler giydirip klas et- kinliklerde onu koluna takabiliyordu. Herkes o dehşetten esirge- niyordu, Nadia ve ben hariç.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, etrafımdaki atların sessiz çiğneme seslerinin çevrelediği bu sıcak ahırda, yavaş yavaş bir arkadaş gibi olan bu kadınla saklanmışken

her şeyi dökme dürtüsü hissediyordum. “Aramızdaki yaş farkı yüzünden, beni İsviçre’deki yatılı okula postaladıklarında o evde tıkalı kaldı. Ben giderken o daha bebektir. Ama yazları birlikte geçirdik sanırım.” Neden gönderildiğimi artık biliyordum, ama o bilmiyordu. Fakat şu an oralara girecek gibi hissetmiyordum. “O lağım çukurundan mezun olur olmaz, doğruca Londra’da üniversiteye gittim. Eve gitmek istemedim. O herifle tekrar bir arada yaşarsam, onu geberteceğimden korkuyordum. O yüzden kaldım. Diplomamı aldım, sonra da yüksek lisansım için Londra İşletme Fakültesi’ne gittim.”

“Sonunda onu geberttin mi?”

Pek sayılmaz. “Hayır.”

“Ben onu gebertirdim.” Sert bir hareketle başını salladı, çıkardığı sonuçtan epey tatmin olmuş gibiydi. Mira Thorne hafiften karanlık biriydi ve bu hoşuma gitti.

“Benim yerime bir uçak kazası o işi halletti. Maalesef, onun uçak kazası annemi de yanında götürdü.”

“Tanrım. Çok üzücü. Ne kadar zaman önce oldu?”

“Dört yıl önce.”

Mira başını salladı. “Sen Ruby Creek’e gelmeden hemen önce.” Gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu.

“Evet. Annem burada büyümüş. O zamanlar, ona yakın olmak için iyi bir yol gibi göründü.”

“O zamanlar mı?” Bu açıklamayla şoke olduysa bile, çaktırmadı. Sadece bana bakıyordu. Koyu renk gözleri aklımı okuyabiliyormuş gibi üzerimde gezinirken yumuşamıştı.

“Evet. Bazen ne yaptığuma dair hiçbir fikrim yokmuş gibi geliyor.” Gözlerine uzun süre bakamadım. Başımı duvara yaslayıp gözlerimi üstümüzdeki sıcak ışıklara diktim.

“Bence bazen hepimiz aynı şekilde hissederiz.”

Duyulabilir şekilde yutkundum. Muhtemelen haklıydı.

“Peki, Nadia buraya ne zaman taşındı?”

“Yasal olarak taşınabildiği an, yaklaşık bir yıl oluyor. On sekizine gelene kadar, *o herifin* kız kardeşiyle yaşamak zorunda kaldı. Sonrasında bir uçakla onu doğruca buraya getirdim. Onun için bir uyum süreci oldu. Önemli yıllarının çoğunda yeterince onun yanında olamadım. Geri dönmem gerekirdi. Halledilmesi gereken çok fazla yük var.” Boştaki elimi bölmenin zeminindeki kauçuk mata bastırarak düz yüzeyi kavradım. Neredeyse acıdı. Ama muhtemelen hak ediyordum.

“Suçlu hissediyorsun.” Söyleme şeklinden dolayı bu bir soru değildi. Biliyordu. Mira’dan bir şey saklamak kolay değildi.

“Evet.” Benden hırıltılı bir iç çekiş çıktı ve boştaki elimi saçlarımdan geçirdim. “Ona telafi etmek için nereden başlayacağımı da bilmiyorum.”

Eli elimin üstüne kapanınca irkildim, soğuk ruhuma örtülen sıcak bir battaniye gibiydi. Parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirip onları yerden kaldırdı. Birbirine doladı.

Bir kez sıkarak sözlerine devam etti, sanki sürekli el ele tutuşuyorduk. “Okulda durumlar nasıl?” Kahvesinden bir yudum aldı, ama ben gözlerimi elimin üstündeki elinden alamıyordum. Zarif elleri ve uzun parmakları vardı ama yumuşak ve manikürlü hissettirmiyorlardı. Tırnakları temiz ve doğaldı, düzgünce kesilmişti ve avucundaki hafif nasırları elimin tepesinde hissedebiliyordum. Mira elleriyle çalışıyordu ve kanıtını hissedebiliyordum.

Her şeyi hissedebiliyordum.

“Öhö.” Boğazımı temizleme çabasıyla öksürdüm, kalbim orada atmaya başlamıştı. “Ne yapmak isterse istesin, onu destekleyeceğimi söyledim. Yani o on dokuz yaşında bir kadın. Birkaç günlüğüne oraya döndü, ama duyduğuma göre epey bir acımasız şakalar yapılmış.” Sırf düşününce bile dişlerimi sıktım. “Bir yan-

dan, bir grup çocukla okula gitmek muhtemelen cidden aşağılayıcıdır. Öte yandan, son birkaç dersi için online okul olayına girerse, bütün gün ne yapar, ondan emin değilim. Yalnız kalacağından endişeleniyorum. Daha da kötüsü, sıkılabilir.” İnledim. “Tanrım. Sıkılmış bir Nadia, yüz elli kilometre çapında bir alandaki herkes için tehlikeli olur.”

Mira kahkaha attı, derin ve hırıltılıydı. Şehvetliydi. Eli elimin üstünde sıcak hissettiriyordu. Yemin ederim, kalp atışlarını avucundan hissedebiliyordum. Benimkini de eşzamanlı olarak atmaya zorluyordu.

“İyi olacak,” dedi, elimi bir kez daha nazıkçe sıkarak. “Biz kadın milleti, sizlerin düşündüğünden çok daha akıllı ve güçlüyüz.”

Bunu şaka yollu söylemişti, ama gözlerimiz birbirine kenetlenirken aramızdaki gerilim, şakacılıktan başka her şeye benziyordu. Sürekli Mira’ya çekiliyordum, ama bu işkenceydi. Kaburgalarımın arasından uzanıp zarif parmaklarını ciğerlerime sarmış gibi hissediyordum. Sanki istese, fazlaca sıkıp tamamen nefesimi kesebilirdi.

O an uzadı, sonsuza kadar sürüyormuş gibiydi ama keskin bir nefesle Mira ayağa kalkıp pantolonunu silkeledi. Kendini açıklamadı, sadece tekrar Loki’yi kontrol etmeye gitti, ardından iğnesini çıkardı ve onu Farrah’ın arkasına doğru birkaç kez nazıkçe iterek emmeye yöneltti. İtiraf etmem gerekirse, tay daha canlı görünüyordu. Dakikalar içinde memeye yapışıp emmeye başladı. Görüntü karşısında, ağır bir iç çekişle Mira’nın omuzları düştü, dudaklarında ufak bir gülümseme belirmişti.

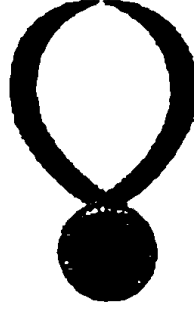
Bu iyiye işaretti. O memnun ifadeyi bana çevirince kalbim hızlandı. Ve aniden, bacaklarının arasındayken bana böyle bakmasının nasıl olacağını merak ettim. O an sesinin ne kadar alçak olacağını, boşalırken adımın onun dudaklarından nasıl döküleceğini merak ettim.

“Daha iyi mi?” diye sordum, tekrar gerçekliğe dönerek. Çünkü Mira’nın bacaklarının arasına girmek kötü bir fikirdi. Muhtemelen bir daha asla oradan çıkmak istemezdim.

“Birazcık. Söylemek için çok erken,” diye karşılık vererek duvarda aşağı doğru kaydđ.

Ama bu defa, omuzlarımız birbirine sürtünecek kadar yakına oturdu.

Birkaç kalp atımlık süre sonra, tekrar elime uzandı.

STEFAN

Biraz ara vermem lazım. Bir kâğıda epey uzunca bir süre bakmaktan gözlerim şaşş olmak üzereydi. Yumruklarımı göz çukurlarıma bastırdım ve beyaz görene kadar zorladım.

Cuma gecesi Farrah ile Loki'nin bölmesinde kalmıştım, Mira ile uzlaştığımız geçici ateşkesi bozmaktan acayip korkuyordum. Parmaklarının parmaklarımın arasındaki baskısını ve fazlasıyla yakın bedeninin ısını hissederek orada o kadar uzun süre oturmuştum ki uyuyakalmıştık. Başı yana düşerek omzuma yaslanmıştı, öyle bir durumda ne yapmam gerekiyordu ki?

Onu rahatsız etmeyi de bunun bitmesini de istememiştim. Mümkün olduğunca uyanık kalmaya çalışmıştım ama bir noktada uyku beni ele geçirmişti, yan tarafımda hissettiğim soğuk hava ve Mira'nın bölmede hareket edişinin sesiyle uyanmıştım.

Bana hiçbir şey söylememişti. Uykulu görünüyordu ve bana bakmaktan kaçınıyor gibiydi.

Onun geri dönüp elimi tekrar kavramasını istemiştim.

Bir kez daha bana sokulmasını.

Ancak çok fazla şey istediğimi biliyordum.

Ayrıca çok ileri gittiğini düşündüğü belliydi, çünkü eşyalarını toplamış ve sessiz bir, “Sonra görüşürüz. Sabaha dönerim,” ile gitmişti.

Evime gitme zahmetine bile girmemiştim. Sendeleyerek ahır salonuna ilerlemiş ve oradaki deri kanepeye devrilmiştim. Son iki geceyi geçirdiğim yer de tam olarak orasıydı, böylece Loki’yi gözleyebiliyordum.

İyi haber şuydu ki tay istikrarlı bir şekilde geliyordu. Kötü haber ise, ben işlev gösteremiyordum. Mira’yla birebir geçirdiğimiz zamanlar olmasa, Billie Black’e bir iyilik yapıyor gibi hissedirdim herhalde.

Bu, aklımdan uzaklaştırdığım bir düşünceydi. Ben bunu ahırda yaşayan tayı kurtarmak için yapıyordum. Sahibi kim olursa olsun, mümkün olan her mücadele şansını hak eden tay için.

Derin bir iç çekerek ön kapıya ilerledim, oradan en sevdiğim kürklü paltoyu alıp ayaklarımı bir çift çizmeye geçirdim, biraz temiz bahar havasının bana zindelik vereceğini umuyordum.

Evden çıkıp dolambaçlı yoldan yürümeye başladım, annemin küllerinin savrulduğu gölden geçerken onunla ters düştüğümüzü hissettim ve bu yeni normalimdi. Birini fazlasıyla derinden özlemek ama aynı zamanda ona affedilemez derecede kızmak tam bir çılgınlık haliydi. Dört yıl sonra bile, hâlâ buna akıl sır erdiremez haldeydim.

Kocaman salkımsöğüdün öteki ucundan ahır görüş alanıma girdiğinde, Mira’nın altın logolu, kasası kapalı siyah kamyonetini ön tarafta park halinde gördüm. Ahırın hemen yanındaki padokta Nadia çitlere yaslanmış, Mira’nın yan yatan bir atın yanında diz çöktüğü yere bakıyordu.

Ne halt ediyorlar? Kalbim hızlandı. Son zamanlarda, Mira'nın buraya her gelişı, yolunda gitmeyen bir şeyler yüzünden oluyordu. Hızımı artırıp padoka mümkün olduğunca çabuk varmak için çimlerin üstünden ilerledim.

"Bu mu yani?" Nadia'nın kuşkulu sesi ilk duyduğum şey oldu. "Öylece yani: Kesik at, çek çıkar, sonra da kırp."

"Aynen." Mira'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Budur."

"Hah." Nadia'nın sarı bukleleri kafasında dalgalandı.

"Yani bir dahaki sefere o bamyı sıklılerden biri sana boktan bir şey söylerse, onları nasıl hadım edeceğini detaylı olarak anlatabilirsin."

Burada neler...

Çitlere varıp Nadia'nın yanına geldim ve Mira'nın göstererek anlatığı şeyi gördüm, şeye benziyordu... Of. Ah Tanrım. Bakmak zordu gerçekten.

Öyle midesi hassas biri değildim, ama bir erkeğin hadım edilmesini izlemenin meraklısı da sayılmazdım. Onun bir at olduğunu biliyordum, ama işte. Yine de can evine fazlasıyla yakından bir yere vuruyordu.

"Stefan, bu prosedürün ne kadar basit olduğunu fark etmiş miydin?" diye sordu Nadia, mevzuya biraz fazla heyecan yapmış gibiydi. "Neredeyse kendi başıma yapabilirmişim gibi geliyor!"

Mira bana bilmiş bir sırıtışla bakarak ayağa kalktı ve eldivenlerini zavallı atın takım taklavatının olduğu kovaya attı. Bu kadın dehşet vericiydi. "Bir dahaki sefere bana yardım edersin, Nadia."

"Yüce Tanrım." Bir elimi saçlarımdan geçirip başımı iki yana salladım. "Siz iki iblis burada ne yapıyorsunuz?"

"Bir aygırı iğdiş ediyoruz. Bir de Nadia'ya, onu yatağa atmanın en iyi yolunun onu korkutmak olduğunu düşünen toy deli-

kanlıları nasıl ele alacağını öğretiyorum.” Mira yüzünde tatmin dolu bir sırıtışla ellerini birbirine vurdu. “Keşke orada olup yüzlerini görebilseydim.”

“Şimdi ne oldu?” Kardeşime döndüm, kişisel hayatında neler olduğuna dair aniden endişelenmiştim. Beni ilgilendirmezdi gerçi. Nasıl ilgileneceğimi bilmiyordum. Her denediğimde, kardeşimin bunu istemediğine dair bariz bir izlenim ediniyordum.

Elini sallayarak beni geçiştirdi, uzun süredir olduğundan daha mutlu görünüyordu. “Kafana takma. Yarından sonra onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağım.”

“O nedenmiş?”

“Çünkü yarın dolabımı boşaltıp uzaktan eğitim gereçlerimi alacağım. Ertesi gün de yeni bir işe başlıyorum.”

Tanrım, hangi zavallı enayi Nadia’yı işe aldı?

Ama dışarıdan destekleyici olmaya karar verdim. Belki biraz sorumluluk ona iyi gelirdi. Bir amacın travmayla başa çıkmaya faydası olurdu ve kardeşimin hayatta başarılı olmasını istiyordum. Kız, arkasında kaos bırakan bir kasırgaya benziyor olsa da. Onun *mutlu* olmasını istiyordum. “Bu harika. İş nedir?”

Nadia’nın dolgun dudakları yüzünde yayıldı, gerçekten heyecanlı görünüyordu. “Klinikte Mira’nın yeni asistanıyım!”

Gözlerimi kırpıştırarak anlamaya çalıştım. Ardından Mira’ya baktım, yüz hatları yumuşamıştı ve omuz silktikten sonra ayağının yanında, yerde duran eşyalarını aldı. Tek söylediği, “Birini işe almak niyetindeydim,” oldu. Sanki Nadia mükemmelen nitelikli ve uygun bir seçenektir de.

Kardeşime yardım etmek için zahmete girecek gibi davranmıyordu. *Bana* yardım etmek için. Etrafta hoplayarak bize bir iyilik yapıyor ya da muhteşem bir kibarlık gösteriyor gibi davranmıyordu.

Ama yapıyordu.

Cuma gecesi onunla paylaştığım her şeyden sonra, bu daha fazlasıymış gibi hissettiriyordu. Biri bizi önemsiyor gibi hissettiriyordu; bu, çok uzun süredir olmayan bir şeydi.

***

“Yumurtalarını getirdim,” diye Mira ertesi sabah ahırdan seslendi.

Her akşam ve klinik açılmadan önce sabahları ilk iş Loki’yi kontrol etmeye geliyordu. Günde iki kez buraya geliyor, oradan oraya koşturuyordu, çünkü ben onun işverenleriyle olan hayali savaşta üstün eli korumak isteyen açgözlü hıyarın tekiydim.

“Mira, o konuda şaka yapıyordum.”

Bölmenin hemen dışındaki beton zeminde oturmuş onu bekliyordum, kız kardeşime yardım etmek için özel bir çaba göstermiş olan bir kadını kullandığım için kendimi tam kapasiteli bir rezil gibi hissediyordum.

“Güven bana. Bu yumurtaları istersin. Ailemin çiftliğinden. Onları kendim topladım.”

Böyle bir şey mümkünse, kendimi daha da kötü hissettim. Yine de uzattığı elinden yumurtaları aldım.

“Sana kahve de getirdim.” Biçimli dudakları keyifle kıvrılmış halde kâğıt bardağı bana uzattı.

Cehenneme gideceğim.

“Mira. Gerçekten. Bunu yapmana gerek yok.”

“Biliyorum. Ama ben hangi tür kahveyi sevdiğini tahmin etmeye çalışırken yüzünü izlemek hoşuma gidiyor. Bana mal olan birkaç dolara değer.”

Bardağı tekrar bana doğru iterek elinden almam için ısrar etti. Nihayet aldığımda, yanımdan geçip Loki'yi kontrol etmek için bölmeye girdi.

“Günaydın, tatlı bebeğim,” dedi. “Ve sen güzel anne, nasılsın?” Alçak bir öpücük sesi duydum ve onun kısrağın yumuşak burnuna bir öpücük kondurduğunu anladım. Bunu yaptığını daha önce de görmüştüm. O zaman da göğsümün sıkışmasına neden olmuştu.

Hayat kurtaran, kız kardeşime yardım eden, atları öpen meleği, sırf yapabiliyorum diye benimle randevuya çıkması için kandırdım. Kendimi pislik gibi hissediyordum ve içimde bir parça, bu noktaya gelmemin neden böyle uzun sürdüğünü merak etti.

Mira sonunda bölmeden çıkarak kapıyı arkasından kilitledi, iş çantasını yere bırakıp diğer tarafıma geçti. O duvardan kayarak yere otururken çizmelerini izledim. Bu defa benden sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Gidip gününe devam edebilecekken neden benimle oturduğunu anlayamadım.

“Ahırda yere oturmak bizim olayımız oldu galiba,” dedim.

Güldü, yumuşak bir kıkırtıydı. Alıp ağzıma sokmak istediğim bir sestti. Bu kadını tamamen yutmak istiyordum. Tadını çıkarmak. Onu hak etmiyordum, ama kahretsin, hiç başka bir kadını daha fazla istediğimi sanmıyordum.

“Kahve nasıl?”

İlk yudumumu alırken bana tek kaşını kaldırdı.

“Bu bo... Bu da ne böyle?”

Başını arkaya atıp kahkahayı bastı, içimi ısıtan tam bir kahkahaydı. Bir elini göğsüne koydu ve kolunun göğüslerine yaptığı baskı, önü açık paltosunun altındaki sade gri tişörtte göğüslerinin gerilmesine neden oldu. “Evet. Her kuruşa değdi.”

Bir tür karamelli kek kahveye karıştırılmış gibi bir tattı. Felaketti. Ama benim için almıştı ve bu da içmek istememe neden oluyordu.

“Bunu içeceğim, ama seni de sıkıntından kurtarayım. Kahve mi sade içerim.”

“O kadar zor muydu? Neden söylemedin bana?” Başını iki yana salladı, keyifli görünüyordu.

Çünkü ben kendisiyle ilgilenildiğini hissetmekten hoşlanan açgözlü bir piç kurusuyum.

“Çünkü senin yanımdayken kahvenin bir önemi yok.” Bunu aslında şaka niyetiyle söylemişim, ama öyle olmadı; çünkü ciddiydim.

Sessizlik üstümüze battaniye gibi çökerken bir yudum daha içtim. Isıtıcının uğultusunu ve Farrah’ın bölmesinden gelen yumuşak çiğneme seslerini duyabiliyordum. Taze talaşların kokusu, kahve kupamdan yükselen tatlı kokuyla karışıyordu.

“Anlaşmamıza son vermek istiyorum. Son iki randevuyu yapmak zorunda değilsin. Ne olursa olsun, Loki’ye yardım etmekten mutluyum. Seni o pozisyona hiç düşürmemeliydim.”

Mira dudak büküp elini savurdu. “Sorun değil.” Ardından kırdadı ve başını hafifçe iki yana sallayarak itiraf etti: “İlk sahte randevumuzdan keyif aldım.”

Sahte sözcüğü acıttı. Belki doğruydum ama Mira için hissettiğim her neyse... şey, sahte değildi. Başımla onayladım ve bizi etkili bir şekilde tekrar sessizliğe sürükledim.

“Nadia’yı işe aldığın için teşekkürler.”

Başını yana eğdi. “Ondan hoşlanıyorum. Yürekli biri. Hem biraz yardım benim de işime yarar. Görünüşe göre matematik ve fende başarılı, ihtiyacım da tam olarak bu. Derslerine çalışabilir ve kliniğin etrafında biraz sosyalleşebilir. Kızlar onu sevecekler.”

“Doğru ya.” Bir homurtu çıkardım. “Billie, ailemin etrafta olmasına bayılacaktır.”

“Billie iyi bir insan. Kardeşine karşı en ufak bir kin tutmaz. Ayrıca, birini ailesine bakarak yargılayacak dünyadaki son kişi odur muhtemelen.”

Homurdandım. “Evet, belki.” Billie’nin geçmişini bildiğimden, bu sanırım mümkündü.

“Harika olacak. Göreceksin.”

Sadece başımı salladım. Boğazım daralmış gibiydi.

“Veterinerlik fakültesine nerede gittin?” deyiverdim sonunda, boşluğu bir şeyle doldurmaya çalışıyordum. Neden hâlâ gitmediğine emin değildim.

“Calgary’de.” Özlem dolu bir şekilde gülümsedi. “Bayılmıştım. Her saniyesine. Gece yarılarına kadar ders çalışmalar. Dersler. Stres. Orada geliştirdim.”

Ben de gülümsedim. Tamamen görebiliyordum. Mira’da akademik bir yan vardı. Birazcık inekti. Ama olabilecek en iyi şekilde. Beynini bir silah, dilini kırbaç gibi kullanabilen bir kadında, bende ayaklarına kapanıp tapınma isteği uyandıran bir şeyler vardı.

Fiziksel kimyayı bir kenara bırakın, dikkatimi koruyabilmek için entelektüel kimyaya ihtiyacım vardı. Herhangi bir sıcak bedenle çarşafın arasında kaybolmak, yaşlandıkça cazibesini kaybetmişti. Eğer Mira’yı soyabilirsem, ortaya bir irade savaşı çıkacağına hiç şüphe yoktu. Beni tetikte tutardı, ben de onu tetikte tutardım. Sonra da onu dizlerinin üstüne indirirdim.

Başımı iki yana sallayarak pis zihnimi temizlemeye çalıştım.

“Her zaman veteriner mi olmak istedin?”

Şimdi iç çekti. “Evet. İstedim. Sürekli ailemin çiftliğinde hayvanlarla ilgilenirdim ya da yaralı hayvanları bulurdum. Kuşlar.” Bir homurtu çıkardı. “Fareler.”

“Fare mi?”

“Hey, dostum. Her farenin sevgiye ihtiyacı vardır.” Bana göz kırptı. Fazlasıyla imalı bir şekilde bana fare dediğine gayet emindim.

“Büyük bir kalbin var. Ailen seninle gurur duyuyor olmalı.” Sesim biraz alaycı çıkmıştı, ama ciddiyetle söylemiştim.

“Evet. Sanırım iyi bir adam bulup birkaç bebek doğursam daha mutlu olurlardı.”

“Gerçekten mi? Ama hâlâ çok gençsin.”

“Sadece karmaşık bir dinamik bu. Ailemdeki en eğitilmiş insan benim. Babam, sadece aile çiftliğinde çalışmış Hint göçmenlerin çocuğu. Annem ise özgür ruhlu bir hippy, bir gün yabancısını toplamaya gelmiş, onun yerine bir adam bulmuş ve hiç gitmemiş. Onları yürekten seviyorum, ama hayatta tamamen farklı hedeflerimiz var. Sanırım sürekli bekâr olmam hepsini strese sokuyor.”

“Öyle misin?”

“Stresli mi?”

“Hayır. Sürekli bekâr mısın?” Sesimin boğuklaşmasına engel olmaya çalıştım. Mira’nın bekâr olmaması ihtimalini hiç düşünmemiştim bile, ama aniden kesinlikle iyi bir neden olmaksızın kıskandığımı hissettim.

“Hayır.”

Dişlerimi sıktım ve kalbim göğüs kafesimde isyana kalktı.

“Bay Mor ile uzun süreli bir ilişkim var.”

Kaşlarım çatıldı. “Bu tuhaf bir soyadı.”

“Kendisi pilli ve silikondan yapılmış. Sanırım eve götürüp ailemle tanıştırmak tuhaf olur.”

Bir kahkaha patlattım. Kendimi tutamamıştım. Konuşma tarzı öylesine kuruydu ki hiç de utanmış gibi değildi. Ayrıca, bir an için bir dildoyu kıskanmıştım. *Ne tatlı.*

“Deneyebilirsin. Ama orada olup görmek istiyorum, lütfen.”

Şakaya gülmedi. “Tabii.” Gözlerine gergin bir pırıltı yerleşirken dudaklarını birbirine bastırdı. “Merak ediyorum da acaba senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

Ah, işte oldu. Tamamen garip bir şekilde burada oyalanmasının nedeni. Tatlı kahveden bir yudum aldım ve tadına alıştığımı fark ettim. Ya da belki onun ilgisinden keyif alıyordum.

“Gönder gelsin.” O iyiliğin ne olduğunu ölümüne merak ediyordum.

Anlayamadığı şey, şu noktada bana söylediği neredeyse her şeyi yapacağımdı.

Parmaklarını kucagında bükmeye başladı. “Kalan randevularımızdan birini benimle bir aile toplantısına katılmak için kullanmayı kabul etme ihtimalin nedir?”

Dudaklarıma bir sırtışın yayıldığını hissettim. “Ailenle tanışmamı mı istiyorsun?”

“Off.” Başını kaldırıp tavana baktı, sabır diliyordu. “Hayır. Ama bir yıl daha bana geceleri yatakta sarılacağı eğitimden başka bir şeyi olmayan kız kurusu gibi davranılmasını istemiyorum.”

“Yani aile toplantısına dildon yerine beni götürmeyi tercih ettiğini mi söylüyorsun bana?”

Gülerek başını iki yana salladı. “İşte kendini bu yarışın favorisi olarak düşün.”

“Ne zaman?”

“İki haftaya. Bu cumartesi değil, bir sonraki.” Gergin bir tavırla dudağını dişledi. Ona hayır diyebilirmişim gibi.

“Benim için zevk olur.” Elimi bacağına koyup sıktım.

Elime nazikçe pat pat vurup ayağa kalktı. “Teşekkür ederim.”

İşte Mira'nın kaçma zamanı buydu. Durumlar fazla rahat, fazla samimi olunca yıldırım gibi uzaklaşıyordu.

"Bir dildodan daha iyi eşlikçi olacağım. Söz veriyorum."

Tekrar başını iki yana sallayarak çantasını yerden aldı. Yürüyüp giderken cevabı, "Şüpheli," oldu.

Kargo pantolonunun poposunun yurvarlaklığını sarma şeklini takdirle izlemeden edemedim. *O popoya yapacağım şeyler.*

"Bahse varım, daha şiddetli gelmeni sağlayabilirim."

Kahkaha attı, genç kız kahkahasıydı. Her zamanki boğuk gülüşü değil. "Denediğini görmek isterim."

Meydan okuma kabul edildi.

MIRA

Hank'in Brite Lite'i benden uzağa düz bir hat üstünde tırıs yürütmesini izliyordum ama Stefan'ı düşünüyordum.

Güzel gri kırsığın adımlarındaki aksaklığın nereden kaynaklandığını görmek için onu izlemem gerekirken onun elini uyluğuma doladığında hissettiğim duyguyu tekrar tekrar yaşıyordum. O hisler dikkatimi dağıtıyordu.

O, dikkatimi dağıtıyordu.

Bir erkeğin yapmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdiğim şey tam olarak buydu. Hele ki Stefan gibi bir adamın. Karmaşık bir durumdu. Adamın tüm karakteri bulanık sınırlarla çizilmişti, ben de o belirsizlikte kaybolmaktan korkuyordum. Bugün Billie'yi Loki'yi görmeye götürdüğümde, kendimi onu uzaktan da olsa görme umuduyla sürekli etrafa bakınırken yakalamıştım.

Bende kurtarıcı kompleksi vardı. Karakterinizde bu kusur bulunmadan bir veteriner ya da tıbbi personel olmazdınız zaten. Son birkaç günde paylaştığı şeyler, annesi, babası, yetiştirilmesi... Kurtarıcı kompleksimi gırtlığından yakalayivermişti.

Gerçekten yaralı bir fareye benziyordu. Herkesi tiksindiriyordu. Ama ben ona çekiliyordum. Üstüne atlayıp kırık parçalarını bandajlamak istiyordum. İyileşmelerini izlemek.

Hayvanların ve insanların iyileşmesini izlemek benim zaa-fımdı. Bardağımı dolu kılan şeydi. Bunu son birkaç yılda arkadaşlarımda görmüştüm ve her seferinde beni gülümsetiyordu.

Stefan ile bardağımı doldurmak istememem gerekirdi.

Ama istiyordum.

Şimdi ise sırf oyununda en yakın arkadaşına üstünlük sağlamak için beni yanında sürükleyen adama kapılıp gittiğimi hissediyordum. Ben bir piyondum. Bundan iyisini yapacak kadar akıllıydım.

“Yani? Ne düşünüyorsun?” Hank, öndeki asfalt araç yolunda çınlayan alüminyum nalların sesinin üstünden seslenmişti.

Yakalandım. Ben bir numaralı düşman hakkında gündüz düşlerine dalarken yaşlı adamı çalıştırıyordum bildiğiniz.

“Sadece nefesini topla. Sonra araç yolu etrafında bir tur daha. Bence kasılmasını açacaktır.” İzliyordum -yani kısmen- ama yine de kendimi tam bir pislik gibi hissettim. “Sonrasında seni bir şeyler içmeye götüreyim mi?”

Trixie şu an şehirde çalışıyordu, haliyle Hank bazen yalnızlık çekiyordu. Bunu, etrafta takılmasından anlıyordum. Sırf sohbet etmek için kliniğe uğramasından da.

Bana kocaman sırtışılarından birini gösterdi, ardından ışıltılı yeşil gözlerinden birini kırptı. Bunda belirgin bir Robert Redford havası vardı ve daha yaşlı olsam kesinlikle takdir ederdim. O, iyilerden biriydi. Orası kesin.

“Bu egzersizden sonra soğuk bir şeye ihtiyacım olacak, Dr. Thorne.” Bir tur daha attırmak için kısırağı döndürdü. Ama öncesinde rahat bir tavırla, “Bu defa hayallere dalmamaya çalış!” demeyi ihmal etmedi.

Fena yakalandım.

Onu Ruby Creek’in en gözde barı Neighbor’s Pub’a götürmeyi teklif ettim. Arkada, şöminenin yanındaki en sevdiğim masaya oturmayı da başardık. Vadiye bahar gelmişti ama bugün nemli ve serindi. Yılın bu zamanı hava, yazın azıcık sıcaklığı ile kışın soğuk çarpması arasında gidip geliyordu. Bugün ikincisiydi ve çıtırdayan ateşin yanında oturup biranın gelmesini beklemekten memnundum.

Genellikle buraya Billie ve Violet ile gelirdim, bazen Vaughn ile Cole’u da getiriyorlardı. İkisinden de hoşlanıyordum. Epeyce. Ama o gecelerde yanlarında getirilen bekâr arkadaş olarak kendimi fena halde dışlanmış hissederdim, bu yüzden sadece Hank ile indirim saatine yetişmek hoş olmuştu.

Hank karşımdaki sandalyeye yerleşti ve yüzünde keyifli bir gülümsemeyle etrafa bakındı. “Burayı seviyorum,” diye mırıldadı.

“Ben de,” diyerek katıldım, ne istediğime karar vermek için plastik menüyü aldım ve tam o sırada garson kız elliliklerimizle geldi.

Bar, tam bir küçük kasaba buluşma noktası örneği idi. Lambaların üstünde vitraylı avizeler, her koyu ahşap masada farklı farklı alçak sandalyeler ve yerde eski moda bir bordo halı. Köşede bir müzik kutusu bile vardı.

“Sen de yiyecek misin?” diye sordu Hank.

“Sanırım yiyebilirim,” diye karşılık verdim. “Her akşam tek kişilik yemek yapmak biraz ruhu tüketici bir şey.” Hank’in muhtemelen bütün hayatı boyunca tam olarak bunu yaptığını düşünmeden söyleyivermişim. “Üzgünüm,” diye ekledim, dudaklarımı bükerek.

“Üzülme. Bu doğru. Her hafta siz çocuklarla pazar yemeklerini sabırsızlıkla beklemediğimi söylesem yalan olur. En sevdiğim barda Dr. Thorne ile randevu da hiç fena değil.”

Güldüm. “Belki de düzenli hale getirmeliyiz. Çiftlikte tam olarak birisiyle yaşamayan iki kişiye özel bir kulüp.”

Garson salınarak geldi ve siparişlerimizi aldı. Her birimize bir hamburger.

“Hayatında erkek yok mu?” diye sordu Hank nazikçe.

Köpüklü altın rengi biradan bir yudum alıp dudaklarımı şaplattım. “Yok.” Söylerken sesim son derece emin çıkmıştı ama içimde tam bir keşmekeş vardı. Stefan ile olan ayarlama gerçek olmayabilirdi, ancak Hank’e yalan söylüyor gibi hissetmek hoşuma gitmemişti. “Fazlasıyla işle meşgulüm.”

“Onun nasıl olduğunu bilirim.” Birasından bir yudum alıp başını salladı. “Artık resimde Trixie olduğu için mutluyum, gerçi. Son dönemde hayatımdaki en güzel sürpriz o. Senin de eninde sonunda bir tane olacak.”

Homurdandım. “Dürüst olmak gerekirse, sürprizlerin büyük bir hayranı sayılmam. Hoş bir şekilde belirlenmiş planlar hoşuma gider. Açık bir yol.”

Yaşlı adam nazikçe kıkırdadı, umutsuzca saf bir şey söylemiştim sanki. “Ah, Mira. Hayatımdaki en iyi şeyler tam bir sürpriz olarak geldi. On sekiz yaşındaki bir kızın kapıma gelip ona iş vermemi talep etmesini beklemiyordum, ama verdiğime memnunum. Billie benim hiç sahip olmadığım kızım. En yakın arkadaşımın yarış dünyasında skandala karışmasını ve ardından kalp krizinden ölmesini beklemiyordum. Ama işte buradayım, onun çiftliğini idare etmeleri için torunlarına yardım ediyorum.” Düşünceli bir şekilde başını iki yana salladı. “Yani, kahretsin, şimdiki işimi yapmayı da beklemiyordum. Eskiden burada barmenlik yapardım, biliyor musun?”

Gülümsedim ve hafifçe geri çekildim. “Bilmiyordum. Ama tamamen gözümde canlandırabiliyorum. Bahse varım, Ruby Creek’te tam bir kadın avcısıydın.”

Gözlerinden geçmişe dair bir gölge geçti, ama aynı şekilde kıkırdadı.

“Cole ile Vaughn’ın dedesi Dermot, bir kızın arkasından boş yere buraya gelmeseydi, onunla asla tanışmazdım. O ve Ada için çalışmaya asla başlamazdım. Doğuya gidip orada Billie ile tanışmazdım. Cole’un Chestnut Springs’teki düğününde Trixie ile tanışmazdım.” Birasından büyük bir yudum içti. “Bazen beklenmedik sürprizler, hayatın gidişatını geri döndürülemez şekillerde değiştirir. En iyi şekillerde. Hayat büyük bir maceradır Mira, sıkıcı eski bir patikada takılıp da seni pas geçmesine izin verme.”

Güldüm ama kulağa sığ geldi. Az önce söyledikleri, can evime yakın bir yerden vurmuştu. Bana kalçama yasladığım bir bebekle yalınayak mutfakta olmam gerektiğini söylememişti. Sadece yeni olasılıklara açık olmamı söylemişti. Sanırım at gözlüklerimi çıkarmamı söylemişti. Ama at gözlüklerim beni güvende tutuyor ve daha genç bir kadinken kendime koyduğum hedefe odaklanmamı sağlıyordu.

“Bilgeliğini paylaştığın için teşekkürler, Hank,” dedim ve hemen ardından garson hamburgerlerimizle geldi. “İyi bir sürpriz ister misin?”

Başını salladı ve bana göz kırparken dudakları yukarıya kıvrıldı. “Her zaman.”

“Stefan Dalca’nın küçük kız kardeşini klinikte çalışması için işe aldım.”

Gözleri kocaman açılırken birası yanlış boruya kaçtı. Öksürerek yumruğunu göğsüne vurdu. Boğulmasına neden olduğum için kendimi kötü hissettim, o yüzden konuşmaya devam ettim, arayı doldurmaya çalışıyordum. “Adı Nadia. Zor zamanlar ge-

çirmiş. Ama bence ondan gerçekten hoşlanırsın. Bana Billie'yi hatırlatıyor. Şey, Billie'nin daha genç hali."

"Tanrı hepimize merhamet etsin," diye öksürdü kahkahayla karışık. Ben de ona katıldım. "Dinle Mira, eğer sen ondan hoşlandıysan, geri kalanımız da hoşlanacağına eminim. Sen iyi bir insan sarrafısın."

Tanrım. Öyle miyim acaba?

Yemeğimize yumulduk ve çiftlikteki farklı atlar hakkında sohbetler kolayca aktı. Ama düşüncelerimin sürekli olarak yoldan sapmadığını söylesem, yalan olurdu. Gitmelerini umutsuzca istemediğim bir yöne gidip durdular.

***

"Bebeklik etme."

Stefan kollarını Loki'nin boynuna dolamış, taya geleceğin sporcusu ve koşup oynaması gereken bir hayvan gibi değil de peluş oyuncak gibi bakıyordu.

"Şu an ciddi misin sen?" diyerek onu kışkırttım. "Senin büyük ve sert bir adam olduğunu sanıyordum, ama bu küçük adamın dışarıda oynayıp zıplamasına izin vermeyecek kadar ödlektin."

"Mira. Ben büyük ve sert bir adam değilim. Sadece dallamayım. Unuttun mu?"

"Tabii, tabii." Baştan savar bir tavırla ona elimi savurdum. Stefan bir sürü şey olabilirdi, ama onu daha çok tanıdıkça, o şeylerden birinin dallama olduğunu daha az düşünüyordum. "Hadi gidelim. Dışarı. Temiz hava herkese iyi gelir." Deri yuları Farrah'ın başına geçirdim ve kulağının yanından bağladım. Heyecanlı görünüyordu. Ahırdan çıkmaya hazırdı.

“Ya kendini incitirse?”

“Hayat o şekilde yaşanmaz, Stefan. Kötü şeyler her zaman olur. Canlan. Hadi gidelim.”

Kararlı bir cık-cıklama ile Farrah’ı ahır koridoruna doğru yürüttüm ve büyük, ardına kadar açık sürgülü kapıya doğru ilerledik. Bugün güzel, güneşli ve kuru bir hava vardı. Şu an akşamın sessiz cazibesinin altında, ortalıkta hiçbir traktör, dolanan hiçbir çalışan yokken onları ilk yolculuklarına çıkarmak için kusursuz zamandı, bu tay ve onu kanatları altına alan kısırak için sükûnet ve mahremiyet vardı.

Birkaç dakika içinde, Loki’nin toynaklarının betona vurma sesini ve Stefan’ın botlarının takırtısını duydum. Büyük kötü kurt, kesinlikle Loki’ye karşı bir zaaf geliştirmişti.

Batan güneşin altında, çoktan açık ve bizi bekleyen padoka doğru ilerledik. Birkaç hafta önce Stefan ile benim öteki tayı gömdüğümüz söğüt ağacının olduğu gölün karşı tarafındaki büyük, çimenlik bir araziydi. Farrah’ın yularını çıkardım ve kapıdan geçti. Loki de onun kadar tatlı bir küçük taya yaraşır şekilde peşinden gitti.

Ta ki Stefan onu bırakana kadar.

Pembe ve turuncu gökyüzünün altında, küçük tatlı tay çılgına döndü. Kafasını dizlerinin arasına sokup sıçramaya çalıştı. Onun upuzun bacakları her yöne savrulurken Farrah ise çit hattı boyunca sakince tırıs gitti. Loki onunla gidiyordu ama tuhafliklarını bırakmadı. Aceleyle kapıyı kapattım ve kıkırdayarak çite yaslandım.

Stefan yanıma geldi ve dirseklerini korkuluğa yasladı. “*Seinfeld*’de* o tuhaf dansını yapan Elaine’e benziyor.”

Kahkahalara boğuldum. Aynen öyle görünüyordu. “Mutlu görünüyor,” diye karşılık verdim.

---

* 1989-1998 yılları arasında ABD’de yayınlanmış, 9 sezonluk bir komedi dizisi. (ç.n.)

Stefan başıyla onayladı. “Öyle.”

“Onunla harika bir iş çıkardın, Stefan.” Bu küçük at için ne kadar muazzam bir fark yarattığını anlamasını istiyordum. İnsanlar onu tek şekilde görüyor olsa bile, ben hepsinin yanıldığını biliyordum. Bunu onun da bilmesi gerekiyormuş gibi geldi. Bu adam annesi konusunda açıkça harap haldeydi ve geriye kalan tek ailesi için fena halde çabalıyordu.

Gözlerini yana çevirdi. “Hepsi senin sayende. Ben olsa olsa, işini zorlaştırmışumdır.”

“Ah, arkadaşlarımla olan anlamsız savaşmda beni piyon olarak kullanmandan mı bahsediyorsun?” diye şaka yaptım.

Şimdi onun başı bana doğru döndü. Yavaşça ama keskin bir şekilde. Aının ormanda dolaştığını duyan bir yırtıcı gibi. “Piyon mu?”

Gözlerimi devirdim. “Aptalı oynama, Stefan. Şirin olmuyor. Loki’yi Gold Rush Çiftliği yerine burada tutmak. Üç randevu. Umut-suzca Billie’nin öğrenmesini istediğine eminim, böylece aramızda bir anlaşmazlık çıkarabileceksin. Tüm bunların onları dizlerinin üstüne çöktürmek için planının bir parçası olduğunu biliyorum.”

Parmaklarını yavaşça çözerek beni inceledi. Vücudunu bana doğru çevirdi. Mıknatısın zıt kutbu gibi benim vücudum da onun hareketini taklit edince akşam güneşinin altın ışıltısının altında birbirimize dönük halde durduk. “Oyunumda piyon olduğunu mu sanıyorsun?”

Karşılık olarak dudak büküp gözlerimi devirdim. *Beni ne kadar ahmak sanıyor bu?*

Artık hızlı ve kesin bir şekilde hareket ediyordu. Bir elini pal-tom ile ince tişörtümün arasına kaydırdı. Avucunu göğüs kafesime yaslayıp beni çitlere dayadı. Atları izliyor olmamız gereki-yordu. Ama aniden birbirimizi izler olmuştuk. Onu itmek için ellerimi kaldırdım ama gömleğinin altındaki göğüs kaslarının sert hatlarını hissettiğim an, kararlılığım dağıldı.

“Sana bir şey söyleyeceğim, Mira.” Sesinin titreşimini avuçlarımın altında hissedebiliyordum. Göğsündeki ellerimin görüntüsünden gözlerimi alamıyordum. Stefan Dalca’ya dokunmamam gerekiyordu, ama vücudum bu bilgiye hâkim değil gibiydi. Çünkü meme uçlarım sutyenime sürtünüyor ve içime çektiğim her nefeste, kalça kemiklerimin hemen altında bir sızı toplanıyordu.

“Ve beni çok dikkatli bir şekilde dinlemeni istiyorum.” Stefan boştaki elini uzatıp işaretparmağının ucunu köprücük kemiğimin üstünde gezdirdi.

Nefesim ciğerlerimde taşa dönmüştü. Hareket edemeyecek kadar şoke olmuşum. Onu durduramayacak kadar kapılıp gitmişim. O kadar yakında duruyordu ki çamaşır deterjanı ile tıraş kolonyası olması gereken hafif bir çam kokusunu alabiliyordum.

“Çünkü kafan çok karışmış.”

Göğsümün merkezinden başlayarak gözleri parmağını takip etti ve arkasından tenimde tüylerimin ürpermesini izledi. Parmağı omzuma ve tişörtümün yakasına yaklaşıncı onu içeri kaydırıverdi. Sutyenimin askısının hemen altına. Tek bir hareketle askı omzumdan kaymıştı. Göğüs kafesimde duran eli nabız gibi attı ve daha da yaklaşarak beni başımı kaldırıp gözlerine bakmaya mecbur etti.

Yüzündeki ifadeyi görünce benden sessiz bir nefes kurtuldu. Orada gördüğüm şey ilkeldi. Bana sadece beğenerek bakmıyordu... Beni yiyip bitirmek istiyor gibi bakıyordu.

Daha önce hiçbir adamın bana böyle bakmadığına emindim.

Dudaklarında günahkâr bir gülümseme belirirken yakına doğru eğildi. Boştaki eli kafamın arkasını kavradı, bu şekilde başparmağını boynumun hassas noktasında, neredeyse boğazıma doğru sürtüyordu.

Fısıltısı sıcak ve ipeksiydi. “Şimdi dikkatin bende mi?”

Yutkunarak başımı salladım, tenimde ürpertilerin koptuğunu hissedebiliyordum. Aklımda ya da vücudumda, beni çitlere yaslamış bu adama tamamen odaklanmamış tek bir kısım yoktu.

“Güzel. Çünkü kendimi tamamen net olarak anlatmak istiyorum.” Çok yakındık. Vücudunun tüm uzunluğuyla beni kapladığını hissedebiliyordum. Dudaklarını hafifçe kulağıma sürterek bana sataştı, sesini iyice alçaltırken beni kendine esir etmişti. “Sen piyon değilsin, Mira. Sen ödölsün.”

Başım dönüyordu ve başparmağının okşadığı yere tüy gibi öpücükler kondururken dudaklarının tenimi yaktığını hissettim. Nabzım çok hızlı atıyordu ve yemin ederim, duyabildiğim tek şey, damarlarımda çağlayan kanımdı. Aramızdaki hava çatırıyordu. Hiçbir adam benimle böyle konuşmamıştı.

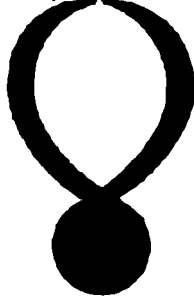
Etkileşimimize bir son vermem gerekiyordu. Yine de olmak istediğim başka bir yer yoktu. Vücudum onun için, yapmaması gereken bir şekilde hayat buluyordu.

Geriye doğru bir adım attı ve kendimi panik uyandıracak kadar yoksun hissettim, onu kendime geri çekmek istiyordum sanki. *Daha fazlasını* istiyor gibiydim. Tanıdığım en büyük hain bendim, çünkü devam etmesini istiyordum. Vücuduma daha fazla yasak sır fısıldasın istiyordum.

Dili alt dudağının üstünde gezindi ve onu dişleri takip etti; epey kasıtlı bir şekilde gözleri vücudumu süzüyordu. Bakışları, deli gibi atan kalbimi yavaşlatma girişiyle o an göğsüme koyduğum elime takıldı. Diğer elim arkamdaki çit direğini kavramıştı, muhtemelen şu an beni ayakta tutan tek şey oydu.

“Ve ben kazanmayı severim,” diye yüzünde aptallık derecesinde seksi bir sırıtişla bitirdi, sonrasında ise dönüp gitti.

Bana sıkı poposunun mükemmel bir manzarasını ve darma-
dağın duygulardan oluşan altüst bir karmaşa bırakmıştı.

STEFAN

Zil çaldı, kapılar hızla açıldı ve yeni gri kısırağın kulakları ileriye dikilmiş olarak uçarcasına koşmaya başlamasını izledim. Tatlı bir suratı vardı ama o küçük şeytan *koşabiliyordu*.

Başını aşağı eğip neredeyse anında işe koyuldu. Sezon henüz başlamamıştı, ama başladığında o hazır olacaktı. Jose üzengilere bastırmıyor, nazikçe onun üzerinde havada duruyordu, onun esnemesine izin veriyor, koşuları sırasında Patrick'in yaptığı gibi aşırı kontrolcü davranmıyordu.

Alıştırma günlerinde o herifin ortaya çıktığı görülmüş şey değildi. Yarış günü değilse, onu Bell Point Park dolaylarında bulamazdınız. Onu, filmlerde gördüğünüz kırmızı pürüzsüz kadife ropdöşambrlardan birini giymiş, içine puro çekerken hayal edebiliyordum. Adam tam bir denyoydu. Onu tamamen yerin dibine sokmak için sabırsızlanıyordum.

Jose ve Silver durduğum yerden fırtına gibi geçerek beni Patrick planlarımdan uzaklaştırdılar. Koyu benekleri güneşin altında parlayarak dörtmala geçerlerken kısarak, adına yaraşır şekilde gümüş bir çizgi, bir bulanıklık gibi görünüyordu. Güzel bir kısrağı. Gerçi Jose ile son konuşmamızda, bana onun 'birazcık şirret' olduğunu ve 'tavırlarının ona yarışı kazandıracığını' söylemişti. Kaslı sağrısı dönüşte ileri atılmasına neden olunca kendimi tutamayıp gülümsedim. Jose'ye bundan sonra ona "iş-bitirici" diyebileceğimizi söylemiştim. Kısrağa istediğinizi deyin, ama Jose haklıydı: Bu kısrağın bir galip olduğu her yerinden anlaşılıyordu. Ayrıca bir gün harika bir damızlık olacaktı.

Gördüklerimden mutlu olarak döndüm ve ahırlara doğru yürümeye başladım, pistte aşağıda bulunan birkaç çalışanla hızlı bir sohbet etmek istiyordum. Galip çemberini geçtim -daha çok vakit geçirmek istediğim bir yerdi- ve sonra ahırlara doğru döndüm. Buralar yılın bu zamanında sessizdi, hiç seyirci yoktu, sadece hızlı ve verimli bir şekilde işini yapan çalışanlar vardı. Bu yüzden ilk ahır koridorunun ağzında Patrick Cassel'in sesinin süzülerek geldiğini duyunca şaşırdım.

"Daha çok gülümsersen, çok daha güzel görünürsün, biliyorsun."

Köşede gözlerden uzak dururken gözlerimi devirdim. *Tam bir denyo.*

"Cebinde ne sakladığını gösterdiğin zaman gülümseyeceğim."

Kanım buza kesti. Her yerde tanıyacağım başka bir sestiydi bu. Beni harekete geçiren bir sestiydi, çünkü Mira'yı o domuz Patrick ile yalnız bırakmayacağımı adım gibi biliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, orada yanımda kim olursa olsun, müdahale ederdim. Yarışın olmadığı bir günde Patrick'in tesiste olması bile şüpheyi uyandırmaya yeterdi.

Ellerim ceplerimde ve boynum dik bir şekilde ahırın geniş, açık tarafına döndüm ve omzumu kapı çerçevesine yasladıktan

sonra da ayak bileğimi rahat bir duruşla kaval kemiğimin üzerine koydum. Mira'nın bakışları neredeyse anında beni buldu, ancak arkasmda dikildiğime dair Patrick'in hiçbir fikri yoktu. Adamın öz farkındalığı en etkileyici özelliği olabilirdi.

"Bence Dr. Thorne kaşlarını çatarken özellikle hoş oluyor." Sesim hırıltı halinde çıkmıştı ve bu çok mantıklıydı. Patrick'i Mira ile bir ahırda yalnız görmek biraz yabani hissetmeme neden oluyordu.

Hızla döndü, yanakları kızarmıştı ve dudakları hiç güvenmediğim sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Stefan, seni görmek ne hoş."

Sesinden bunun hoş olduğunu hiç düşünmediği anlaşılıyordu.

"Kaybolmuş iş etiğini mi buldun, Patrick? Biraz fazladan mı çalışıyorsun? Daha önce boş bir günde seni burada gördüğümü hiç sanmıyorum."

Bana küçümseyerek baktı ve arkasında Mira'nın dudağını ısırıldığını gördüm, gözleri herifin ellerini sokuşturduğu bomber ceketinin ceplerine dönüktü. Patrick'in bir şey saklıyor gibi görüldüğünü söylemek abartı olmazdı. Ama bunu biliyordum zaten.

"Siktir git, Dalca. Beni kovmuştum, unuttun mu? Şimdi ne iş yaptığımı seni ilgilendirmez."

Ellerim ceplerimde yumruk halini aldı. Patrick gibi adamlardaki problem, kendilerini olduklarından daha zeki sanmalarıydı. Şu an odadaki en zeki adam olduğunu sanıyor olmalıydı, hem de sırf onu yakalayamadık diye.

Henüz.

Mira o an lafa karıştı. "Bu atların sağlığı ve selametinden sorumlu kişi olarak onların bölmelerine girmeye çalışıyor olman beni ilgilendirir."

Dudak bükerek ona döndü. “Öyle bir şey yapmıyordum. Sadece kestirmeden gitmek için bu ahırdan geçtim.”

Kötü bir yalancıydı ve Mira’nın kaşını kaldırma şekli onun da aynı şekilde düşündüğünü gösteriyordu.

“Yapıyordun.” Gözlerini kıstı ve bakışlar insanları yakıp kül ediyor olsaydı, Patrick şimdiye alevler içinde kalmış olurdu.

“Tamam, Mira, o zaman gidip arama emri çıkar,” deyip küçümser bir tavırla kıkırdadı. “Bir taşra faresine kim inanır, hem de kendisinin fena bir şirret sura...”

Öyle bir şey olmayacak.

Elimi hızla uzatıp parmaklarımı ensesine doladım, acıttığını umduğum kadar serttim. “Karşındaki *Dr. Thorne*. Ve senin gitme vaktin geldi. Şimdi.” Parmaklarımı sıktım ve gerildiğini hissettim.

Kendine yaraşır bir çakallıkla hemen uzaklaşmaya çalıştı, ama tutuşum onu geri çektikten sonra kulağına eğilip karanlık bir şekilde güldüm. “Senin gibi bir centilmen *Dr. Thorne*’dan özür dilemeden gitmez, değil mi?”

“Tabii ki hayır.” Sesi incecikti ve mükemmel bir şekilde telaffuz edilen kelimelerin altında güçlükte zapt ettiği bir öfke kaynıyordu. Fakat bu konuda bir şey yapmaya cesareti de yoktu. “Özürlerimi iletiyorum, *Dr. Thorne*. Şimdi o kahrolası ellerini üzerimden çek, Dalca.”

Kaygan bir balık gibi kıvranarak tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. Acısına son vermek için bir değneğim olmasını dileyecektim neredeyse. O kadar zavalıca bir durumdu ki onu bırakmadan önce gülümsedim. Başını, kaybettiği bir karşılaşmanın ardından kaçan birine yakışandan çok daha dik tutarak hızlı adımlarla uzaklaştı.

“Bir şeylerin peşindeydi.” Mira bana baktı, gözleri bir şey araştırır gibi yüzümü inceliyordu.

“Şüphesiz.” Ellerimi tekrar ceplerime sokarak onu kollarıma çekme dürtüsüne direndim. İyi olduğuna dair kendime güvence vermek için. “Ama haksız sayılmaz. Onu yere devirip üstünü aramadıkça kanıtlamak zor.”

Tatminsizlikle homurdandı ve veda niyetine çenesini eğdi. Gözlerini yere dikerek “Müdahale ettiğin için teşekkürler,” diye ekledikten sonra döndü ve karanlık ahıra doğru salınarak uzaklaşmaya başladı.

“Elbette.” Gözlerim sıkı kışına indi. Kimse kargo pantolonuyla öylesine dayanılmaz görünmemeliydi. “Ve Mira?”

“Efendim?” Şimdi bana doğru dönmüş, geri geri gitmeye devam ederek aramıza mesafe koyuyor, çekimi her zamankinden daha da kuvvetli hale getiriyordu.

“Sadece canın istediğinde gülümse.”

Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı, ufak bir gülümsemeyi bastırdığı neredeyse kesindi. Ve bana yine o bakışı atıyordu. Tamamen sorularla ve kafa karışıklığıyla dolu olan o bakış.

Doğrudum ve benden yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi aceleyle gidişini izledim. Onu istediğim konusunda açık konuştuğumdan beri, etrafımda çok ürkek davranıyordu.

Başımı iki yana sallayarak onun benim hakkında kafası daha çok karıştıkça benim onun hakkında daha az karıştığıma hayret ettim.

***

Bir süre önce Mira’dan kaçınmaya çalışmışım ve işe yaramamıştı. Şimdi de belli ki o benden kaçınma konusunda elinden geleni yapıyordu. Yarın onunla aile buluşmasına katılmam gerekiyor-

du, ama Patrick ile olan hadiseden beri kadının saçının telini bile görememiştim. Loki'yi kontrol etmek için buraya geliyordu, bölmenin duvarında asılı notlarından ve attığı paraflardan anlayabiliyordum. Sadece ne zaman geldiğini bilmiyordum, çünkü mesajlarımı görmezden geliyordu. Kliniği aramak da daha fazla işe yaramıyordu, çünkü artık orada epey münasebetsiz kız kardeşimle konuşmak zorunda kalıyordum.

Haliyle şimdi ahırda yere oturmuş, onun ortaya çıkmasını bekliyordum.

Geçen gece fazla açık sözlü mü davranmıştım? Belki. Pişman mıydım? Hiç değil. Mira gibi bir kadının kendini kraliçeden daha aşağıda olduğunu düşünerek etrafta dolaşmasına izin veremezdim. O bir araç değildi, piyon değildi. Arkadaşlarına onun düşündüğü şekilde takmamıştım. O atı satın almak istemiş miydim? Evet. Bunun gerçekleşmesi için pek de hoş olmayan bir teklifte bulunmuş muydum? Ona da evet.

Ama kin gütmüyordum. Bu sadece işti. Billie'nin benden nefret ettiğinin gayet farkındaydım ve sorun değildi. Benden nefret edebilirdi. Mira hakkında hissettiklerimle onun hiçbir alakası yoktu.

O hisler de kesindi. Ona düşündüğü gibi bir dallama olmadığımı ve hiçbir şekilde onunla oynamadığımı kanıtlamaya kesin kararlıydım. Onu istediğimi kanıtlayacaktım.

Mesele, basit bir çekim olarak başlamış ve meraka evrilmişti. Ardından geçici bir arkadaşlığa dönüşmüş ve bu da ukala sırtış ile etkilenmemiş bakışların altındaki kadını bana gösterdiğinde olmuştu. Peki ya o kadın?

O kadınla şansımı denemeyi planlıyordum. Sadece öncesinde onu biraz yumuşatmam gerekiyordu.

Birinci adım: Onunla konuş.

İkinci adım: Ona kur yap.

Üçüncü adım: Onu kazan.

Mira içine kapanmıştı ve gerçekten en başta beklediğimden daha utangaçtı. Ürkekti hatta. Dışarıdan kadın olarak özgüvenli bir siren gibi görünüyordu, ama ben üsteleyince ışık görmüş tavşana dönmüştü.

Ağırdan alacaktım. Ben sabırlı bir adamdım ve bence o, beklemeye değermişti.

Dolayısıyla ben gece vakti, akşam yemeğini de kaçırarak iki saat bekledikten sonra, gelip kapıyı arkasından kapattı ve beni görünce olduğu yerde kalakaldı.

“Merhaba,” diye ıssız ahırda sessizce söze girdim.

“Merhaba,” diye karşılık verdi keskin bir şekilde, bir yumruğunu beline dayayıp ağırlığını yana açtığı bacağına verdi. Bu tavrı ve dik bakışı zırh gibi kuşanıyordu. “Beni mi bekliyorsun?”

“Evet.” Yalan söylemenin anlamı yoktu. “Benden kaçırıyorsun.”

“Hah!” Bir kahkaha patlattı. “Acaba neden?”

“O kadar kötü müyüm?” Yanağım yukarı kıvrıldı ama bir parçam cevap vermesini istemiyordu. *Bir bilse.*

“Hayır, Stefan. Değilsin. Kötü olan benim. Yaptığımız anlaşma konusunda arkadaşlarıma yalan söylüyorum. Seninle vakit geçirmek için gizlice sınışıyorum. Bunun beni ne kadar baktı hissettirdiğini biliyor musun? Zaten bu durumdan kazançlı çıkmam mümkün değildi, sonra bir de sen çıkıp söylediğin o şeyleri dile getirmek ve ikilemime daha büyük bir zorluk eklemek zorundaydın.”

“İkilem mi? Bu, bir şeylerin arasında kaldığın anlamına gelir.” *Güzel.* Onun kafasının da benimki kadar karışık olduğunu bilmek isteyen alçak bir yan vardı içimde.

“Off!” Boştaki elini kaldırıp yumruk yaptı, ardından bırakıp öfkeyle bölmeye doğru ilerledi. “Şimdi bir de açıkça beni sikmek istemenle uğraşmak zorundayım.”

Cık-cıkladım. "O nasıl söz, Dr. Thorne?"

"Ah, ne şanslıyım. Bay Sessiz Sakin ve Kendinde burada ve nasıl asla küfretmediği konusunda bana nutuk atmaya hazır."

"Ben küfrederim."

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Bir kez bile küfrettiğini duymadım."

Ben ayağa kalkarken o yaklaşıp alet çantasını beton koridora büyük bir gürültüyle bıraktı. Loki, bölmenin kapısının diğer tarafında ırkıldı.

"Durum gerektirdiğinde ederim."

"Pekâlâ, siktiğimin nefesimi tutup o durumun ortaya çıkmasını bekleyeceğim."

Kıkırdadım. Hazırcevap ve telaşlı hali hoşuma gidiyordu. *Benim yüzümden* telaşlandığını düşünmekten hoşlanıyordum.

Bölmeye girmek üzereyken durup bana döndü. "Bana doğruyu söyle. Mafya ile bağlantılı mısın? İnsanlar öyle söylüyor ve henüz açıkça reddetmedin. Bir gün, buradaki bir arka odada bir adama dikiş atayım diye beni çağırarak mısın?"

Güldüm. Küçük kasaba dedikoduları acımasız olurdu. Ve yanlış.

"Değilim. Bu neden dilden dile dolaşmaya başladı, bilmiyorum. Muhtemelen geçmişimde bir soru işareti, içimde kaynayan bir öfke ve ne yapacağımı bilemediğim kadar çok para ile küçük bir kasabada belirlediğim içindir."

"Bütün o paran nereden geliyor? Senin yaşındaki çoğu insan, gün boyu multi-milyon dolarlık ahırlarında üzgün üzgün dola-narak veterinerin gelmesini bekleyip ona cinsel içerikli tek cümlelik laflar atmıyor."

Off. Hepten gaza gelmişti. Ama kendimizi hiç frenlemeden sohbet ederken ona gerçeği söylesem de olurdu.

“Babamın multi-milyonluk nakliye şirketini devralıp param-parça ettim. Parçalarını da sattım. O bütün hayatını orayı inşa ederek ve annemi döverek geçirdi. En çok sevdiğim şeyi aldı, ben de onun en sevdiği şeyi alıp kasaptan geçirdim. Şirketi dağıttım. Onun hayatının işini mahvettim ve ayırma işleminden muazzam zevk aldım. DNR* kararını yüzümde bir gülümsemeyle imzala-dım. O piç kurusunu gebertmeye en yakın şey buydu.”

Mira donakaldı, fazla ileri gidip gitmediğimi merak ettim. Ruhlu lekeli biri böyle bir durumdan keyif alırdı ancak.

Fakat sessizliği gerekçelerimle doldurarak devam ettim: “O parayı alıp burayı satın aldım, ardından geri kalanıyla aile içi şiddet kurbanları için şehirde bir barınak kurdum. Ben finanse ettim ve yönetimindeyim.” Ellerimi kaldırıp etrafıma bakındım. “Annem ölüm döşeğindeyken, ağır yaralanma yüzünden ölmeden önce, Ruby Creek’te kalıp yarış atı çiftliği işletmiş olmayı dilediğini söyledi bana. O yüzden ben de öyle yapmaya karar verdim.”

Mira sesli bir şekilde yutkundu. Sanırım biraz olsun gazını almıştı. “Güzel.” Cevabım onu memnun etmiş gibi başını salladı. Ardından harekete geçerek bölmenin kilidini açtı. Ancak tayı kontrol etmek için içeri adım atmadan önce durup omzunun üstünden bir bakış attı. “Arkadaşlarıma ya da işlerine zarar verecek misin?”

Koyu renk gözleri, loş ahırda siyah saçlarına neredeyse mükemmel şekilde uyuyordu. Kusursuzca cilalanmış oniks gibi. Dudakları gül pembesiydi ve nefis şekilde yumuşaklardı. Onu hemen duvara yaslayıp tadına bakabilirdim. Ama bu ağırdan almak olmazdı ve hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordum.

---

* Diriltmeme kararı, genellikle hastanın yakını tarafından imzalanan, solunum ya da kalp durması halinde hayata döndürme uygulamalarının yapılmamasını bildirir. (ç.n.)

“Hayır.” Bu tek kelime aramızda çınlarken bana inanmasını isteyerek gözlerine bakıyordum. Geçmiş hatalarımdan daha fazlasını görmesini istiyordum. “Söz veriyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırarak beni inceledi. “Tamam. Yarın üçte burada olurum. Takım elbise giyme.”

Yarınki *sahte* randevumuzun hâlâ geçerli olduğu düşüncesiyle göğsüm ısındı. “Neden?”

“Evde takım elbise giyen bir adamı yanımda getireceğime kimse inanmaz. Sadece...” Beni baştan ayağa süzdü. “Rahat giyin. Benim tipime benzemiyorsun zaten.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. *Orasını göreceğiz.*

Bana sürtünerek yanımdan geçerken planlı olarak mırıldandım: “Mor olmadığım ve silikondan yapılmadığım için mi?”

Yemin ederim kızardığını gördüm.

***

“Bunu asla yemezler.”

Mira konuşuyordu, ama ben sadece ellerini dizlerinin hemen üstünden çıplak bacaklarına vurmasına odaklanabiliyordum. Üstünde beyaz dantelli bir elbise, beyaz Converse ayakkabı ve kot ceket vardı. Gözlerimi yolda tutmalıydım, ama *kahretsin*. Ellerinin o vücudu elbisenin eteğinin altından kavraması resmen pornografikti.

“Neyi yemezler?” diye karşılık verdim ve gözlerimi parlak yeşil tepelerde kıvrılan kapkara yola dönmeye zorladım.

Yağmurlu bir baharın ardından, mevsim normallerinin dışında sıcak bir gündü ve kahverengi olan her şey aniden bu canlı yeşile dönmüş gibiydi. Yol için güneş gözlüğümün yanımda olmasına memnundum... Hem böylece çaktırmadan Mira’yı da dikizleyebiliyordum.

“Sen. Ben. Birlikte olmamız. Hayatta olmaz. Fena boku yedim. Herkes, sahte bir erkek arkadaş getirdiğim için daha da trajik olduğumu düşünecek. Seni köşeye kıştırıp canına okuyacaklar. Kendini neye bulaştırdığına dair hiçbir fikrin yok.”

“Mira...”

“Ben zeki biriyim. Veterinerlik fakültesinden mezun olurken bölüm birincisiydim ve veda konuşmasını ben yaptım. Yüz kırk IQ'm var. Benim gibi insanlar böyle numaralar çekip de paçayı sıyırmayı beklemez.”

Tamam, gerçekten kaptırmış gidiyordu. “Mira...”

“Hem de seninle? Tanrım. Aklımdan ne halt geçiyordu?” Bana yakın olan elini saçlarından geçirdi. “Sen sarışınsın, daha ne olsun? Anında anlayacaklar. Sarışın bir adama göz ucuyla bile bakmadım. Bir tipimin olması yıllardır şaka konusu.”

Tabii, şaka sana patladı.

Elimi kaldırıp bacağına koydum. Teni pürüzsüz ve sıcaktı, sırf onu hissetmek bile koluma kıvılcımlar gönderdi.

“Mira.” Gevezelik etmeyi kesip bacağına duran elime baktı. “Her şey iyi olacak. Tatlı dille insanları kafalamak konusunda iyiyimdir. Seninle ilgileneceğim. O iş bende. O kadar sarışın değilim bile.” Donmuş halde orada öylece oturdu. Elime bakıyordu. Hâlâ bacağına bırakmamış olan elime. Kolaylıkla bacağından yukarı kaydırıp külotunu kenara çekebilirdim. İyi bir orgazm, gerginliğini alırdı muhtemelen. Bu düşünceyle aletim seğirdi ve kendimi yola odaklanmaya zorladım. “Bana güveniyor musun?”

Koltuğunda arkasına yaslanıp pencereden dışarı baktı. Elimini itirmek için bir harekette bulunmadı ama epey bir süre sessiz kaldı.

Dikkatle dinlemiyor olsaydım ve her nefesine kulak kesilmeseydim, “Sanırım güveniyorum,” dediğini duymayabilirdim.

MIRA

Ailemin, yabanmersini çalıları dolu düz tarlarla bitişik olan geniş bir bahçeyle çevrili, iki katlı müstakil evinin n kapısına yaklaştık. Bahçeyi düzenli tutuyorlardı ama ev eski moda görünüyordu. Daha önce hiç bu konuda kendimi özgüvensiz hissetmemiştim, ama burada Stefan'layken kendimi kısıacak gibi hissettim.

Kıyaslandığında onun evi çok şaşaalıydı, onun zenginliği benim büyüdüğüm küçük çiftliğin yanında epey sersemleticiydi. Ailemin yanında adam fena gösterişliydi. Ona rahat giyinmesini söylemiştim, o da beyaz klasik gömlek ile lacivert keten pantolon giymişti. Her nasılsa, yine de rahat göründüğünü düşünmüyordum.

Paalarını kıvrıp çorapsız mokasenler giymişti. Sanırım bu onun için sıradan bir kıyafetti. Ama adamda klas bir hava vardı. Rahat şıklık açısından bir dergi çekiminde yer alacakmış gibi duruyordu. Dengemi bozuyordu. Bir grup tamamen yabancı in-

sanın karşısında çıkıyormuşuz rolü yapmak konusunda nasıl bu kadar sakın olabilirdi?

Bocalıyordum. Hepsi işin içyüzünü görecekti.

Elimle kapı kolunu kavradım ve donup kaldım. Kolu çevirdiğim an geri dönüşü olmayacaktı. Hank'in bahsettiği o anlardan biri miydi bu? Hayatının akışını sonsuza dek değiştirebilecek tek bir an. Yıpranmış pirinç kapı kolunu bir kez döndürmek.

"Önemli güncellemeler mi yüklüyorsun?" Stefan arkamda kıkırdadı.

Böyle bir zamanda nasıl şaka yapabiliyor?

Bir adım yaklaştı ve bir elini belime koyarken diğeri de boş-taki elimi kaldırdı. Önceden yaptığı gibi dudaklarını avucuma bastırdı ve -önceden olduğu gibi- vücudum uğuldu.

Keşke bana dokunmayı bıraksaydı. Bana dokunmasını istemediğimden değil. İstedğim için. İstememem gerekiyordu. Çıplak bacağıma koyduğu elinin şeklini hâlâ damga gibi tenimde hissedebiliyordum. Hiç solmamasını ya da iyileşmemesini umduğum bir damga...

Fena boku yemiştım.

"Hadi gidelim, Mira-bot. Her şey yolunda gidecek. Ben yanındayım." Vücudunu benimkine doğru bastırdı ve ona doğru eridiğim için içimden kendimi azarladım.

Dallama Dalca'nın ne zaman beni rahatlatır hale geldiğinden emin değildim ama şu an mücadele edecek halim yoktu. Arkamda dayanacak kastan bir duvar gibi hissettiriyordu. Uzun, sıkı ve güven verici.

Kolu çevirip kapıyı açtım.

Saniyeler içinde kimyon kokusu bana çarptı ve bir süre sonra annem seslendi: "Mira! Buradasın!"

Merdivenlerin tepesinde duruyordu. Kahverengi saçlarında gri teller vardı, geniş pamuklu elbiselerinden birini giymişti, tüy şeklindeki küpeleri ve epey giyilmiş Birkenstock terlikleri yerli yerindeydi. Annem özünde hippiydi ve çok farklı kadınlar olmamıza rağmen, onu gördüğümde gülümsemeden edemedim. Gold Rush Çiftliği'ne taşınmadan önce, hâlâ aile evimde yaşıyordum ve bu durum yirmili yaşlarının ortasındaki bir kadın için ne kadar ezikçe olsa da annemle babamı -bir de onlarla yaşayan ninemi- özlemediğimi söylesem yalan olurdu. Ailenizi her gün görürken ayda birkaç kez görmeye başlayınca bir alışma süreci oluyordu.

"Merhaba, anne."

Merdivenlerden hızla inip kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Ah, bebeğim. Seni görmek çok güzel."

Beni boğduğunu hissediyordum. Belki de Stefan bu kadar yakında duruyor diye nefes alamıyordum. Annem sonunda geriye çekilip omzumun üstünden baktı. "Burada kim varmış bakalım?"

Boğazım daraldı, bunu mahvedeceğimi biliyordum zaten.

"Bayan Thorne, ben Stefan. Sizinle tanışmak büyük zevk." Stefan elini etrafımdan uzatıp annemle tokalaştı. Diğer eli, hep yaptığı gibi belime yerleşti. Orada olup beni desteklemesi rahatlatıcı geliyordu. Vücudum onun elinde hayat bulmayı hiç bırakmıyordu.

"Ah, lütfen." Annem kızardı. "Bana Sylvia de."

Annemin gözleri belimde duran ele kaydı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sunny! Gel de Mira'nın yeni erkek arkadaşı Stefan ile tanış!"

Erkek arkadaşı.

Kelime bomba gibi düştü ve bahsedilmesiyle kaskatı kesildim. Karşılık olarak Stefan'ın parmakları tenimde ileri geri kayınca gözlerim titreşti ve inleme olduğuna emin olduğum şeyi yuttum. Elbisemin kumaşı tamamen fazla inceymiş gibiydi.

Vücudumun üstündeki elleri beni düpedüz delirtiyordu.

Yemin ederim, beynim omuriliğime doğru eriyordu şu an.

Resmen *o kıza* dönmüştüm.

Siyah sakalı düzgünce kesilmiş babam, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde merdivenlerin başında belirdi. Gür siyah saçları ve neredeyse siyah gözleri benimkilerin birebir kopyasıydı. Stefan'a kaşlarını çatmıştı ve bu, gülümsememe neden oldu.

Sunny, kelimelerini hafife alan adamlardan değildi. Ama davranışlarından, onun gözünün bebeği olduğunu biliyordum. Beni üniversiteye bıraktığında, gözyaşlarıyla dolu bir veda olmamıştı. Ziyaret edeceğine dair sözler yoktu. Eşyalarımı boşaltmama yardım etmiş ve yastığımın altına benim sonradan bulduğum içinde bin dolar olan bir zarf bırakmıştı.

Bana asla bebek gibi ya da olduğumdan daha az becerikliymişim gibi davranmamıştı. Bana asla, "Sana dokunursa, ölür" konuşması yapmamıştı. Evlendikleri zaman annemin soyadını alan modern bir adamdı o.

Ancak şimdi ona bakınca? Dudaklarımdan ufak bir kıkırdama kurtuldu. Şimdi kara gözleri mükemmel şekilde kısılmış bir halde merdivenlerden ağır ağır inişine bakarken, tahminde bulunarak onun küçük kızının eve bir delikanlı getirmesine çıldırmadığını söyleyebilirdim.

"Bay Thorne, beni evinize davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Stefan merdivenlere doğru yürüyüp elini uzattı.

Babam sadece homurdanarak "Seni Mira'nın davet ettiğine eminim," dedi ve elini öldürücü bir tutuşla kavradı.

Pek de harika bir başlangıç olmamıştı.

"Davet etmesine memnun olduğuma eminim." Stefan babama sırttı, hiç etkilenmemişti.

Ayakkabılarımızı çıkarıp birlikte eve girdik. Baba tarafımın aynı çatı altında olmasının hayhuyuna dalış yapmıştık. Babam Kanadalı ikinci nesildi ve kardeşleri ülkenin her yerine yayılmıştı, bu yıllık toplantılar o nedenle yapılıyordu. Herkes çoğunlukla ninemi görmek için bir araya geliyordu.

Mutfak masasında büyükkannem, yüzünde sıkın bir ifadeyle *samosa** sarıyordu. Uyumken bile yapabileceğine emindim.

"Merhaba, nine." Eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdum ve "Giderken eve de götürebileceğim kadar çok yapıyor musun?" diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Bunları kışa hazırlanan bir sincap gibi istiflediğini unutacak kadar yaşlı mı sandın beni?"

Güldüm. Haklıydı. Onları hep buzluğuma istiflerdim. "Nine. Bu Stefan." Stefan masanın karşısında duruyordu, gözleri nine-min ellerindeydi. "Benim..."

Ona bu konuda yalan söyleyebileceğimden emin değildim.

"Onun erkek arkadaşym," dedi Stefan, erkek arkadaşımın gibi rol yapmak konusunda hiç endişesi yoktu resmen.

Ninem ona baktı ve sırttı. "Sarışın."

Ah Tanrım. Biliyordu işte. "O kadar da sarışın değil," diye karşılık vererek Stefan'ın önceden dediklerini tekrarlardım, Stefan'a gözlerimi kocaman açarken rahat görünmeye çalışıyordum. Bana sadece güldü, kaçık olduğumu düşünüyormuş gibi başını iki yana salladı.

---

* Hint mutfagında baharatlı patates, soğan, bezelye, tavuk ve diğer etler veya mercimek gibi lezzetli bir dolgu, kızartılmış veya fırınlanmış bir hamur içidir. (ç.n.)

“Yardım edebilir miyim?” Stefan bir sandalye çekip büyükan-nemin karşısına oturdu, her hareketinde içtenlik vardı.

Büyükanmem omuz silkti ama bir yığın dış hamur ile iç harç dolu kâseyi ortaya itti. Ona hiçbir talimatta bulunmadı; sadece devam edip Stefan’ın ona yetişmesini bekledi.

Stefan’ın keskin gözlerinin onu yakından gözlemlemesini ve hareketlerini öğrenmesini seyrettim. Bir iki tanesini izledikten sonra, Stefan kâseye uzanıp harçtan bir kaşık aldı ve ilk *samo-sa*’sına başladı. Parmakları hareket ederken bakışlarını yukarı aşağı çeviriyordu. Ninemin yaptığı her şeyi taklit etti. Meydan okumaya girişmişti. Ve acayip iyi görünen bir *samosa* yaptı.

Büyükanmemin bir sonraki böreğine başlamak için elini uzatırken onun yaptığını incelediğini gördüm. Ona iltifat etmedi, sadece “Gayet iyi, Mira. Sen gidebilirsin,” dedi.

Stefan bana bakmadı bile, dikkati tamamen bir sonraki bö-reğini yapmaya vermişti. Bunu öğrenmek konusunda öylesine hevesli görünüyordu ki kalbim ona karşı ısındı. Yüzündeki kon-santre olmuş ifade ve dilinin ucunu dudaklarının arasında sıkış-tırması midemin takla atmasına neden oldu.

Ama ben gönderilmiştim.

Dönüp buzdolabından iki bira aldım ve birini Stefan’ın önüne koydum. Ben yürüyerek uzaklaşırken boştaki elimi omuzlarının geniş yüzeyinde dolaştırdım.

Bunu neden yaptığımı açıklayamazdım. Sadece ona dokun-mak için boğucu bir dürtü hissetmiştim. Benim için yaptıklarına teşekkür etmek için.

Benim için bunu neden yaptığını hâlâ çözemiyordum.

Sen piyon değilsin, Mira. Sen ödölsün.

Ne kadar denersem deneyeyim, o cümleyi aklımdan silip ata-mıyordum. Piknik masasına isimlerinin baş harflerini kazıyan

ergenler misali, gidip bu sözleri beynime kazınmış gibi hissediyordum. Silmek mümkün değildi. İzi oradaydı. Bana yapışıp kalmıştı.

Oturma odasına gidince merhabalar, kucaklamalar ve sırta şaplaklardan oluşan bir koroyla karşılandım. Kuzenlerim, amcalarım, teyzelerim; herkesi görmek güzeldi ama hep çok boğucu oluyordu. Fazla gürültülü ve kalabalık. Küçük bir grupta birebir sosyalleşmeyi tercih ederdim. Daha rahatlatıcı, daha samimi -daha az kaotik- oluyordu.

Toplantı etrafımda hareket ediyordu ve duvara yaslandığım yerden, gerektiğinde sohbete katıldım. Ancak gözlerim Stefan'a takılıp durdu, bir masanın üstüne eğilmiş, sessizce büyükanemle çalışıyordu.

Göğsümün yabancı bir şekilde sızlamasına neden oldu. Başka yere bakıyormuşum gibi yapmaktan vazgeçtim ve kendime ellerinin becerikli bir şekilde çalışmasını, artık kollarını kıvrımış olduğu gömleğinin altından kasılan biçimli kollarını izleme izni verdim. Gerçekten kendini kaptırmışa benziyordu. Ben de büyülediğimi fark ettim. Loki'yi burnundan öpmesini izlemekle eşdeğerdi. Farrah'ın alnını fazlasıyla sevgi ve saygıyla okşamasını da.

Peki ya bunca zamandır onun hakkında yanıldıysam?

"Tatlım, gözlerini diktin." Annem beni dirseğiyle dürterek daldığım hayallerden çekip çıkardı.

Yanaklarım anında pembeleşti. "Kahretsin. Üzgünüm."

"Üzülme. Bunu görmek çok hoş."

Gözlerimi devirip biramdan bir yudum aldım ve tekrar masaya doğru bakış attım. Tam o sırada Stefan başını kaldırıp bakışlarımı yakaladı. Yüzüne ağır ağır bir sırıtış yayıldı ve gözlerini vücudumda dolaştırdı. Kemiklerime kadar bir sıcaklık yayıldı ve o bana böyle baktığında, tamamen eriyebileceklerini hissettim. Beni gözleriyle soyuyor ve yalayıp yutmayı planlıyordu sanki.

İncelemesini alaycı bir göz kırpmayla tamamladı ve oracıkta külötümün alev aldığına neredeyse emindim. *Göz kırpma. Puff. Yok oldu.*

Gözlerimi kırıştıtararak bakışlarımı kaçırdım ve boş bira şişemden anlamsız bir şekilde içmeye çalıştım.

“İkinizin arasında kimya sıkıntısı yok. Bahse varım, seks heyecan doludur.”

İşte karşınızda, annemin özgür ruhlu, Kama Sutra tarafı. Bir iki kadeh şarabın ardından oynamaya bu arkadaş geliyordu.

“Anne. Lütfen, yapma.”

Annem bana doğru döndü ve arkasında Stefan’ı gördüm, nimen elini savurarak onu kışkışlamıştı. Sadece birkaç adımda bize doğru yaklaştı. Tam o arada annem sözlerine devam ediyordu: “Beni dinle, Mira. Baban da bana öyle bakardı. Bil bakalım, ne oldu? Seks heyecan doluydu. Hâlâ öyle. Evlilik zorlu bir iştir ama harika seks bunu kolaylaştırır.”

Biri bana lanet bir çukur kazsın.

“Bilge sözler,” dedi Stefan, kendini hemen yanımdaki yere sıkıştırarak. Kolu belime dolandı, elini sahiplenici bir şekilde göğüs kafesime yerleştirip şakağıma rahat bir öpücük kondurdu. Sanki bu tamamen normaldi. Sanki gerçektir.

Şu an epey sahici geliyordu. Aile evimde. Onun hoş, kibar ve çekici davrandığı yerde.

Tedirgin ediciydi.

Annem sırtıp yandaki insan grubuna ilerledi, hiç aldırma-mıştı. Aslında, annemin zihninde, Stefan’ın az önce ona torun sözü verdiği neredeyse emindim.

“Ne yapıyorsun?” diye sıktığım dişlerimin arasından fısıltıya bağırdım.

Beni sıkıca yanına çekip saçlarıma doğru fısıldadı: “Erkek arkadaşın gibi davranıyorum. Benden istediğin üzere. İlişki içindeki insanların birbirine dokunduklarının farkındasın, değil mi?”

Dudak büktüm. “Bilemem ki.”

Başımı kaldırıp ona bakma riskine girdim ve yüzünde saf bir kafa karışıklığı gördüm.

“Affedersin?”

“Beni duydun.”

“Asla bir ilişki yaşamadığımı mı ima ediyorsun?”

Boş bira şişesinden biraz daha içmeye çalıştım. Rahatlamak için emzik emen gergin bir bebek gibiydim. Dalgın bir şekilde, şişelerin de bunun yetişkin uyarlaması olup olmadığını merak ettim.

“O güzel dudakları şişenin etrafına o şekilde sarmak bir cevap değil, Mira.”

Nefesim kesilince şişenin içine ne püskürttüysen onu soludum ve aniden öksürmeye başladım, o da nazikçe sırtıma vuruyordu.

“Böyle şeyler söylemeye devam edemezsin.”

“Soruya cevap ver.” Başparmağını yanağımdan kaydırarak öksürük krizimden kaynaklanan gözyaşını sildi.

Derin bir nefes aldım. “Hiçbir şey ima etmiyorum. Sana, hiç ilişki yaşamadığımı *söylüyorum*.”

“Neden?”

“Çünkü hiç işime yaramadı.”

Gülüştü karanlık ve alçak sesliydi. “O nedenmiş?”

“Çünkü bir adama bağımlı olmak beni gıcık eder. Ne yaptığımı, neden yaptığımı ya da nerede olduğumu bildirmek zorunda kalmak hoşuma gitmez. Hep bir sürü beklentileri olur ve başka birine söylemeden istediğim bir şeyi yapamayacağımı hissetmekten hoşlanmıyorum.”

“Başka neden?” Boynumun yanma değen nefesi sıcaktı. Başımı çevirsem, dudaklarımı dudaklarına bastırabilir ve artık bu her neyse, sistemimden çıkarabilirdim.

Tanrım. Neden bu konuşmayı ailemin oturma odasının orta yerinde yapıyoruz?

Onu başımdan savmak için dönüp fısıldadım: “Çünkü Bay Mor ile ben kendimi, başka bir adamın bu zamana kadar yaptığından daha iyi becerebiliyorum.”

Bunun onu başımdan atacağını neden düşündüğümü bilmiyordum. Adam amansızdı. Eline kemik geçiren köpek gibiydi.

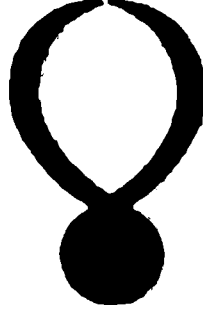
Düşünceli bir tavırla dilini yanağının içine bastırışı beni çılgına çeviriyordu. Oturma odasındaki köşemizde olanları anlayan başkasının olup olmadığını görme isteğiyle başımı çevirdim. Herkes kendi sohbetinde kaybolmuş, mutlu ve rahattı.

Ben hariç. Ayaklarım ağırlaştı ve Stefan'ın mırıldanarak söylediklerini duyunca karnıma bir ağırlık çöktü. “Meydan okuma kabul edildi. Ancak sen *yalvarana* kadar seni becermeyeceğim.”

Ardından, beni tam bir karmaşaya çevirmemiş gibi, odada gezinmek üzere ağır ağır uzaklaştı.

Düzenleme
Ny.ozlem

STEFAN

Bu eğlenceliydi. Sadece Mira'yla dalga geçmekten acayip keyif aldığım için değil, bir de mutlu ve sevgi dolu bir aile ile dolu bir evde olmak bana televizyon dizisinde filanmışım gibi hissettiriyordu. Alan gürültülüydü, ama tamamen kahkaha ve samimiyetle doluydu. İçinde büyüdüğüm evle taban tabana zıttı ve bundan fazlasıyla memnundum. Yemeğin muhteşem kokmasının da zararı dokunmuyordu.

Çok acıkmıştım.

Mira'nın bana odanın karşısından attığı kaçamak bakışlara bakılacak olursa, o da açtı.

Onu yalvartacağımı söylediğimden beri, evin içinde oradan oraya gidiyor ve mesafesini koruyordu. Gözlerinin büyümesi yok mu -kahretsin- işte bu görmek istediğim bir ifadeydi, ama onu bacaklarının arasında kayarken tepeden görmek istiyordum.

Yanakları pembeydi ve gülümsüyordu. Büyüleyiciydi, ben de etkisi altındaydım. Yabanmersini çiftçisi olmanın gerçek yüzüne dair detaylar hakkında babasıyla sohbet etmeye çalışıyordum, ama dikkatim kızına kayıp duruyordu.

Ona yapmak istediğim şeyler...

Adam aklımı okuyabilseydi, evindeki varlığını hoş görmezdi, orası kesin. Huysuz ve zekiydi, kısa cevaplar veriyordu. Gözleri renk ve keskin bir zekâ ile parlaması açısından bana Mira'yı hatırlatıyordu. Bu adamı hafife almak için aptal olmam lazımdı ama bana yumuşamasını sağlıyordum işte.

Müziğin ve sohbetin uğultusunun üstünden Sylvia, "Yemek hazır!" diye mutfaktan bağırdı ve herkes için hazırladıkları devasa aile masasına doğru elini salladı.

İnsan kalabalığını takip ettim. Artık hepsiyle tanışmıştım ama herhangi bir ismi ya da akrabalık derecesini hatırladığımı söylesem yalan olurdu. Çok boğucuydu.

Soslu yemekler, taze *naan* ekmeği ve yapmaktan gurur duyduğum *samosa*'lar; hepsi muhteşem görünüyordu. Yemeklere bakmayı bitirdiğimde, Mira'nın masanın karşı ucuna bir sandalye çektiğini fark ettim. Her zamanki gibi geri çekiliyordu. Mesafe koyuyordu. Karşı koyması hoşuma gidiyordu. Çalışırken tam bir çetin cevizdi, ama özel hayatındaki bu utangaç, daha yumuşak tarafı yeni bir özelliği idi.

Hiç ilişki yaşamamış olmasının bunda payı olabilirdi sanırım. Etrafımdayken sergilediği tuhaf davranışlarının tecrübesizliğinden kaynaklandığını düşünmeye başlamıştım. Olduğundan daha fazla tecrübe sahibi gibi görünecek kadar olgundu. Her halükârda ninenin yanına oturmaktan mutluydum, o yaşlı hatundan hoşlanıyordum.

"Mira, gerçekten Stefan'ı orada yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" diye haykırdı annesi herkesin önünde. Keşke kendi haline bıraksaydı.

Mira için iyi haber şuydu ki kendi hayatını, hedeflerini ve fikirlerini yaşamasından mutlu olacak bir adam istiyorsa eğer... o adam bendim. Masanın karşısında oturmak istemesi daha az umurumda olamazdı. Bütün gece bana nasıl baktığını görmüş-tüm. Aslında tam olarak aletimin üstüne oturmak istediğine son derece emindim.

“Nereye isterse oturabilir,” dedim ama Mira çenesi gerilmiş halde çoktan bana doğru yürümeye başlamıştı. Yanımdaki sandalyeyi çektim ve kaskatı bir şekilde oturdu. Sinir olduğu barizdi. Yüzünde, birinin bağırsaklarını deşecekmiş gibi bir bakış vardı.

Bu yönünü gizliden gizliye seviyordum. Şirret ifadesi. Bana bu şekilde baktığında bile, haşinliği heyecan vericiydi. Pençelerini çıkarmaktan korkmuyordu, ben de tırmıklanmaktan korkmuyordum.

Sandalyemi onunkinin yanına sıkıştırdım ve giderek bana doğru eğildi. “Teşekkürler.”

Kelimeyi kısaca mırıldanmıştı, ben de dirseğimle nazikçe dirseğini dürttüm. Yemek devam ediyordu ve tatlarda kendimi kaybettim. Ne iş yaptığım hakkındaki soruya cevap verdim: Bir yarış işi yürütüyordum. Aksanım neydi: Romanya benzeri. Yemek benim için fazla baharatlı mıydı: Hayır.

Bütün bu olaya bayılmışımdı. Keşke Nadia da burada olup görebilseydi. Duygusuz tarafını yumuşatabilirdi. Kız çok hızlı büyüyordu ve artık onu nasıl yavaşlatacağımdan emin değildim. O da başka bir günün derdiydi.

“Peki, Mira, yakın zamanda evlenme planı var mı?” diye sordu masanın karşısından bir kadın. Yengesiydi sanırım. Babasının yengesiydi yani. Kadın gülümsedi ama Mira’nın bahsetmiş olduğu şeyi görebiliyordum. Ortada biraz yargılama vardı ve bu, omuzlarımı geriye atıp daha dik oturmama neden oldu.

“*Naan* ekmeğini uzatabilir misiniz, lütfen?” diyerek araya girmeye çalıştım.

Kadın bana uzatırken Mira da bana doğru eğildi. “*Naan*.”

“Ben de öyle dedim.” Kibar bir gülümsemeyle servis tabağını aldım.

“Hayır, sen *naan ekmeği* dedin. Onun ekmek olduğu belli. Çay gibi, ona çay-*tea* demene gerek yok,” diye fısıldadı bana, dudaklarında keyifli bir kıvrımla sohbeti aramızda tutuyordu.

“Ee, Mira? Soruma hiç cevap vermedin?” diye kadın araya girdi, ona sağladığım çıkışı kullanmamıştı.

Mira kendi *naan*’ından bir lokma ısıırıp öfkeyle çiğnedi. “Yok,” dedi ağzı doluyken. Oraya yeterince şey doldurursa, pişman olacağı bir şey söylemeyecekti sanki.

“Ne yazık.” Kadın gözlerini bana dikti ve ardından tekrar Mira’ya çevirdi. Gelmekte olan şeyin gereksiz derecede acımasızca olacağını şimdiden anlamıştım. Bir elimi aramıza kaydırıp tekrar bacağıma kavradım. Ellerimin yerinin onun bacakları olduğuna emindim.

“İşine fazla odaklısın ve giderek gençleşmiyorsun.”

Mira kaskatı kesildi ve onu yatıştırma girişimiyle başparmağımla bacağının iç kısmında daireler çizmeye başladım.

“Bir noktada bebek sahibi olmayı düşünmen gerek. Kendi çocuğunu kucağına alana kadar o tatmini yaşamayacaksın.”

Mira’nın gözleri kısılıp ağzı açıldı ama lafını kestim. Hayatımdaki kadınları şu âna dek korumakta başarısız olmuş parçam çirkin kafasını kaldırdı. “Tuhaf olan ne, biliyor musunuz?” diye bütün masaya duyurdum. “Bu gece birçok soruya cevap verdim. Ayrıca her birinizle tanıştığıma tamamen memnun oldum. Ancak tek bir kişi bile aile planlama gündemimi sorgulamadı ya da baba olmak açısından son kullanma tarihine yakın olduğumu ima etmedi.”

Oda öylesine sessizdi ki yere iğne düşse duyulabilirdi. Çok mu ileri gitmiştim? Bazıları öyle düşünebilirdi. Başkaları da... yeterince ileri gitmediğimi düşünüyor olabilirdi. Gülümsedim, bir ağız dolusu mercimeği dudaklarımın arasından sokup düşünceli bir şekilde çiğnedim, bana bakan herkesin gözlerine bakmak için zaman ayırdığımdan emin oldum.

Başparmağım Mira'nın bacağına okşamayı asla bırakmadı.

"Bir erkek olarak kimsenin bana bunu sormaması ama afilli kariyer hedeflerine sahip ve özenilecek bir odak seviyesinde genç bir kadın söz konusu olunca bunun her nasılsa kibar bir yemek sohbetine dönmesi bende hayret uyandırıyor."

Kimse bir şey demedi ama Sunny tekrar yemeğe dönerken dudaklarının seğirdiğini gördüm.

Bütün bu sohbeti açan kadına baktım. Güzelce ağzının payını almış görünüyordu ve umurumda olmadığını fark ettim. Benim de acımasız bir tarafım vardı. Korumacı bir taraf. Önemseydiğim insanları geçmişte koruyamamış olmam, şu an başlayamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Belki bunun yerine ona bu ay kurtardığı prematüre tayı sorabilirsiniz."

Yemeğe devam ettim ve ninenin tabağma dönmeden önce bacağıma pat pat vurduğunu hissettim. Fakat belli ki diğer herkese dik bakışlar atmakla meşgul olduğumdan, yanımda oturan güzel kadına bakmayı unutmuştum. Kendisi resmen köpürüyordu. İri gözlerinin yüzeyine yaşlar dolunca şaşkınlıktan kalakaldım. Gürültülü bir gıcırtyla sandalyesi geriye itildi.

"Müsaadenizle," dedikten sonra masadan hızla uzaklaştı, ön kapıya doğru ilerledi.

O gittiğine göre dişlerimi çıkarabilirdim. Elimde değildi, beni kurtlar yetiştirmişti.

Kumaş peçete ile ağzımı sildikten sonra tekrar masaya bıraktım. “O kadını ağlatan bir sonraki kişi, bunu yapmamış olmayı dileyecek.” Sandalyemi sakince geri itip nineye döndüm. “Bu güzel yemek için teşekkürler. Sizinle tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyorum.” Ardından Bay ve Bayan Thorne’a döndüm. “Beni evinizde ağırladığınız için çok teşekkürler. Çok hoş zaman geçirdim.”

Daha fazla bir şey söylemedim, çünkü burnumdan soluyordum. Bu vaziyetin içinde, söyleyecek daha başka nazik bir şey bulabileceğimi sanmıyordum. Ben geçerken Mira’nın babası kalktı ve elini elime yerleştirip katı bir baş onayı eşliğinde benimle tokalaştı. Sylvia da ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Neredeyse Mira’nın söylediği gibiydi. Hoş insanlardı ama tartışmalardan kaçındıkları için böyle boktan durumlarda öylece oturuyorlardı.

Mira’nın şansına, ben o kadar hoş biri değildim.

Uzun adımlarla ön kapıya ilerledim, ayaklarıma yumuşak kahverengi mokasenlerimi geçirdikten sonra nemli bahar havasına çıktım. Hava güneşli ve ılıktı ama yağmur yağıyordu. Gökten iri su damlaları düşüyordu ve Mira’nın benim SUV’de beklediğini düşünmüştüm, ama yoktu.

Araç yolunu taradım, yağmurun ince gömleğimi sırılsıklam ettiğini hissedebiliyordum. Birilerine patlama dürtüsü şu an epey güçlüydü. O kadın, yeğenini üzdüğü alenen ortada olmasına rağmen devam ederken Mira’nın yüzündeki ifade...

Hatırlayınca, ateşli bir öfke kemiklerimi dağladı.

Bir daha asla.

Bahçenin öteki tarafından beyaz bir ışıltı gözüme takıldı. Mira, yağmur altında durmuş, alçak çalılıkların olduğu bir alana bakıyordu. Bu kadar uzaktan ufacık, hatta kırılğan görünüyordu. Beynim olayı kavrayacak vakit bulamadan, ayaklarım ona doğru

ilerlemeye başladı. Tek istediğim onunla konuşmaktı. Onu kapıp ahırındaki bölmelerden birine götürmek ve bütün gece onunla konuşmak istiyordum. Bütün umutlarını ve hayallerini dinlemek. Ona her şeyi anlatmak istiyordum.

Ellerimin vücudunda olmasını istiyordum. Tenini tenimde istiyordum.

Yağmurun şırlıtısının üstünden beni duyabileceğine emin olacağım kadar yaklaştığımda, "Hey," diye mırıldandım. Yukarı bakınca kara bulutların vadide toplandığını gördüm, güneşin parlak ışıkları onların arasından süzülüp bizi parıltılarıyla boyuyordu.

"Stefan, lütfen. Şimdi olmaz."

"Mira..."

"Şimdi yapmasan?" Sesi ağlamaklıydı ve arkadan, ellerini kaldırıp avuçlarını gözlerine bastırdığını görebiliyordum. Ağlamaya çalışıyordu.

Çok güçlüydü.

Bir adım yaklaşıp sırtının ortasına, tam girinti yapan yere dokundum. Vücudunun bu kısmını neden bu kadar erotik bulduğumu bilmiyordum ama elimi bu girintiye koymaktan kendimi alamıyordum. Parmaklarımı omurgasının üstünden yukarı doğru kaydırarak kürekkemiklerinin arasında kalan açıktaki ıslak tene kadar çıkardım.

"Stefan." Adımın tınısıyla çatlayan sesi hırıltılıydı. "Bunu yapmaya devam edemezsin."

"Neyi yapmaya?"

Etrafımızda yağmur yağıyor, diğer bütün sesleri perde gibi susturuyordu. Dünyanın geri kalanından koruyan bir katman gibi. Bir yağmur damlasının ensesinin zarif kıvrımından yuvarlanarak benim yapmak istediğim şekilde vücudunda ilerlemesini izledim.

“Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden olmaya.”

Kalbim göğüs kafesimde gümbürdüyordu. Beklediğim cevap bu değildi. “Yapmıyorum.”

Omuz silkerek elimi vücudundan uzaklaştırdı, ama uzaklaşmadı ya da dönmedi. Onun yerine inleyerek başını gökyüzüne kaldırdı, koyu renk saçlarının gevşek tutamları yüzüne yapışmıştı. Gözlerini kapatıp yağmurun yüzünü yıkamasına izin verdi.

“Yapıyorsun. Canlı bir örnek teşkil ediyorsun. Burada herkesi etkiliyorsun, sonra beni savunmak için ortalığı yakıp kül ediyorsun... Hepsine sahip olabilirmişim gibi hissediyorum. Kariyer, aile... Senin gibi birine sahip olabilirmişim gibi. Ama gerçek değil. *Bu* gerçek değil. Ona sahip olamam.”

“Mira, beni dinle.” Ona bir adım yaklaştım. Bal ve yeni yağan yağmur gibi kokuyordu. “Sahip olabilirsin.”

“İnsanlar anlamaz. Beni affetmezler.” Çenesi şimdi göğsüne düşmüştü.

Dağınık siyah saçlarını tek omzunun üstünden atmış haliyle, çıplak teninde parıldayan yağmura bakmaktan kendimi alamadım.

“Kimin umurunda?” Ellerim ona dokunmak için karıncalanıyordu ve buna karşı koymadım. Uzanıp arkadan kalçalarını kavradım ve dudaklarımı ensesinin dibindeki kemiğe bastırdım. Dilim oradaki su damlacıklarının üstünde gezindi ve bunu yaptığım an ürperdi.

Bir an geri çekilerek kollarındaki tüylerin ürpermesini izledim. Gayet açık bir ipucuydu. “Bana bunun gerçek olmadığını söyle, Mira.”

Nefesinin ağırlığıyla göğsü yükselip alçaldı. Aramızdaki boy farkı sayesinde, omzunun üstünden göğüslerinin yuvarlaklarını görebiliyordum. Dolgun, yuvarlak ve su damlacıklarıyla kaplıydı. Gözlerimi ondan alamıyordum ve dönüp omzunun üstünden

bana baktığında, koyu renk gözleri artık yaşlarla dolu değildi. Canlı bir ateşle yanıyor; amber, bordo ve siyahın her tonuyla oynayıyordu. Neredeyse başka dünyadan biri gibi görünüyordu.

Yüzümü incelerken gül dudakları hafifçe aralandı, benim gözlerim de mi aynıydı acaba? Tıpkı onun gibi şiddetli bir açlık çekiyormuş gibi mi görünüyordum?

“Bu gerçek.” Sesi kalın ve şehvetliydi ve vücuduna doğru uzanıp onu kendime çevirdim.

Gözlerim dolgun dudaklarına odaklandı. “*Bu gerçek*” derken hareket etme şekline. Gerçek olduğunu ben de kalbimde ve ruhumda biliyordum. Değilmiş gibi davranmak da canıma tak etmek üzereydi.

Boynunu kavradım ve başparmağımla çenesine bastırırken ağzım onunkine kapandı. Dudakları benim için anında açıldı ve kollarımda yumuşacık oldu. Vücudundaki her dirençten, yere atılıp unutulmuş kirli çamaşır gibi kurtuluverdi.

Birbirimize karışarak bütün olduk. Taze bahar yağmurunun altında, yemyeşil bir arazide aramızdaki çekime teslim olduk.

Dilimle dilini okşadım, ellerini bedenimde dolaştırırken hevesinin benimkinden aşağı kalır yanı yoktu. Bir elini doğruca gömleğimin altına kaydırды, uzun parmaklarını karın kaslarımın çizgileri üstüne yayarken ağzıma doğru inledi. Diğer eli, kontrollü elinde tutamıyor gibi göğsümdeki kumaşı çılgınca kavramıştı. Yeterince yaklaşmıyordu sanki.

Dünya etrafımızda dönüyordu ama biz olduğumuz yerde kalıp birbirimizde kaybolduk. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Patlayıcı bir kimyamız olacağını biliyordum, ama bu akıl uçurucuydu. Uyuşturucu gibiydi.

Hayatımın en iyi öpücüğüydü.

Çılgınca öpücükler, tembel ve araştırmacı bir hale dönüştü. Ellerimi onun üzerinde gezdirerek ıslak teninde kaymalarının keyfini çıkardım, o da ellerini hiç bırakmayacakmış gibi boynuma doladı.

Umarım asla bırakmazdı.

Ağzımı yanağının üstünde kaydırırken başını ellerimle kavradım. Vücudu boylu boyunca vücuduma yaslanmıştı ve daha da yaklaşmaya çalışıyordu. Saç çizgisine doğru yumuşak öpücükler kondurdum, yemek masasında çıkardığım olay için zerre pişmanlık hissetmiyordum.

Bu kadın benim felaketim olmak üzereydi.

Ve layık olduğumu ona kanıtlamak için neredeyse her şeyi yapardım.

Gerçekleştirmek için her şeyi yakıp kül ederdim.

“Bunu yapmamalıyız.” Yanağını ihtiyaçla dudaklarıma yasladı. “Biri bizi yakalayabilir.”

Alnını öptüm ve dudaklarımı burun kemerinden kaydırırken çenesini iki avucumla kavrayarak başını yukarı kaldırdım. “Güzel. Bırak yakalasınlar.” Ardından dudaklarını tekrar ele geçirdim, çıkardığı ufak inleme sesini yuttum ve hafızama kazıdım.

Bu öpücüğü unutmayı asla istemiyordum. Bu his, koku, Mira ağzıma doğru inerken yağmurun şırıltısı.

Rekorlar kitabına girecek şeylerden biri değildi.

Rekorlar kitabının kendisiydi.

MIRA

Kıçını avuçlamayı fena halde istiyordum.

Ondan mümkün olduğunca uzak durmayı istemekten; burada bir arazide, sırlıslam halde, kasabanın kötü adamının kıçını avuçlamanın getirilerini değerlendirmeye nasıl geçmişim, asla anlamayacaktım. *Harika* bir kıçtı ve zaten kötü kararlar denizinde boğuluyordum, o yüzden ne halt etmeye yapmayacaktım ki?

Birkaç parmağımı gömleğinin düğmelerinin arasından kaydırıp onu daha yakına çektim. Diğer elim *boxer*'ının hatlarında geziniyordu. Parmaklarımı açarak sıktığımda, o da ayak uydurdu ve gevşek saçlarımı avucuna alıp nazikçe çekti. Ardından gelen gülüşü karanlık ve kadife gibiydi -tamamen keyifliydi- sanki yutabileceğimden daha büyük bir lokma aldığımı biliyordu. Dudaklarımda titreştiğini ve zikzaklar çizerek merkezime ulaştığını hissettim.

Alınlarımız birbirine yaslandı ve aynı havayı soluduk. O anda asılı kalmıştık.

Sırtımdan aşağı bir ürperti inince Stefan beni kendine çekerek sarıldı, kaslı kolları kalkan gibi bana dolanmıştı. “Üşüdün. Hadi ceketini alıp buradan gidelim.”

“Tanrım. İçeri dönmeyi gerçekten istemiyorum.” Tepem atıp da evden kaçtıktan sonra herkesle yüzleşme fikri şu an çok fazla geliyordu. Ayrıca, olduğum yerde son derece konforluydum ve son birkaç dakikadır birbirimize yapışık olarak geçirdiğimiz noktaya soğuk sızdığı an gerçeklik de gelecekti.

Stefan Dalca ile öpüşmenin gerçekliğiyle şu anda yüzleşmek istemiyordum.

Eli, yatıştırıcı dairelerle sırtımı okşadı ve hareketlerinin altında neredeyse mıralayacaktım. Çünkü an itibarıyla resmen azgın kedi olmuştum.

“Ben gidip senin için getireceğim. Hadi seni arabaya bindirelim.”

Geri çekildiğinde, tıpkı olacağını bildiğim gibi üşüdüm. Nemli hava ve soğuk su beni iliklerime kadar titretti, Stefan’ın sıcak bedeninin geride bıraktığı her sıcaklık parçasına tutunmak için kollarımı kendime doladım.

Bana yine sarılmasını istiyordum. Kötü bir fikirdi. İkimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorduk. Vıcık vıcık çimenlerden araç yoluna doğru sessizce yürümemizin nedeni buydu. Gümüş rengi SUV’sinin yolcu koltuğunu açtı, ben de koltuğa tırmandım. Elini belime koymadı ve koyması da gerekmiyordu. Ama içimdeki azgın kedi bunu istiyordu. Bana rahatça dokunması hoşuma gidiyordu. Kıymetli bir sanat eseriymişim gibi ellerinin vücudumda oyalanması hoşuma gidiyordu.

Eve gitmeden önce, şoför tarafına gelip motoru çalıştırdı. Sıcaklığı ayarladı ve bana külot eritici bir sırtıtış sunduktan sonra ailemin beyaz dikdörtgen evine doğru döndü. Çıktığı her iki

basamakta bir, eli ön merdivendeki demir tırabzanı sıkıyordu. Pantolonu ıslaktı ve yuvarlak kıcına yapışmıştı.

Ben o kıcı avuçladım.

Gerçekten de harika bir popoydu. Üst bedeni de fena değildi. Özellikle de ıslak bir tişört her çıkıntısına yapışıp geniş omuzlarını acayip çekici bir şekilde sarmışken. Bir an gömleğinin yerinde olmayı diledikten sonra ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Ben ne yapıyorum?

Ellerimi indirdiğimde, başımı eğip kendime baktım ve sessiz araçta bir kahkaha attım. Stefan'ın kıyafetlerinin hayal gücüne pek bir şey bırakmadığını düşünmüştüm, ama beyaz elbisem şeffaf bir astar gibi görünüyordu. Vücuduma yapışmıştı ve kumaşın üstünden meme uçlarımın görüldüğüne emindim. Sırf Stefan'ın beni yiyip bitirmesi yüzünden dikleştikleri için de değil. Bu elbisenin sutyen gerektirmediğini düşünmüştüm ama az önce dahil olduğum ıslak tişört yarışmasını hesaba katmamıştım.

Diğer tarafımdaki kapı birden açılınca başım hızla yukarı kalktı.

"Aldım."

Kot ceketi hızla Stefan'ın elinden kaptım ve onunla memelerimi örttüm. Bana bilmiş bir şekilde sırtarak göz kırptı.

"Dallama," diye mırıldanıp pencereden dışarı döndüm.

"Ne? Ben sadece insanım. Feci seksi sahte sevgilim ıslak beyaz elbise giyiyor diye şikâyet etmem mi gerekiyordu? Çünkü reddediyorum."

"Tabii. Tabii. Otuz bir malzemesi olarak saklarsın, Stefan."

Elini koltuğumun arkasına atıp arkayı kontrol ettikten sonra aracı hareket ettirdi. "Ah, hiç şüphesiz." Vitesi sürüşe aldı ve gülümsedi. "Sanırım bu akşam sen ve Bay Mor muhteşem zaman geçireceksiniz."

Dallama.

Yanaklarım yanmaya başladı ama yanmamalarını dilerdim. Kız arkadaşlarımın yanında belli bir şekilde davranmaya alışkındım, ama bir adamla yüz yüze gelmek ve böyle açıkça seksten bahsetmek benim için yeniydi. Yapmak istediğim, denemek istediğim şeyler vardı, ama öylesine kısıtlı ve ortalama seks yapmıştım ki onları deneyecek kadar rahat olacağım birini hiç bulamamıştım. Rahat ve özgüvenli görünüşüm, iş o konuya gelince kuru gürültüden ibaretti resmen.

Üstünde yeterince çok çalışırsam, uzmanlaşabilirdim ve yaptığım şey de tam olarak buydu. Ama Stefan'ın blöfümü göreceğinden endişeleniyordum.

“Öpücük hakkında konuşacak mıyız?”

“Hayır.”

“Dr. Mira Thorne, bir arazinin ortasında Bir Numaralı Düşman'ı öperken yakalandı.” Şakacı bir tavırla benimle dalga geçti. “Kız grubu ne söyleyecek?”

Ona pis bir bakış attım, çünkü bu karmaşaya burnunu sokmasına ihtiyacım yoktu. Daha sonra kendimi o konuda azarlayacaktım.

“İçeride durum nasıldı?” diye sordum yola dönüp Ruby Creeke'ye doğru ilerlemeye başladığımızda.

“İyi.”

Bir homurtu çıkardım. “Çok inandırıcı.”

“İyiydi. O olaydan sonra içlerinden birinin hak edeceği kadar iyiydi.”

“Off. Seni buna maruz bıraktığım için özür dilerim.”

Omuz silkti, gözleri kararan yoldaydı. “Dileme. İyi vakit geçirdim.”

“Hah. Hayır, geçirmedin.”

“Geçirdim. Annenle baban epey sıcakkanlı ve nineni sevdiğimden eminim. Yemek harikaydı. Tatlı ondan da iyiydi.”

Kahkaha attım. Kendimi tutamamıştım. Kendisinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

“Anlaman gerekiyor, Mira,” diye devam etti. “Benim yetiştirildiğim ev, kahkahalarla dolu değildi. Aile toplantılarıyla büyümедim. Hayatımın nasıl gittiğini merak eden akrabalar yoktu. Seninkiler baskıcı mı? Evet. Hadlerini aşılıyorlar mı? Kesinlikle. Ama hepsi seni önemsiyor. Öyle olmasa, hiçbir şey söylemezlerdi. Biliyorum, çünkü benim payıma o düştü.”

Şey, sıçayım. O bu şekilde söyleyince... “Özür dilerim. Benim aile sorunlarım sana çok ufak geliyor olmalı.”

Şahin gibi gözleri hızla bana döndü, zümrüt gibi kısılmışlardı. “Kesinlikle hayır. Benim önümde seninle o şekilde konuşabileceğini düşünen herkes, karşılığını görür.”

Yutkundum. Her nedense, bu cümle bana epey uzun vadeli göründü. Onun yanındayken birilerinin benimle haddini aşarak konuşacağı durumlar gelecekte de olacaktı sanki.

“Annemin beni sevdiğini biliyordum,” diye sessizce devam etti. “Gecenin köründe gizlice odama girer ve onunla konuşayım diye beni uyandırırđı. Kısmen bunun nedeni, o herifin fark edemeyecek kadar sarhoş ya da umursamayacak kadar uykuda olduğu vaktin o olmasıydı. Ayrıca karanlığın örtüsü altında, annemin vücudundaki morlukları göremediğim içindi.”

İtirafıyla göğsüm sızladı. Tam göğüs kemiğinizde bir çatlağın oluştuğı o his işte. Nasıl bir şey olurdu? Annenizin orada gülmesi ve babanıza göz süzerek münasebetsiz cinsel şakalar yapmaması... Daha gençken bunun iğrenç olduğunu düşünürdüm, ama artık ilham verici buluyordum.

Ben de birine otuz yıllık evlilikten sonra göz süzüyor olmak istiyordum.

“Bizim için önemli bir zaman gibi gelirdi hep. Yorganımın altında sarılırken ona her şeyi anlatabildiğim bir zamandı. O gecelerde onunla kendimi güvende hissederdim. O gecelerde aramızda hiçbir sır yokmuş gibi hissederdim. O anlarda, her zaman olmasını istediğim anne olabilirdi.”

Kirpiklerim titreşerek gözlerimin üzerine tamamen kapandı. Stefan şu an bana sırlarını döküyordu ve bu, kalbimin her yerine dokundu. “Aynı anda hem çok güzel hem de çok hüznünlü bir anı bu.”

Güldü, ama tatsız bir kahkahaydı. “Öyleydi.” Başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Ta ki annem mahvedene kadar.”

Bir parçam bu konuda ona üstelememem gerektiğini biliyordu, son derece özel görünüyordu. Ama içimdeki bilim insanı hiç durmadan denklemleri çözerdi ve Stefan da hızla hayatımdaki en zorlu denklem halini alıyordu. “Onu nasıl yaptı?”

Gözleri hızla bana döndü ve yüzünden savunmasızlık dolu bir ifade geçti. Alnından dökülen bir tutam altın saç ve keskin elmacıkkemiklerindeki pembelikle daha genç, daha insan görünüyordu.

“Buna cevap vermek zorunda değ...”

“Hayır. Sorun değil. Ruby Creek boyunca bütün geçmişimi sayıp dökmeyeceğine güveniyorum.”

Karşılık olarak kararlı bir şekilde başımı salladım.

Hırıltılı iç çekişinin ağırlığı altında göğsü kalkıp indikten sonra devam etti. “O herif genel olarak benimle Nadia’yı görmezden gelirdi. Bize karşı nazik olduğunu düşündüğümü hatırladığım zamanlar oldu, onun gibi biri ne kadar nazik olabilirse işte. Ama bir gün, bana döndü. Her şeyin ortaya çıktığı gün o olmalı. Ne zaman başladığını hatırlamıyorum, ama olduğu son seferi hatırlıyorum. Annem kendini benim önüme attığında, ahıra kaçtım ve gözlerimi sımsıkı kapatarak atımın bölmesinin dibine saklandım. Ama o benim burnumu kırdıktan sonraydı.

Sonunda beni orada saklanırken bulunca atımı satacağına yemin etti. Gerçekten bana ait olan tek şeyi seyisler o gün bir römorka taşıdılar ve o gitti.”

Stefan boğazını temizledi ve şoför tarafındaki yan pencereye baktı. “Ertesi gün, bir çanta topladım ve İsviçre’de bir okula başladım. On üç yaşındaydım.”

“Tanrım.” Ellerim ağzıma kapanmıştı. “Bir atın olduğunu bilmiyordum.”

“Genel olarak evcil bir hayvandı. Ama *benimdi*. En iyi arkadaşımdı. Kalp atım. Hayatımdan bir kaçış yoluydu. Bütün günü o atla bir arazide geçirebiliyor, dünyadaki herhangi biri gibi davranabiliyordum. Şövalye, gezgin... Seçenekler o kadar sonsuzdu ki şiddetin olduğu evde kapana kısılan bir çocuk olmak zorunda kalmıyordum. Kötü gecelerde, sahip olduğumuz küçük ahırdaki bölmesine kıvrılıp yatardım. Constantin bana bir ders vermek için onu sattığında... Şey, öğrendiğim tek ders, kalp kırıldığında acının hiç durmadığı oldu.”

Söylediklerini sindirirken aracın içi sessizdi. Bir bölmede yerde uyuyan sarışın küçük çocuğu hayal etmeye çalıştım ama zihnimde, o çocuk son birkaç haftadır gördüğüm adama dönüştü. Hâlâ bölmede yerde uyuyan o adam. Bir bölmenin zemininde elimi tutan adam.

Stefan tekrar konuştu. “Böylece annemin ısrarlarıyla gittim. Küçük kız kardeşimi o evde bıraktım. Bandajlanmış burnum ve elimde valizimle. O sırada ceza gibi geliyordu. İstenmiyormuşum gibi. Sanırım birçok açıdan istenmiyordum da. Ancak şimdi ne olduğunu görebiliyorum: Bir iyilik. Beni kurtarmanın bir yolu.”

Ön camdan dışarı bakarken âdemelması boğazında hareket etti. Profilini görebiliyordum, burnundaki hafif yamukluğu gördüm ve o olmadan nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım ama yapamadım.

“Annem onunla tanıştığında, genç ve savunmasızmış. Safmış ve tecrübe edinmek için seyahat ediyormuş. Herif zengin ve çekiciymiş, sanırım annemi kandırmak için iyi bir şov sergilemiştir. O mükemmel dış görünüşü sergilemekte ustaymış. Ayakları yerden kesen bir aşk hikâyesiymiş. Annemin son anlarında bana anlattıklarına göre, nikâh defterini imzalayana kadar o herif mükemmel görünüyormuş. Annem bana şey dedi...”

Stefan boğazını temizledi, parmakları direksiyonun etrafında gerilerek eklemlerinin etrafındaki tenin bembeyaz kesilmesine neden oldu.

“Annem bana, onunla tanıştığında çoktan bana hamile olduğunu söyledi.”

“Ah, siktir.”

Kederli bir şekilde gülümsedi. “Aynen, ah siktir. Herifin, görüntü için genç ve güzel bir eşe ihtiyacı varmış, annemin de ona bakacak birine. Evlilik dışı hamile kalmış, eğitimsiz ve dünyanın öteki ucundaki kasabadan bir kız. Ne gerekiyorsa onu yapmış sanırım. Ama adam benim gerçekten onun çocuğu olmadığını anlayınca bu durum geri tepmiş.”

Tanrım. Bu ne kadar üzücüydü böyle? Kulağa neredeyse gerçekdışı geliyordu. Liseden eve döndüğümde kıvrılıp annemle izlediğim gündüz kuşağı pembe dizilerinden birine benziyordu. Stefan tek başına bir bölmede saklanıyordu, bense saçma sapan televizyon programları izleyerek annemle kahkahalar atıyordum.

Dünya acımasız bir yerdi.

“Ölümün eşiğine gelip kablolar ve makinelere bağlı kalana kadar bana bunların hiçbirini anlatmadı. Buraya geri gelmemin bir nedeni de bu.”

Başımı yana eğdim. “Nedir?” diye sordum, yanımdan karanlık araziler geçerken. Eve neredeyse gelmiştik.

“Bu küçük kasabadan hiç çıkmamış olmayı dilediğini söyledi bana. Kalıp yarış atları yetiştirmesi gerektiğini. Bilmiyorum... Sona doğru pek mantıklı konuşmuyordu. Her şey fısıltılar ve kırık dökük cümlelerden ibaretti. Belki de boşa kürek çekiyordur.” Ufak ve kuşkulu bir nefes verdi. “Ölmeden hemen önce, bana biyolojik babamın eskiden Ruby Creek’te barmen olduğunu söyledi.”

MIRA

“Dinle.” Nadia’nın ses tonu o kadar küçümseme doluydu ki irkildim.

Bugün çok ürkektim. Son iki gecedir pek uyuyamamıştım. Dünyadaki bütün kahveler işe yaramamıştı, aslında durumu daha da beter ettiğine fazlasıyla emindim.

“Bu çirkin görüntüler hangi işaret diliyse, ben okuyamıyorum,” dediğini duydum. “Benimle *konusmak* zorunda kalacaksın. Ya da yaz filan. Bekle, gidip *kristal küremi* getireyim.”

Onu orada durdurmak için arkadaki kanatlı kapıyı ittim. Nadia ilk haftasında harikaydı. Çok çalışıyor ve hızlı öğreniyordu, bölgedeki bilinen sadık çiftçi ve işçilerin onu itip kakmasına engel olacak kadar omurga sahibiydi. Hepsinin kızı etkilemeye çalışmakla fazla meşgul olmasının da zararı dokunmuyordu.

Kız tam bir güzellikti.

Ama cazibesi Griff'te ziyan oluyordu. Adam ona imzası haline gelen siyah şapkasının altından dik dik bakıyordu. Wrangler kot ile kovboy çizmeleri ona bambaşka bir şekilde yakıştı ama konuşkan değildi. Farklı bir herifti, orası kesin. Arada bir atlarını römorkla kliniğe getiriyor, biraz iş yapıyor, birkaç gün geçirdikten sonra ormandaki kulübesine geri dönüyordu.

İnsan içine çıkmayan dağ adamı deyiminin ta kendisiydi.

"Griff! Seni görmek ne güzel. Konuştuğumuz örnekleri getirdin mi?"

Adam bana sadece başını salladı, kâğıt bir torbayı tezgâhın üstüne koydu, ardından mekânın sahibiymiş gibi dönüp ön kapıdan çıktı.

"Tuhaf herif," diye mırıldandı Nadia kahverengi gözlerini devirerek.

Kahverengi.

Bir an için odaklanabildiğim tek şey bu oldu. Stefan'ın gözleri yeşildi. Canlı yeşil. Zümrüt gibi, parlak bahar çimenleri gibi ve şey... Hank'inkiler gibi.

Hay sokayım. Şimdi fark ettikten sonra, geri alamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda, gözkapaklarımın arkasından o iki adamı kıyaslıyordum. Burnundaki çıkıntı olmasa Stefan, Hank'in gençliğinin bir kopyası olurdu.

Belki de uyduruyordum. Şüphesiz, Ruby Creek'te bir sürü barmen olmuştu. Ama at yarışı olayı? Bilmiyorum. Fazla büyük bir tesadüf gibi geliyordu işte.

"Yüzümde bir şey mi var?" Nadia şüpheyile ağzının kenarını sildi.

"Hayır. Hayır. Kusura bakma. Yorgunum sadece. Dalmışım."

"O herifin sorunu ne? Buraya bir tür ünlüymüş de onu tanımalıymışım gibi geldi. Tek kelime etmedi. Görgüsü pek de istenilen düzeye erememiş." Son kısmı, kişisel olarak alınmış gibi oflayarak söyledi.

“Griff mi? Eskiden civarda yaşırdı.”

Griffin hakkında yığınla hikâye vardı, hiçbiri de paylaşılmaya yetecek kadar doğrulanmamıştı. Küçük kasaba dedikoduları gereksiz derecede acımasız olabiliyordu.

Nadia dikleşerek mırıldandı: “Yine de dallama,” dedikten sonra bilgisayarına döndü.

Programımı düzenlemek ve insanların paralarını ödemelerini sağlamak konusunda muazzam bir yardımcı olmuştu. Hayatımı çok daha kolaylaştırıyordu ve arkadaşlığından hoşlanmanın da zararı olmuyordu. Bazen onun on dokuz yaşında olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Stefan’ın on dokuz yaşındaki *yarı*-kardeşi. O biliyor muydu? Tanrım. Ben de ailemin boku yemiş olduğunu düşünürdüm. Ancak Stefan’ın dün gece bıraktığı gerçeklik bombasının yanında, benim dramam küçükler ligi gibi kalıyordu.

Sonra bir de öpücük vardı.

Kendi başıma kalma nedenim buydu. Randevulara çıkmıyordum işe. Ayak parmaklarımı azıcık suya değdirmiştim ve birden kendimi lanet derinlere savrulurken bulmuştum. Bu duruma nasıl geldiğime dair en ufak fikrim yoktu. Öğrendiklerim. Hissettiklerim. Stefan’ın bana o şekilde sahip olmasının bedenimdeki anısı.

Boku yedim.

“Gidip Loki’yi kontrol etmem gerek,” deyiverdim. Nadia, programımı neden ona bildirmem gerektiğini anlamıyor gibi baktı. “Ben, ee, dönmeyeceğim. Sen kapatabilir misin?”

“Elbette.” Ona dünyadaki en sıradan şeyi söylemişim gibi soluk altın bukleleriyle başını salladı.

“Teşekkürler.”

Ön kapının yanındaki çengelden en sevdiğim kahverengi pal-tomu aldım ve kollarımı geçirip kapıdan çıktım.

Cascade Acres'a olan yol boyunca iki sorun için de en iyi eylem planımı düşündüm: Öpücük ve bildiğimi sandığım şey.

Öpücüğün bir daha asla olmaması gerekiyordu. Ona o kadarını söylemeliydim. Başa çıkamazdım ve en iyi arkadaşımın düşmanıyla haşır neşir olmak adil değildi. Görüntü yanıltıcı olsun ya da olmasın. Stefan ile arkadaş olabilirdik. Gizlice. İnsan içindeyken müşterim olabilirdi. Ona sunabileceğim bu kadardı.

Sonraki problem ise bundan daha az açıktı. Annesinin adını bulup Hank'e sorabilirdim. Ama bu çok müdahaleci olur gibi geliyordu. Benden hikâyesini başkalarıyla paylaşmamamı istemişti ve güvenine ihanet etmeyecektim. Durduk yere umutlarını yükseltmesini istemiyordum, çünkü fena halde yanılıyor olabilirdim, Hank'i de hiçbir şey çıkmayacak bir duruma sürüklemek olmazdı.

Sanırım ona daha fazla soru sormam gerekiyordu. Onu yoklamalıyım. Belki ahırda sohbet edebilirdik. Ben kahve yapardım ve yerde otururduk.

Ahır zemini randevularımızı dört gözle bekliyordum. *Toplantılarımız? Ahır zemini toplantılarımız.*

Kapıların yanına durduğumda, tepenin dibinden bakınca SUV'sinin evin önüne park etmiş olduğunu gördüm, ben de oraya yöneldim. Avuçlarım direksiyonda terliyor, sinirlerim karnımda toplanıyordu. İnsanlarla zor konuşmalar yapmaya alışkındım. İş tanımımda vardı. Ama bunu bilmek ve sır saklamak beni öldürüyordu.

Onu bir kol boyu mesafede tutmak da beni öldürüyordu.

Tepedeki geniş evinin önüne vardım, kamyonetimden iner inmez ön kapı açıldı ve dar kalem etek ve pahalı topuklu ayakkabılar giymiş, uzun boylu, biçimli bir sarışının Stefan'ın yanağından öpmek için eğildiğini gördüm. Midem sarsılıp beni boğazıma doğru ilerlemekle tehdit etti.

Kadın muhteşemdi. Pahalı kıyafetler giymiş Stefan'ın yanında kusursuz eşleşme gibi görünüyordu. Kıyaslama yapıldığında, geniş kanvas pantolonum ve atkuyruğum özensiz görünüyordu. Stefan'ın ilişki geçmişi hakkında bir şey bilmediğimi fark ettim. Bildiklerim hiçbir şeyden de azdı aslında.

Ancak bu iyiydi, çünkü son noktayı koyuyordum. *Değil mi?* Bunun kendisini rahatsız etmesine izin veren bir kadın olmayı reddediyordum. Öpücük alanında onun için yeterince iyiydim, ama başka herhangi bir ayarlama da tamamen uyumsuzduk.

“Bir daha dağ başına kadar gelmeme neden olma yeter. Sonrakinde sen gelebilirsin,” dedi kadın gerçek bir gülümsemeyle.

Boğazım daraldı ve karnım kasıldı. *Gerçekten safın önde gideniyim.*

“Teşekkürler, Jules.” Stefan güldü ve kadın merdivenlerden inerken ona el salladıktan sonra gözleri beni buldu. “Dr. Thorne.” Sesi sıcak ve yumuşacıktı, başka bir kadını evinde ağırladıktan sonra benim üstümde öyle bir ton kullandığı için suratına bir tane çakmak istedim.

Sonra da sırf önemsemediğim için kendime çakmak istedim. Belki de düşündüğüm şey değildi. İçten içe, Stefan'ın bana bunu yapacağına inanmakta zorlanıyordum. Fakat onun yanında kendimi yine de güvensiz hissedecek kadar ligimin dışına çıkmıştım.

“Merhaba. Sadece bir dakikanı alacağım.” Ön basamağa doğru yürüdüm ve Jules'un yanından geçerken gülümsedim. O da kibarca gülümsedi ve hafifçe çenesini eğdi. İçimde başka kadınlara karşı nefret yoktu, bu yüzden ona tam olarak düşündüğümü söyledim. “Müthiş ayakkabılar.” Ayağınm üzerinden geçen geniş bir tokası vardı ve narin bileğini saran, şehvetli görünümlü kayışta da ona uyumlu bir tane daha duruyordu. Gerçekten çok çekiciydiler. Küçük bir kasabada çalışsam ve günlerimin çoğunu at bokuyla kaplı geçirmesem, ben de müthiş bir çift giyerdim.

Kusursuz beyaz dişleri göründü. “Teşekkürler! Yeni aldım.”

Başparmağımı kaldırarak cevap verdim ve ben kestirmeden Stefan’a doğru devam ederken kadın da köşeye park ettiği spor BMW’sine ilerledi. Tabii ki bir BMW kullanıyordu.

Bu işi ne kadar erken bitirip buradan defolup gidersem, o kadar iyi olacaktı.

“İçeri gelsene?”

“Hayır. Gelemem. Loki’yi kontrol etmem lazım, sonra da kliniğe geri döneceğim,” diye yalan söyledim.

Başını salladı ama bir an için yüzünü ele geçiren hayal kırıklığını saklayamamıştı.

“Dinle... Bunu nasıl nazikçe dile getiririm bilmiyorum, o yüzden doğruca söyleyeceğim. Beni artık öpemezsin.”

Tek kaşını kaldırarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. “Öyle mi?”

“Yakışık almaz. Olmasına izin veremem.”

Çenesi kasıldı ama bir şey söylemedi. Sadece bana dik dik bakıyordu. O berrak yeşil gözlerle beni ele geçirmişti.

“Nasıl bir arkadaşlıkla ilerlersek, ona devam etmeye varım. Ancak gizli saklı olmak zorunda. Anlaşmadaki payıma da sadık kalacağım. Bir randevu daha.”

“Hımmm.” Kızmış görünüyor ve öyle konuşuyordu.

“Benim tipim değilsin. Ben de seninki değilim. Bu şekilde daha iyi olacak.”

Tanrım. Mal gibi gevezelik ediyordum.

“Sen mi *benim* tipim değilsin?” Rahat bir tavırla, ayağını bileğinin üstüne atmış olmasına rağmen, bedeni gerilim yüklüydü.

“Hayır.”

“Ben de seninki değilim.”

“Aynen.” Sesim net ve kısa çıktı, ancak içten içe kaynıyordum. Bu, *yanlış* hissettiriyordu.

“Ve seni öpme iznim yok.”

“Bunu netleştirdiğimize gerçekten memnun oldum.” Kamyonetim anahtarlarıyla beraber elimi sallayıp gitmek üzere döndüm.

Ben kamyonetimin güvenliğine saklanamadan önce, sesi araç yolundan karşıya ulaştı. “Galiba *senin beni* öpmeni bekleyeceğim o zaman.”

Stefan Dalca amansızdı.

***

Bu akşamki randevumuz için Stefan Dalca’nın daireme gönderdiği paket, bana yapılacak iki şey verdi. İnsanların bana ne yapacağımı söylemesine asla bayılmam. İsterseniz aileme sorabilirsiniz.

Ama ayakkabı kutusunu açtığımda, beni iki araya bir dereye düşürdü.

Zaten Hank hakkındaki teorimi ona söylemediğim, onun yerine kendime yakışır bir şekilde ödlelik edip kaçtığım için kendimi suçlu hissediyordum. Evinde bir kadın gördüğüm için ve aramızdaki mesafeyi korumaya çalışmama gösterdiği tepki yüzünden o kadar tedirgin olmuştum ki zihnim boşalmıştı. Şimdi bir hafta geçmişti ve hâlâ bir bok söylememiştim.

Suçluluk beni canlı canlı yiyordu.

Burnumu ait olmayan bir yere sokmuşum gibi hissediyordum. Dinlemekte iyiydim ve bu işte her şeyi duyardım. Ama etrafta koşturup o konuda gevezelik etmezdim, özellikle de bir şeyi *kesin* olarak bilmediğim zaman. Doğrulanmamış bir teoriyle birçok kişiyi incitebilirdim. Bu sadece bir hipotezdi. Hiç araş-

tırma yapmamıştım ve yapmam gereken oydu. Öyle bir iddiada bulunmadan önce daha çok bilgi toplamam gerekirdi.

Sonra da kalkıp bana o ayakkabıları almıştı. Evinden çıkan kadının ayağındakilerden. Kadıninkiler soluk sarı saçlarına uyan ten rengi tonlarındaydı. Ama bunlar siyahtı, benim saçlarıma mükemmel uyumluydu.

Tokalarına bayıldım. Altın rengi ve kalındı, yumuşak derinin yanında çok dolgun hissettiriyordu. İçimdeki kalın *eyeliner* çekmeyi seven ergen, klas *punk* stile bayılıyordu. Ayakkabı numaramı nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama ayaklarıma tam olmuştu.

Ayakkabılara bir not eşlik ediyordu.

Dr. Thorne,

Next Chapter Safkan Kurtarma Yardım Kampanyası'na katılmak üzere arabam sizi cumartesi günü saat 17.00'de alacak. Son "sahte" randevumuz. Takım elbise türünden bir etkinlik. Ayakkabıları giy.

- S

Omzumda yaşayan cüretkâr şeytan onları geri göndermemi söyledi.

Ama gönderemezdim.

Bu ayakkabıların tadını çıkaracaktım. Çünkü onlardan kurtularak cezalandırdığım tek kişi kendim olurdum. Eğer ayakkabıları alıyorsam, bayık bir aşk sarhoşu gibi onun talimatlarıyla ortalıkta dolanmayacağım kesindi. Bu *sahteydi*. Kendi başıma onun evine gidebilecek kapasiteye sahiptim.

Yapacağım şey de buydu. Kamyonetime atlayıp Cascade Acres'a yola koyuldum. Pahalı topuklu ayakkabılar ve gece elbisesi giymiş halde toz içindeki iş kamyonetimi kullanırken kendimi

biraz uygunsuz hissediyor muydum? Evet. Ama beni gülümsetiyordu. Bir şekilde, kendim gibi hissediyordum: Zıtlıkların kadını.

Cascade Acres'a vardığımda, topuklular sert beton koridorda zarifçe tıkırdarken çalışanlar bana tuhaf tuhaf baksalar da görevlerine devam ettiler. Neredeyse paydos saatleri gelmişti, ben de buralarda sık rastlanan biri olmuştum, haliyle el sallayıp işlerini toparlamaya devam ettiler.

“Merhaba, küçük efendi Loki.” Bölmenin kapısını iterek açtım ve kestane rengi iki atı inceledim. “Ve sen, tatlı anne. Sen nasılsın?”

Ben alnını okşarken Farrah başını avucumun altında indirip kaldırdı. Gerçekten tatlı bir kısraktı. Doğruyu söylemek gerekirse, artık Loki'yi pek kontrol etmem gerekmiyordu bile. Tehlikeyi atlattığını söylemek istiyordum. Ama artık programımın bir parçası haline gelmişti. Bir alışkanlık.

İtiraf etmek istemediğim şey ise, buraya gelmekten hoşlandığımdı. Stefan'a rastlamanın heyecanı bir bağımlılığa dönüşmüştü. Ona uzak durmasını söylemişim, şimdi de etrafında dolanan bendim.

Stefan bu hafta yolumdan çekilmişti. Ön basamağında ona artık öpüşemeyeceğimizi ama arkadaş olmaya devam edebileceğimizi söylediğim günden beri onu görmemiştim. Çenesinin kasılmasına ve kollarını kalkan gibi göğsünde kavuşturmasına bakılacak olursa, pek mutlu olmamıştı.

Ama karşı koymuş da sayılmazdı.

Bana çıkma teklif ettiği ilk günden beri öyle bir şey yaptığı yoktu, yani neden şimdi başlayacaktı ki? Eline geçen her fırsatta bana şakayla karışık çıkma teklif ediyordu, ben de gülerek onu başımdan savıyordum. Şu noktada, süregelen bir şaka halini almıştı. Ancak geçen hafta sonu şaka gibi gelmemişti. Beni yolumdan saptıracak güce sahip bir şeyin başlangıcı olabilirmiş gibi gelmişti. Titrek yüksek topuklarımın üstünden devirebilecek bir şey.

Bu şekilde daha iyiydi; her gün ahırda gizlice onun ayak seslerini duymaya çalışmama, gideceğim anın geldiği her seferde gözlerim evini bulmasına rağmen. İstedğim alanı bana tanıdığı için mutlu olmalıydım, ama keşke tamamen amansız olduğu haline geri dönseydi.

Sanırım onu özlemiş olabilirdim.

Tam olarak bu yüzden, ahır koridorunda yankılanan klasik ayakkabı sesleri kalbimin hızlanmasına neden oldu. Ses, kulağa iş botları ya da spor ayakkabı gibi gelmiyordu. Neredeyse benim topuklu ayakkabılarıma benziyordu. Bu gece onunla yüz yüze geleceğim için hem dehşete düşmüştüm hem de buna can atıyordum.

Poker yüzümün gücü yerindeydi gerçi. Kendimi profesyonel zihniyet çerçevesinde tutmam ve Stefan Dalca bana ne hissettirirse hissettirsin, başa çıkabilmem gerekiyordu sadece.

Loki'yi kontrol etmeye koyuldum, geldiğinde onunla yüzleşmek zorunda kalmamak için sırtımı bölmenin kapısına dönmüştüm. Stetoskopumun kulaklıkları takılı olmasa rağmen, kapının savrularak açıldığını duydum.

Hiçbir şey söylemedi. Arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Gözlerini vücudumda hissedebiliyordum, çıplak tenimi yakıyordu. Gözünü ayırmadan bakması tedirgin ediciydi. Varlığı ağırdı. Göğsüme baskı yapıyor ve nefesimi çalmakla tehdit ediyordu.

Kalbimi de.

Arkamda dikilen kocaman dikkat dağıtıcı unsura rağmen, kalp atışlarını bir şekilde saydım. Ancak onu incelemek için döndüğümde, zihnim tamamen boşaldı. Bölmenin kapısına yaslanmış, ellerini gece yarısı mavisi özel dikim smokininin ceplerine sokmuştu, dilini yanağının içinde gezdirdiği o şeyi yapıyordu. Saçları mükemmel şekilde geriye taranmıştı, tamamen düzgündü, tek bir tel bile yerinden çıkmamıştı.

Ama gözleri tam bir kaostu. Rüzgârlı gündeki çalıları andırıyordu. Her zamanki parlak tonundan daha koyuydu.

“Ayakkabıları giymişsin.”

Sesi derin ve kesindi, otoriterdi. Onda hoşuma giden bir şeydi bu. Stefan’ım yanımda olduğum zamanın tamamında sert ve bağımsız olmak zorunda değildim. Sürekli güçlü olmaktan yorulduğum diye beni küçük görmezdi. Yağmurdaki geçen hafta sonu bunun kanıtıydı. Beni aklımı alırcasına öpmüş, ardından bana tamamen becerikli ve aşırı pohpohlanmaya ihtiyaç duymayan biri gibi davranmıştı.

“Nasıl giymeyeyim? Çok güzeller. Teşekkür ederim.”

“Hiç değilse, ayağında onlarla talaş ve gübrenin içinde yürüyorsun ve buraya kendin geldin. Tamamen hayal kırıklığına uğramadım. Sırf bana haddimi bildirmek için bir çift spor ayakkabı giymeni bekliyordum. Ama yine de bunları bir gün giyersin belki diye düşündüm.”

Dudaklarının bir kenarı manalı bir şekilde kıvrıldı.

“Ah, evet. Bu küçük kasaba veterinerinin katıldığı bütün süslü etkinlikler için.”

“Kim bir etkinlikten bahsetti?” Sırıttı. Sonra da göz kırptı. *İma ettiğini düşündüğüm şeyi mi ima ediyor?*

Loki, yanımdan geçip gitmek için o ânı seçti. Ufak bir kişne-meyle Stefan’a yaklaştı, başını koluyla bedeninin arasına sıkıştırıp orada kaldı.

“O sana... sokuluyor mu?”

Stefan gülümseyerek öteki elini cebinden çıkardı ve genç tayın boynunda yukarı aşağı kaydırdı. “Atlar muhteşem insan sarrafıdır, bilmiyor muydun?”

Loki daha da sokuldu. Acayip sevimliydi. Özellikle de Stefan bana çocukken sahip olduğu attan bahsetmişken.

“Son birkaç haftada dost olduk. Bazen dizüstü bilgisayarım la padokunda oturup çalışıyorum. O çok masum, biliyor musun? Yavrulamadaki ilk girişimim tam olarak başarıya ulaşmadı. O hâlâ buradayken tadını çıkarmak istiyorum.”

Gürültüyle yutkundum. Stefan fena halde yanlış anlaşıyordu. Arkadaşlarım ona bu kadar yüklendiği için içime bir öfke doldu. Onun bu tarafını bir görebilseler -benim imdadıma koşan, bebek atlara sarılan yanını- onu farklı bir ışıktaki göreceklerini biliyordum. Görmemek imkânsız olurdu.

Tam zamanında başını kaldırınca ağzım açık bakakaldığımı gördü, gözleri fazlasıyla büyüleyici bir şekilde parlıyordu. “Çok güzelsin, Mira.”

Başımı eğip kendime baktım, iltifatının karşısında neredeyse mırlayacak gibi hissediyordum. Bana bakma şekli, nabzımın boğazımda atmasına neden oluyordu. Şarap kırmızısı kombinezon-tarzı elbise bana epey yakışmıştı. Dar kesim ipekten elbisenin eteği diz hizasındaydı, yaka kısmı ihtiyacım olan yerlerimi örtüyordu; çünkü bu elbiseye sutyen giyilemiyordu.

Sarsılma hissini sabitlemek için ellerimi karnıma bastırdım. “Teşekkür ederim. Sen de hiç fena görünmüyorsun.” Aslında tam ağızlara layık görüldüğünü söylemek gerekirdi. Bay Mor bu akşam epeyce mesai yapacaktı. “Sahte bir randevuya göre yani.”

Dudakları inceldi ve çenesinde bir kas seğirirken bölmede geri adım atarak çıkmam için kapıyı açtı. Anne ve bebeğini birer kez okşayarak kapıdan dışarı, sessiz ahıra çıktım. Çalışanlar çoktan dağılmış, bizi ahırda birbirimize bakar halde bırakmışlardı.

Stefan’ın gözleri vücudumda aşağı süzölüp yerde durdu. “Toka çözölmüş.”

Başımı eğip güzel yeni ayakkabılarıma baktım, az önce bana sunmuş olduğu bu yere bakıp nefesimi toplama fırsatı için minnettardım.

“Ah, teşekkürler,” diye soludum. Beni o şekilde öptükten sonra geceyi başka bir kadınla geçirmiş bir adamın yanında kesinlikle nefes nefese kalmamalıyım.

“Ben hallederim.” İki uzun adımla Stefan tam önüme geldi, tek dizinin üstüne çöküp kayışa uzandı. Onun önümde diz çökmüş görüntüsü beklenmedik bir şekilde nefesimi kesmişti.

Sıcak eli, ayak bileğimi sarınca ürperdim. Hareketi duraksadı ama başı yerde kaldı. Parmaklarının becerikli bir şekilde hareket etmesini izledim, kayışı nazikçe altın tokadan geçirdi. Yerine takıldığında, ayak tırnaklarımın koyu kırmızı ojeli görüntüsünden büyülenmiş gibi bileğimi tutmaya devam etti.

Ama sonra eli yukarı, baldırıma doğru kaydı ve başını kaldırıp bana baktı, yeşil gözleri bir sürü söylenmemiş sözle gözlerimi deliyor, bana gördüğü en inanılmaz şeymişim gibi bakıyordu. Dolup taşan çok fazla duyguyla.

Ciğerlerim kasıldı ve onun zümrüt bakışlarında kayboluşumu engellemeyi denemedim bile. Parmak uçları baldırımın arkası boyunca kayarken saniyeler geçti. Tüy gibi yumuşak teması fazlasıyla yoğun şekilde hissediyordum. Elektrik yüklü sıcak bir uğultu iç bacağımdan yukarı çıktı. Büyüyen sıcaklığa karşı merkezimi sıktım ve bir inlemeyi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

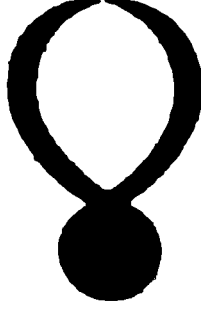
Basitçe boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve bedenimi ellerini çıplak tenime geri dönmesi için yalvarır halde bıraktı.

Parmakları bileğimi bileklik gibi sardı. Dudaklarını şefkatle avucuma bastırınca midem sarsıldı. Onun yanında hep böyle oluyordu. “Gitmeliyiz,” dedi ve kolumu bırakıp hiç etkilenmemiş bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladı. Ya ben? Dünyaya dönüş yapmak için hâlâ birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

Aramızdaki bir şey değişmişti. Canım pahasına bile bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini söyleyemezdim gerçi.

Bütün bildiğim, bacağımdaki elinin hareketine devam etmesini istediğimdi.

Dudaklarını tenimde istiyordum.

STEFAN

Şehir merkezindeki gösterişli özel bir mekân olan Vancouver Club'a kadar gittiğimiz uzun yolculuk, o kadar yoğun bir gerilimle doluydu ki limuzinde bile hissedilebiliyordu. Mira'ya hissettiğim yoğun çekim, randevumuza sahte dediğinde hissettiğim asabiyetle birleşince uçuş uçuş ipek elbisesini belinde toplayıp yüzümü bacaklarının arasına gömmek istememe neden oluyordu; şoförü kim takar.

Şaşı görececek kadar şiddetle boşalmasını sağladıktan sonra, ona ne kadar sahte hissettirdiğimizi sormayı çok isterdim.

Ama yapmadım. Onu yalvartacağımı söylemiştim. Onu öpmeyeceğimi söylemiştim. Hakkımda ne düşünüyor olursa olsun, ben sözümün eriyimdir. Dürüst bir adamım.

Dolayısıyla, siyah deri koltuğun iki farklı ucunda, gergin bir sessizlik içinde seyahat ettik. Bir noktada, şoför boşluğu doldurmak için müzik açtı. Eminim bizim az önce tartışmış ve birbirinden nefret eden bir çift olduğumuzu düşünüyordu.

Aramızdaki gerilimin birbirimizin kıyafetlerini yırtma istediğimizden kaynaklandığını bir bilseydi. Fakat Mira kimyamızdan tamamen bihabermiş gibi davranıyordu. Aramızda neler olduğunu anlayacak kadar zekiydi, aynı zamanda ondan kaçma konusunda becerikliydi.

Belki bu geceden sonra, ne tür bir adam olduğum onun için daha da netleşirdi.

Eski taş binanın önünde durduğunda şoföre bahşiş verdim, adam Mira'nın kapısını açmakta benden önce davrandı. Mira'ya gülümseyip bana kaşlarını çattı, sanki hıyarlık etmiştim de... Galiba etmiştim. Aslını söylemek gerekirse, buraya kadar olan yol boyunca onunla hoşbeş etme girişiminde bulunmak yerine telefonumda Mario Kart oynamıştım.

Mira da sadece pencereden dışarı bakmıştı.

Keşke bana ne düşündüğünü söyleseydi, ama onun en derin duygu ve düşüncelerini bir çırpıda ortaya döken türden bir kadın olmadığını biliyordum. Onda hoşuma giden şeylerin bir kısmı buydu. Bir kasa gibiydi, şifresini çözdüğüm an o yanını da elde edecektim.

Sırlarını saklayabilirdim. Benim yanımda yumuşak olabilirdi. Benimleyken gevşeyebilirdi, ben de hâlâ geride durup onun kendisi gibi son derece bağımsız bir kadın olmasına müsaade ederdim. Onu evcilleştirmek istemiyordum; sadece yarışı kazanmasını izleyecek ön sıradan bir yer istiyordum.

Arabadan indi ve nazik bir gülümsemeyle şoföre teşekkür etti. Anında kıskandım. Onun bana gülümsemesini istiyordum, beni görmezden gelmesini değil. Bana, elimi bacağında gezdirdiğimde baktığı gibi bakmasını istiyordum.

Gösterişli kulübün ön basamaklarından çıkarken elimi onun beline koymakla yetindim. Açıktaki tenine dokunduğumda, dudaklarından ufak bir nefes kurtuldu. Üstünde bir tişört varken

bunu yapmaya alışkındım, sırtı olmayan bir elbise varken değil. Aramızda hiçbir şey olmayınca elim karıncalandı ve başparmağım, kendi iradesiyle omurgasınm dibindeki çukuru okşamaya başladı.

Onun yanındayken kendimi kontrol edemiyordum.

Üstündeki şey için hava çok soğuktı muhtemelen, o da kendini giderek yanıma doğru bastırdı. Elim daha da ilerleterek kalçasını avuçladım. Elbise o kadar inceydi ki külotunun dantel hatlarını kumaşın üstünden hissedebiliyordum.

Tarihi binaya ön kapıdan girip balo salonuna doğru küçük bir merdiven daha çıktık. Her duvardaki kornişlerde krem ve altın tonları sıralıydı ve uzun pencereler kırmızı kadife perdelerle kaplıydı. Avizelerden kristal ve boncuklar sallanıyordu. Mekân para diye haykırıyordu.

Kapıda durduk, Mira başını kaldırıp bana baktı, gözleri biraz açılmıştı. Makyajı bu gece her zamankinden daha ağırdı. Saçları ipeksi ve parlaktı, cilalı onikse benziyordu. Farkında olsun olmasın, açık ara bu odadaki en güzel kadındı.

“Hadi gidelim. Bu son sahte randevunun tadını çıkaralım bari. Birçok tanıdık yüz olacak.” Sözler ağzımda acı bir tat bıraktı ve hoşnutsuzluğumu yüzümden belli etmemeye çalıştım.

Mira başını sallayıp bakışlarını tekrar odaya çevirdi. “O zaman profesyonel mesafeyi korumalıyız.” İtiraz etmek istedim, çünkü bu insanlar zerre umurumda değildi. Onu hemen burada, herkesin göreceği şekilde yanıma sıkışmış olarak istiyordum. Ama ben bir şey söyleyemeden, bir adım uzaklaştı ve kestirmeden bara doğru ilerlerken birçok baş ona doğru döndü.

Yuvarlak kalçalarının salınmasını, diri poposunun kabartısını, o topuklu ayakkabılar içindeki zarif ayak bileklerini izledim. İçine sertçe girerken onların omuzlarına dayanmasını istiyordum.

Omuzlarımı geriye atıp büyüyen ereksiyonumu bastırdım. Dr. Mira Thorne'un etrafındayken bu, daimi bir mücadele halini almıştı. Köşedeki barda yanma gelip durdum; konuşmaların istikrarlı uğultusu, bardakların sessiz şingirtisi, ara sıra gelen gü-rültülü kahkahalar etrafımızı sardı.

Buradaki insanlar aşırı zorluyordu. Herkesin tam olarak ol-duğu gibi davrandığı -burun sokmak ve baskıcılık olsa da- Mi-ra'nın aile evinin tersiydi. Bir etkinliğe katıldığım her sefer, bu ha-yat tarzını neden arkamda bıraktığımı hatırlatıyordu. Tabii ki yarış günlerinde ya da barınak için sponsorluk toplantılarında takım elbise giyiyordum, ama genel olarak çiftlikte dolanabilmek için kot ve *sweatshirt* ile yaşıyordum. Orada kendimi güvende hissediyordum, kendimin olmak istediğim bir versiyonu gibiydim.

Gençliğimin harekete geçtiğini hissedebiliyordum çoktan. O boş konuşmalar. Aldatmaca ve pazarlıklar. Sen-benim-sırtı-mı-kaşı-ben-de-seninkini-kaşırım muhabbeti. Zenginlik bazı insanları etkiliyordu.

Ama ben daha akıllıydım.

Tek bir şey için buradaydım. Onu da odanın karşısında ilgile-niyormuş gibi yapan bir insan grubuna abartılı el hareketleriyle bir hikâye anlatırken görebiliyordum. Buradaki herkesten bir baş kısa ve bir iki tık kadar daha iticiydi. Adam çimenlerdeki sapkın bir ylandı, hayatımda tam olarak sıfır hoşgörümün olduğu in-san türü.

Pis oyunlar oynuyordu.

Ama ben satranç oynardım.

Patrick Cassel'in zor yoldan öğrenmek üzere olduğu bir ders.

Önümüzdeki insanlar içeceklerini alınca Mira barda öne çık-tı. "Ben şampanya kadehinde bira alacağım."

Barmen kaşlarını çatıp ona iki kafası çıkmış gibi baktı.

Mira başını yana eğdi. "Lafı geveledim mi?"

Adam harekete geçti, bu arada siparişiyle hakarete uğramış gibi başını iki yana sallıyordu. Bir şişe açma sesi duyulduktan sonra, Mira sahte bir gülümsemeyle kadehine uzandı.

Barmen bana doğru döndü. "Size ne verebilirim, efendim?"

Kirli sakalımı ovuşturup tamamen dolu bara bakındım. "Hanımefendinin aldığından alayım ben de."

Yemin ederim adam gözlerini devirdi. Mira bir kıkırdamayı bastıramadı ve o böyle sesler çıkardığı sürece barmenin ne düşündüğünü hiç önemsemediğimi fark ettim. Gözlerimi ona çevirdiğimde, yüzünün her yerinden keyif okunuyordu.

"Çok klas, Bay Dalca."

"Galiba ikimiz de öyleyiz, Dr. Thorne."

Ona göz kırptım ve gülümsemesine engel olamayarak kalabalık odaya bakındı, tek bir şeyi kaçırmadan süslü elbiseli kadınları ve smokinli erkekleri inceliyordu.

"Tanıdığım çoğu insan burada."

"O kadarını tahmin etmiştim." Kadehi bardan aldım ve hafifçe tokuşturduktan sonra biramdan bir yudum içtim.

"Biraz komik," diye söze başladı Mira, gerçi pek eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Burada atlarına karşı pek harika davranmayan birkaç insan var. Aslında, ben olsam onların bu sektördeki problemin bir parçası olduğunu söylerdim. Pek çok safkanın sakatlanmasının ve kullanılamaz hale gelmesinin nedeni onlar. Yine de buradalar, onları bu sorumluluktan azlediyormuş gibi çek defterlerini açıyorlar."

Çok hararetli konuşuyordu. Haksız değildi. Bu sektörde şaibeli insan kıtlığı yaşanmıyordu.

"Bunu görmekten bıkmış olmalısın."

İçkisinden büyük bir yudum aldı, çikolata gözleri zekâyla oynayıyordu. “Hiçbir fikrin yok.” Ama şimdi gözlerini odanın karşısındaki Patrick’e dikmişti. Böylesine ufak bir adam için sesini epey çıkarabiliyordu.

Kolumu tekrar Mira’ya doladım, külotunun hatlarını yine hissetmek istiyordum ve onu kalabalığa doğru yönlendirdim. İşaretparmağım dalgın bir şekilde ince lastiğin üstünden kayıyordu. *Yüce Tanrım*. Bu külot pek minik bir şey olmalıydı.

Kendimi durduramayarak izi tekrar okşadığımda, bana doğru eğildi. “Ellerini çek. Döngüne katılmakla ilgilenmiyorum.”

Ukala görünüyordu ama benim kafam hepten karıştı.

“Döngüm mü?”

Dudak büktü. “Biliyorsun. Cumartesi geceleri ben. Seksi sarışın da pazar geceleri geliyor.”

“Seksi sarışın?” Bizi durdurdum ve kararlı bir tutuşla onu kendime çevirdim.

Gözlerini devirdi. “Ayakkabıları giyen.” Ayaklarını işaret etti. “Pazartesi sabahı evinden çıkan?”

Gözlerini arkamda bir yere dikti ve nereyi işaret ettiğini görmek için döndüm. Juliette Monroe. Mira’nın varsayımı bu kadar saçma olmasaydı, kahkahayı basardım. Onun ateşli yüzüne baktım. “Jules benim *avukatım*.”

“Senin... avukatın.” Odanın karşısına bakarken birasından büyük bir yudum alıp başını iki yana salladı. “Seni boktan aptal,” diye kendi kendine mırıldandı, yanakları elbisesine uyacak bir kırmızıya bürünmüştü. Bir yanım gülmek istemesine rağmen, diğer yanım onu sarsmak istiyordu.

Hakkımızda birkaç şeyi netleştirmek için yaklaştım. Kendimden ve o söz konusu olduğunda niyetlerimden bahsetmek üzereydim, ancak dünyadaki en sinir bozucu seslerden biri tarafından lafım kesildi.

“Hey, hey, hey. Bakın rüzgâr buralara ne atmış? Sezon arası nasıl gidiyor, Dalca?”

Derin bir nefes aldım, gözlerim Mira’nın kilitlenmişti. Kararsız görünüyordu, ama şimdi harekete geçme zamanıydı. Dönüp ona doğru bir adım attım, Patrick’i ondan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyordum.

Gülümsedim ama gözlerime ulaşmadı. Bu, çocukken uzmanlaştığım bir ifadeydi. “Patrick. Hayat güzel. Sen nasılsın?”

Patrick sırtıttı. Dişleri fazla beyaz, saçları fazla jöleliydi. Onu neden işe aldığımı ölsem de hatırlamıyordum. Galibiyetlerle dolu geçmişindendi, sanırım. *Fazla galibiyet*. Bunun için kendime yeterince yüklenmiştim.

Artık Patrick’in nasıl bir adam olduğunu biliyordum ve onun bundan paçayı sıyrmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu.

“Bildiğin harika. Bir hayali yaşıyorum. Şu günlerde seninkilerden çok daha iyi atlara biniyorum. Bizim gibi adamlar hep dört ayak üstüne düşerler. Şimdi de veterineri mi düdüklüyorsunuz?” Başını Mira’ya doğru sallayıp bana sırtıttı, ona eski usul bir burun kanaması yaşatmam için yalvarıyordu resmen. Benimki ne uyacak bir yamukluk aranıyordu.

Mira yanımda kıpırdandı, yüzü sakindi ve onu ölçüp tartmış ama tamamen yetersiz bulmuş gibi başını yana doğru eğdi. Ondan dalgalar halinde küçümseme yayılıyordu. “Bir domuzu da atlar kadar kolayca hadım edebileceğimi biliyor muydun, Patrick? Seninki kadar ufak olanları bile.”

İşte görmek istediğim bir şey. Arkamda, daha önce Jules’un biriyle sohbet ettiğini gördüğüm yere doğru bir bakış attım. Çoktan bana doğru bakıyordu ve bir kez başını salladı.

Gülümsedim ama bu defa gerçektir. Bundan keyif alacaktım.

“Bizim gibi adamlar kimler, Patrick?”

Bilerek kalın kafalılık ediyormuşum gibi kıkırdadı, ama aslında Patrick gibi adamlarla aynı kategoride anılmaktan nefret ederdim. Tenimin karıncalanmasına neden oluyordu.

Omuzlarımı geriye attım ve gömleğimdeki kol düğmelerini çekiştirdikten sonra burnumun ucundan adama baktım. “Genellikle bir adamı değerlendirmenin en iyi yolunun sözlerinden çok eylemlerine bakmaktan geçtiğini düşünürüm.” Etrafımızdaki insanlar izlemeye başlayınca Patrick’in kaşları çatıldı. “Her şeye sahipmiş gibi konuşuyorsun. Ama işin aslı, istenmeyen girişimlerle kadınları taciz ediyorsun ve kendini galip çemberinde tutmak için atlara ilaç veriyorsun.” Yüzü bembeyaz kesildi ve Mira’nın başı hızla bana döndü.

Etrafımızda kısık mırıltılar patlak verdi. Bu insanlar drama-dan beslenirdi ve ben de canavarı beslemek üzereydim.

“Kendine gel, Dalca.” Ses tonu buz gibi bir hal almış, sulu gözleri kısılmış, hain bir yüz ifadesi takınmıştı.

“Sen bir hastalıksın, Patrick. Bir çürüme. Bende de bunu kanıtlayacak her belge mevcut.” Bir çift polis memuru arka kordondan göründü. Jules ile planladığımız gibi. “Atlarıma ilaç verirsen, sonuçlarına katlanırsın.”

Kekelemeye başladı ama önüne geçen memur tarafından sözü kesildi. “Patrick Cassel?”

Memur ona durumunu anlattı, haklarını okudu, bir avukat tutmasını tavsiye etti. İyi bir plandı muhtemelen. Bu sıçanı gömmek için üvey babamın parasını harcamak çok hoşuma gidecekti.

Patrick kederli görünüyordu. Kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. Sonra benimle göz göze gelince tükürükler saçacak kadar deliye döndü. “Bu iş bitmedi, Dalca.”

“Ben de ona güveniyorum.” Ellerimi ceplerime sokup sırtı-tım. “Seni mahvetmeye daha yeni başladım.”

Polisler onu gıcır gıcır bir kelepçeyle uzaklaştırırken Patrick pancara döndü. Ona çok yakışmıştı.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Mira, ağzı açık kalmıştı. “Haklı mıymışım?” İçkisini uzun bir kokteyl masasının üstüne koydu ve herifin ardından balo salonunun arkasındaki loş koridora doğru yürüdü. En sonundaki kapıyı neon bir acil çıkış kapısı tabelası aydınlatıyordu. Mira, sersemlemiş gibi bakakaldı, büyülenmişti.

“Onunla karakola kadar gidecek misin?” diye şaka yaptım. “Hiç bu kadar meraklı olduğunu düşünmemiştim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Koridorda yürümeye devam etti, Patrick’in çarpık dilinden dökülen bahaneleri dinlemek için başını uzatmıştı. “Sence meraklı olmadan kan ve vahşete dayalı bir kariyer seçmiş olabilir miyim? Bu acayip güzel. Telefonumu çıkarıp kaydetmemek için kendimi nasıl dizginlediğimden haberin bile yok. Bu *muhteşem*. Hayatımın geri kalanında bu geceyi hatırlamak istiyorum. Gelmiş geçmiş en iyi randevu.”

Kapı arkalarından kapandığında, Mira tatmin dolu bir iç çe-kişle duvara yaslandı. Bu defa *sahte* randevu demediği dikkatimden kaçmamıştı. “Bunu nasıl becerdin?”

Sırıtarak göğsümü şişirdim, işler böylesine sorunsuz gittiği için kendimle gurur duyuyordum. “Bana şüphelerinden bahsettiğin gün, başka bir veterinerine Bell Point Park’ta yaşayan her bir atımdan kan aldırıttım. Performans artıran steroidler pozitif gelince bana kanıt bulması için bir özel dedektif tuttum.”

“Neden testleri bana yaptırmadın? Yardım edebilirdim!”

“Çünkü testler için tarafsız bir üçüncü şahsa ihtiyacım vardı. Patrick ile mahkemede yer alamayacak kadar bağıın var. Seni buna bulaştıracak herhangi bir riske girmeyeceğim.”

Gözlerini devirdi. “Ne kadar onurlu.”

Ona doğru bir adım attım, karanlık bir koridorun ucunda gözlerden tamamen uzak olduğumuzun farkındaydım. “Haklı olduğumu biliyorsun.”

Mira bana baktı, gözleri berraktı ve yüzünde hayrete benzer bir ifade kazılıydı. “Sanırım senin hakkında yanılmış olabilirim. Sanırım herkes yanıldı.”

Ben bir adım daha yaklaşırken göz temasını koruyabilmek için başını geriye attı, ayak parmaklarımızın arasında sadece birkaç santim kalmıştı.

“Sanırım benim hakkımda birkaç açıdan yanıldınız, Dr. Thorne.” Her bir elimi onun iki yanından duvara yaslayarak etkili bir şekilde onu kafese aldım. “Avukatımın bu kadar sık şekilde etrafta olmasının nedeni, bütün bu gösteriyi organize etmeme yardımcı olmasıydı.”

“Ah.” Nefesini bıraktı.

“Evet, *ah*. Ama kıskanç tarafının keyfini çıkarmayı tercih ederim. Nihayet dudaklarının tadını aldıktan sonra başka bir kadının peşine düşmek için mi şu son birkaç aydır sana çıkma teklif ediyorum sence? Gerçekten bu kadar kolay pes edeceğimi mi düşündün?”

“Hayır, benimle dalga geçtiğini sanıyordum. Her şeyin büyük bir şaka olduğunu düşündüm. Bir oyun.”

Aşağı doğru eğilerek kulağına fısıldadım: “Senin için hissettiklerime dair kesinlikle hiçbir şey şaka değil. Sen bana inanana kadar bunu tekrar edip duracağım.”

Nefesi hızlandı ve dolgun göğüslerinin örten ipek, içine çektiği nefesin ağırlığı altında yükselip alçaldı.

İşaretparmağımyı kaldırıp ip askısının köprücük kemiğini okşadığı yerde gezdirdim. “Ben sadece çok ama çok sabırlıyım. Ne istediğimi biliyorum ve onun için beklemeye hazırım. Sen

anlayana kadar zamanımı harcamak umurumda değil.” Parmağım omzunun kıvrımından kaydı ve takip etmek için çenesini eğdiğinde nefesini çenemde hissettim. Gözleri parmağıma kilitlenmiş, her hareketimi izliyordu. “Artık seni öpme iznimin olmaması çok yazık. Çünkü şu an tamamen ağızlara layık görünüyorsun, Mira.”

Hızlı bir kavrayışla parmakları gömleğime yapıştı ve beni kendine çekti. Boştaki eli enseme dolandı ve yüzümü kendinin-kine yaklaştırdı beni öyle bir hasretle öptü ki midem sarsıldı.

Öpücük çılgınca değildi. Sertti ve ağzı ağzıma ruhumu çalmak ister gibi kapanmıştı. Neredeyse özür gibi hissettiriyordu.

Özür kabul edildi.

Dilimi kullanarak dudaklarının arasındaki çizgiyi takip ettim ve inledi. Ağzı açıldı, dillerimiz anında birleşti. Beni kendine daha da yaklaştırdı, ben de tadını çıkardım. Loş koridorun diğer ucundan etkinliğin uğultusu geliyordu, ama burada, gölgelerin içinde kendi dünyamızdaymışız gibi hissediyordum.

Sadece ikimiz.

Yumuşak göğüsleri göğsüme dayanmıştı ve bir gün aletimi onların arasından kaydırmayı hayal ettim, memeleri parlarken yuvarlak gözlerinin kocaman açılmasını izleyecektim. Tüy gibi hafif dokunuşlarla ellerimi üzerlerinden kaydardım. Yumuşak dudakları dudaklarıma karşı hareket ederken ince ipeğin altında meme uçları sertleşti.

Bundaki hiçbir şey sahte gelmiyordu. Vücutlarımız. Zihinlerimiz. Kalplerimiz. Mira ile olmaktadır bütün her şey, hayatımda sahip olduğum en gerçek şeylerden biri gibi hissettiriyordu. Onun artık parmaklarımin arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Onun yerine o parmaklara boşalmasını sağlayacaktım.

Kulak memesini dişlemek için geri çekildim ve itirazla inledi. “Eğer sizi köşeye sıkıştırırsam size ne yapacağımı söylediğimi hatırlıyor musunuz, Dr. Thorne?”

“Ne?” Sesi safi şehvetti, neredeyse dili dolanmıştı.

“Yemeğin sen olacağını söylemiştim.”

MIRA

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Hırıltılı nefesimin sesi kulaklarıma dolarak balo salonunda çalan klasik müziğin ve kibar sohbetlerin sesini engelledi. Stefan, benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bana sırtıyordu.

Hayatımda ilk defa, bunun doğru olabileceğini düşündüm.

Beynimi zorlayarak onun bana ilk defa çıkma teklif ettiği zamanı düşündüm. O kadar uzun zaman olmuştu ki hatırlamıyordum bile. İlişkimizin süregelen bir parçası halini almış, en iyi arkadaşımın düşmanı için çalışmanın getirdiği tuhaf gerilimi rahatlatan komik bir şeye dönüşmüştü.

Profesyonellik dışı mıydı? Belki. Buzları kırmak için gerekli miydi? Kesinlikle.

Gerçek olma ihtimalini neden düşünmediğimi hiç bilmiyordum. Stefan'ın bana bakışı. Bana dokunuşu. Beni savunuşu. Şimdi de aramızda geçmiş olan her etkileşim, gözünün önünü görmeden yakan top oynayan beceriksiz bir ergen kıza olacağı gibi kafama kafama çarpıyordu.

Yıllardır başımı eğiyor, vurulmaktan kaçıyordum; ancak sonunda, başından beri yanlış oyunu oynadığımı fark etmiştim.

Stefan'ın dudaklarının sıcaklığı boynumda hareket ediyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

“Ne diyorsun, Mira? Biraz tadına bakmama izin verecek misin? Bunu ister miydin?”

Ağzı göğüs kemiğime doğru indi, göğsümün tepesine hızlıca diş attıktan sonra çömeldi. Bu kusursuz adamın vücudumda aşağılara indiğini görünce ağzım kurudu. Genellikle hazırda hızlı bir şakam ya da alaycı bir yorumum olurdu, ama şu an beynimdeki tüm kan çekilerek bacaklarımın arasında bir yere dolmuştu.

Bunu yapmamak için geçerli olacak her sebep, kanat takıp koridordan aşağı uçtu.

“Evet,” dedim, temkini rüzgâra savurarak.

Dişleri, elbisemin ince ipeğinin üstünden meme ucumu buldu, nazikçe ısırıktan sonra emdi ve boğazımdan bir inleme kurtuldu.

“Sessiz ol, Kedicik,” diye mırıldandı tek dizinin üstüne çökerek. “Kesintiye uğramak istemiyorum.”

İkinci dizi de yere inerken ağzım açık kaldı. “Burada mı?”

Karnıma sert bir öpücük kondurduktan sonra dişlerini kalça kemiğim boyunca sürükledi. “Bence yeterince bekledim, öyle değil mi?”

Klitorisim sızladı ve kalçalarımı ona doğru savurdum. Stefan Dalca önümde diz çökmüş, ellerini bacaklarıma yaslamıştı, hâlâ fazla gururlu ve şık görünüyordu; ama birazcık dağılmıştı. Bana hasret çekiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Özlemini saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. Bu his bulaşıcı olmalıydı. Belki de bu adamı bir gecede iki kez benim için dizlerinin üstüne çökmüş halde görmek, kaldırabileceğimden fazlaydı.

“Ya biri buraya gelirse?”

Oyunbaz bir şekilde elini uzatıp ayak bileğimdeki tokayı çözdü. “Ah, şuna da bir bak. Ayakkabının düzeltilmesi gerekiyor. *Yine.*”

Dudağımı ısırarak koridoru son bir kez kontrol ettim. Burada gayet iyi saklanmıştık. Bu gece kendim gibi hissetmiyordum zaten. Sonuçlara dair endişem kayıp giderken “Evet, beklemeyi siktir et,” diye mırıldandım. Ardından yeterince hızlı davranamıyormuşum gibi bir tavırla elbisemin ipeğini ellerime topladım.

Stefan için de yeterince hızlı değildi herhalde, çünkü eteğin kalan kısmını kaldırıp kırmızı kumaştan oluşan bir perdenin altına girdi. Anında tek bacağımı omzunun üstüne attı ve güçlü kolunu etrafına dolayarak beni duvarda olduğum yere sabitledi. Yüzü kadınlığıma o kadar yakındı ki dişleri iç bacağımı sıyrırken nefesinin nemini külotumun önünde hissettim. Dişlerini sıkıca bastırarak acı vermenin eşiğinde bir ısırık aldı ama bende daha çok kalçalarımı tekrar ona doğru itme dürtüsü uyandırdı.

“Bu, beni böylesine uzun süre beklettiğin için.”

Dudaklarımdan “Özür dilerim,” lafı döküldü, o sözlerin karakterime ne kadar aykırı olduğu umurumda bile değildi. Tek istediğim, devam etmesiydi.

Boştaki elini bacağımdan yukarı kaydırırken derin gülüşü merkezimde yankılandı. “Hayır, ben özür dilerim.”

“Niçin?” diye soludum.

“Bunun için.” Yukarıdaki eli ince dantel tangamın belini kavradı, diğeri de doğruca kumaşın nemli kısmına gidip aşağı çekti. Sertçe.

Külotumun yırtılma sesi koridorda yankılandı, peşinden nefesimin kesilmesi geldi.

“Bu da neyin...” Çektiğim azar dudaklarımda soldu, çünkü Stefan ağzını üzerime yerleştirmekte hiç zaman kaybetmemişti.

Başım geriye düşerek duvara yaslandı ve tavan açılıp karanlık ile parlak yıldızlara dönüştü.

Resmen beden dışı bir deneyim yaşıyordum.

Ağır ağır başladı, dilini genişçe açarak beni yalıyordu. Tek bacağım omuzunda asılıyken kendimi ondan korumak söz konusu bile değildi. Her sinir ucum alev aldı ve gürültüyle inledikten sonra bir elimi ağzıma kapatıp diğer elimi de onun başının arkasına koydum. Avucumun altındaki elbisemin ipeği bile şehvetli hissettiriyordu. Kadınlığımda kayan dilinin verdiği hisse uyuyordu.

“Enfes,” diye mırıldandıktan sonra nazikçe bir dudağı dişledi.

“Aman Tanrım.” Avucum sesimi bastırıyordu ve bacaklarımla arasındaki dudaklarının, dilinin ve dişlerinin hissiyle gözlerim titreşerek kapandı.

Adam bir uzmandı, ben de o kadar kaptırmıştım ki ahlaksız kalçalarım dönerek onun yüzüne biniyordu. Tek düşünebildiğim, bunun ne kadar iyi hissettirdiği ve hiç durmasını istemediğimdi.

Tam da o an geri çekildi ve takdir dolu bir inlemeyle başparmağını yarığımda gezdirdi. Güçlü ve sabit bir baskıyla klitorisime bastırdı ve aniden istediğim tek şey onun yüzünü görmek oldu. Eteğimin kalanını yukarı çekip kalçamda tuttum ve Stefan'ın yeşil gözlerinin açgözlülükle bana bakmasını seyrettim. Parmakları bacağımı iz bırakacak kadar sertçe sıktı, bu arada diğer eli, canı ne isterse onu yapmaya hakkı varmış gibi kadınlığımla oynuyordu.

Yanaklarımdaki kızarıklığın boğazımdan aşağı, göğsüme doğru yayıldığını hissettim.

Saçları karışmış ve dudakları parlıyorken “Benim için her zaman bu kadar ıslak mısın, Mira?” diye sordu.

Yüce Tanrım. Daha önce hiç bu kadar konuşkan biriyle seks yaptığımı sanmıyordum. Belki de her seksin öylesine rezalet olmasının nedeni buydu. Belki de şu an sırlısıklam olmamın nedeni buydu.

"Kimse için hiç bu kadar ıslak olduğumu sanmıyorum," diye fısıldadım.

Stefan'ın başparmağı kayarak beni aralarken ağzının bir kenarı baştan çıkarıcı bir şekilde yukarı kıvrıldı. Bu cevaptan hoşlanmıştı.

Bir parçam çökmek istiyordu, çünkü kimse bana Stefan gibi bakmamıştı. Böylesine yakından. Ama diğer parçam, bacaklarımı daha da aralamak ve ona istediği tüm erişimi sağlamak istiyordu. Bana düşünecek zaman vermedi. Başını eğdi ve iki parmak kayarak içime girdi.

"Siktir." Sesim bana ait gibi çıkmamıştı bile.

Stefan'ın dudakları üstümdeyken kendimi bambaşka bir kadın gibi hissediyordum. Öyleymiş gibi davrandığım, sinirden ve utançtan arınmış o kadın gibi hissediyordum. Elleri üstümdeyken aramızda cızırdayan her kıvılcımı içime çekiyormuş gibi hayat buluyordum.

Şu an ise, o bana diliyle işkence ederken parmaklarına binmenin kıvılcımdan yana bir eksiği yoktu.

Omurgamın kökünde o tanıdık çekme hissi birikti ve bacaklarım titremeye başladı. Parmakları ritmik bir şekilde içeri dışarı kayarken dili klitorisimin etrafında daire çiziyordu.

"Stefan," diye fısıldadım. **"Stefan... Ben birazdan..."**

Aniden başını kaldırıp bana baktı ve başparmağını az önce dilinin olduğu sinir yumağına bastırdı. **"Benim için gel, Mira."**

Başparmağıyla hızlı bir daire çizdi ve ben tamamdım. Aramızdaki bütün gerilim patlarken orgazmım beni tüm vücudumu

yutan bir dalga halinde ele geçirdi. Parmakları bana işkence etmeye devam etti ama gözleri yüzümü, vücudumu, her hareketimi araştırıyordu.

Bana böylesine zevkle bakma şekli tedirgin ediciydi. Orgazmım bana olduğu kadar ona da keyif veriyordu sanki.

Utangaçlık beni ele geçirdi ve tek kolumu yüzüme attım. Öteki kolum yanımda gevşekçe duruyordu, elbisem hâlâ parmaklarımın arasındaydı. “Bana bakmayı bırak!” diyerek kısmen kahkaha attım. Sesim nefes nefese çıkmıştı.

“Yapamam,” diye hırladı. Kelebekler karnımda uçuşurken öne doğru eğildi ve sızlayan merkezime bir öpücük kondurarak tüm bedenime artçı şoklar gönderdi.

Bu adam benim ölümüm olacaktı.

Bacağımdaki parmakları yumuşadı ve yatıştırıcı bir tavırla okşadıktan sonra bacağımyı omzundan indirip geriye yaslandı. Eli, yumruk olmuş elime kapanıp yavaşça tutuşumu gevşetti ve kumaş tekrar çıplak uyluklarım ile yırtık külotumu örttü.

“Bana bir külot borçlusun.”

“Onları üstünden yırtıp atabileceğim anlamına gelecekse, sana bir konteynır dolusu külot alırım.”

Gözlerimi devirerek güldüm. Sinir, gerginlik, hepsi kız gibi bir kıkırdamayla beni terk etti. Asla çıkarmadığıma neredeyse emin olduğum bir sestti. “Belki.”

“Belki mi?” Önümde hâlâ diz çöktüğü yerden ipeği bacaklarımın üstünde çekiştirerek elbisemi düzeltti.

“Yani, galiba bunca tantananın nedenini anladım.”

Ayağa kalkarak her zamanki gibi tepemde dikildi, düşünceli görünüyordu. “Senin için bunu yapan bir adam olmadı mı hiç?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, yanaklarım yanıyordu. Az önce ağzını vücudumun en mahrem yerine koymuştu ama şimdi

ne gözlerine bakabiliyor ne de normal bir yetişkin gibi seksten bahsedebiliyordum. “Hayır. Hayır, olmadı. Her zaman sadece idare ederdi. Tuhaf. Seks bile. Anlıyor musun? Öyle çok da olmadı. Orada burada. Sevmek için çok çabaladım. Ama hep idare eder geldi. Mekanik belki. Hiç bu kadar heyecan verici değildi. Birazcık sıkıcıydı.”

Siktir, tamamen salakça gevezelik ediyorum. Tıpkı yapacağım bildiğim gibi, beyin hücrelerimi öldürdü bu herif.

Ciddi yüzü ağır ağır ukala, külot eritici gülümsemesine döndü ve gözlerim kocaman açılırken kelimelerim ağzımda yok oldu. Yüzünde o sırıtışla neredeyse yırtıcı görünüyordu. Eğilip beni yavaşça, yumuşak ve becerikli bir şekilde öptü. Ben de ona doğru eridim. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyordum ve bu, içimde ilkel bir şeyi uyandırdı. Geri çekildiğinde, ben daha yaklaşmaya çabaladım, ama gülererek dudaklarını kulak kıvrımına bastırdı.

“Sıkıcı mı? Dr. Thorne, meydan okumalara ne kadar bayıldığımı şimdiye kadar öğrenemediniz mi?”

Hayır, kesinlikle daha önce hiç böyle olmadı.

“Hadi buradan gidelim.” Elini yakalayıp onu acil çıkışa doğru çektim.

“Ne? Dışarıda sosyal çevre edinmek istemez misin?” Sesi keyifle ve daha baştan çıkarıcı bir şeyle kalın çıkmıştı.

“Ya sen?”

“Hayır.” Gelip yanımda durdu ve her zaman yaptığı gibi elini sırtıma yerleştirdi. Verdiği his karşısında kasıldım. Daha önce dikkat dağıtıcı bir şeydi, şimdiyse düpedüz beni çılgına çeviriyordu.

“Bu görünüşün sana çok yakıştığını söylemiş miydim?” Güldü ve külotumun elastik bel lastiğini çekip tenime çarptırdıktan sonra, iyice bakabilmek için geriye çekildi. Mahvolmuş külotu-

mun parçaları belirgin bir şekilde yukarı çıkıp elinin altında toplanmıştı. Alçak sesli bir hırlamayla onları düzelterek aşağı indirdi ve popomu sıktı.

Sapık herif.

Yine de gülümsedim. Hayranlığının tadını çıkarıyordum.

“Bu gece seni buraya sırf Patrick’in sırça tahtından devrilişini izleyebilmen için getirdim.”

Açıklayamadığım bir aciliyet hissiyle merdivenlerden inerken benden ufak bir kahkaha yükseldi. “Komplona beni de dahil etmen ne kadar düşünceli bir davranış.”

“Sana daha önce de söyledim... Ben senin düşündüğün kötü adam değilim.”

“Belki de tam olarak düşündüğüm kişisindir ve bu hoşuma gidiyordur.”

Gözleri parladı ve sırtışı kurdu andıran bir ifadeye büründüğü sırada, en alttaki sahanlığa geldik ve kapıyı iterek serin gece havasına çıktık. “Belki de.”

Parmaklarımız iç içe, limuzinimizi bulmak için yol kenarına bakındık. Daha önce gerçekten hiç yapmadığımı söyleyebileceğim bir şeydi. Sarı taksi? Uber? Kesinlikle. Özel şoför? Birazcık tuhaf bir şey.

Özellikle de onu bulup arabaya bindiğimizde. Aramız o kadar gerilimle doluydu ki adam dikiz aynasından bana kuşkulu bakışlar atıp duruyordu, benim -ya da akıl sağlığım- için endişeli gibiydi.

Galiba onu suçlayamazdım. Etkinlikten erken ayrılmıştık ve karşı kapıya yaslanmak yerine orta koltukta Stefan’a yaslanmıştım, o da Mario Kart oynuyordu. Evet, bunu görmüştüm. Ayrıca oyunda acayip berbattı. Pratik yapması gerektiği belliydi, ben de kısa bir süre kafamın içinde kaybolabilmek için onu kendi haline bıraktım.

Karanlık şehir boyunca hız yaptık, pencerenin dışında ışıklar bulanıklıktan ibaretti. Kavşaklar, virajlar, köprüler geçip gitti, ama tek hissedebildiğim, Stefan'ın saçlarının arasından geçen parmaklarıydı. Sert bacağı benimkine sıcak ve sıkı bir şekilde bastırıyordu. Mememin yan tarafı onun takım ceketine yaslanmıştı ve o koridordaki ihtiraslı kaçamağımızın yapış yapış kalıntıları hâlâ bacaklarımın arasındaydı.

Ruby Creek'e dönüş yolu, şu an hissettiklerim için fazla uzundu. Damarlarımda çağlayan sıcaklığı sakinleştireceğini sanmıştım. Aklımın başıma geleceğini, en yakın arkadaşımın düşmanı ile kaçamak yapmaktan vazgeçeceğimi sanmıştım ama eve yaklaştıkça kendimi daha az kontrollü hissediyordum.

Elimi dizine koydum, parmaklarım gergin gergin kıvrılıyordu. Aramızdaki kumaşların tamamını düşünce gücüyle yok edebilseydim, yapardım. Tenini tenimde hissetmek istiyordum. Omuzlarını üstümde istiyordum. Ellerinin kalçalarımı kavramasını. Hayatımda bir insana karşı fiziksel olarak hiç bu kadar yükselmemiştim.

Üstüne düşünmeden, elimi bacağının iç kısmına kaydırdım. Vücudum tam olarak nereye gitmek istediğini -nerede olmak istediğimi- biliyordu. Parmak uçlarım pantolonunun iç dikişlerini takip etti. Pahalı kumaşın altında *boxer* çamaşırının ucunu hissedebiliyordum ve külotumu o şekilde yırtma ihtiyacı hissetmesini tamamen anlıyordum.

Sadece iş ortağı olmadığımızı bu kadar zaman nasıl fark edemedim? Kitaplara, işe daldığım ve herkesle ilgilendiğim için bu o kadar benlik bir tavidir ki sadece kendime ait bir şeyi kaçırmıştım.

Artık yapmayacaktım. Ben de hayatımda eğlenceyi hak ediyordum.

“Mira.” Stefan dudaklarını saçlarımda gezdirirken alçak sesi hırıltılı çıkmıştı. “O ele sahip çıkmazsan, seni kucağıma çekeceğim ve hemen buracıkta, arabanın içinde sikeceğim.”

Dudaklarım aralandı ve keskin bir nefes aldım. Daha önce küfrettiğini duyduğumu sanmıyordum ve ettiğinde de anında ıslanacağımı düşünmemiştim. Aşağı bir göz attım ve aletin pantolonunun önüne baskı yapan etkileyici hatları tarafından karşılandım.

Stefan Dalca beni nihayet becerdiğinde, kesinlikle sıkılmayacaktım.

STEFAN

Mira, parmaklarını bacağımdan yukarı doğru kaydırarak beni kesinlikle delirtiyordu.

Limuzinin penceresinden hızla akıp geçen araziler karanlıktı ve yanımızda bir başkası olmasaydı, eminim içimdeki mağara adamı ortaya çıkardı ve ona oracıkta sahip olurdum. Ancak Mira'ya, o bana yalvarana kadar onu becermeyeceğime dair söz vermiştim ve bu, tutmak niyetinde olduğum bir sözdü.

“Benim evim mi, seninki mi?” diye mırıldandım saçlarına doğru. Saçlarına dokunmadan duramıyordum, çok yumuşak ve gürdü.

“Peki ya Nadia?”

“Bana gece için dışarıda olabileceğini söyledi, yani sonrasında senin aletime binerken atacağın çığlıkları duymaz.” Sözlerim üzerine parmakları seğirdi. Böyle şeyler söylediğimde, elinin ayağına dolaşmasına bayılıyordum.

“Ya eve gelirse? O benim çalışanım.”

“Tamam o zaman. Senin evin.”

“Benim eve gidemeyiz.”

Kaslarım gerildi. “Nedenmiş?”

Koltuğunda kıpırdandı, omuzlarını sallayarak bana yaslanmaktan çok dik konuma getirdi.

“Doğru gelmiyor işte. Ya biri seni orada görürse?”

Gözlerim kısıldı. “Evet, senin için ne utanç verici olur.”

Yüzünü buruşturarak iri çikolata gözlerini bana çevirdi. “Ben sadece henüz buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum.”

Pratik yanım Mira’nın sözlerinin akla yatkın olduğunu söylüyordu ve onu benimle yatmaya ikna etmek için burada değildim. Ama içimde yaşayan o istenmeyen çocuk, bu yorum hakkında biraz farklı hissediyordu. Mira utanıyor gibi gelmişti. Sanki ben küçük kirli bir sırdım ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Ben de ona uyararak doğruldum ve uzaklaştım. “Tamam. Tabii ki.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadı, gözlerinde telaş titreyordu.

Ona gülümsedim ve o gece küçük bölmenin zemininde yaptığı gibi parmaklarımızı birbirine geçirdim. “Kendi sınırlarını çizdiğin için asla özür dileme.”

Başını sallayıp omzuma yaslandı. “Teşekkür ederim.”

“Niçin?”

“Hayatımın en iyi randevusu için.”

Göğsüm ısındı ve tekrar ona doğru eğilerek başının tepesine bir öpücük kondurdum, o sırada Cascade Acres’in büyük kapılarının arasında durduk.

“Oradaki kamyonetin orada dur. Ben eve yürüyeceğim.”

Şoför başını salladı ve sessizce, “Evet, efendim,” diyerek ricamı yerine getirdi.

Mira'nın kapısını açmak konusunda bu defa ben onu yendim. Arabanın etrafından o kadar hızla dolandığım için kendimi hıyar gibi hissettim, ama bu herifin ona ikinci defa ellerini sürmesine izin verecek halim yoktu. Yolda gelirken dikiz aynasından attığı sinsi bakışlar, sadece tesadüf sayılması için biraz *fazla* tekrarlanmıştı. Geri zekâlı değildim. Kafasından geçenleri biliyordum. Ona o kahrolası gözlerini yolda tutmasını söyleyecektim neredeyse. Beni ele geçiren sahiplenicilik dalgası, Mira Thorne söz konusu olduğunda ne kadar boku yediğimin göstergesiydi.

Mira elini elime kaydırarak siyah limuzinden indi ve onu dibimde tutarak kamyonetine doğru yürüttüm. Öylesine canavar gibi bir araca binerken gülünç şekilde zarif ve süslü görünüyordu ama Mira tamamen zıtlıklarla doluydu.

Gecenin burada bitmesini istemiyordum -çözümsüz kalmış gibi hissettiriyordu- ama ona ölümüne yapışan bir adama ihtiyacı olmadığını da biliyordum. Limuzin karanlığa doğru uzaklaştığında, lastiklerin çakılların üstündeki gürültüsü arkamızdan bize ulaştı. Saat gece yarısına yaklaşırken ahırdaki projektör lambaları, bir şeyleri görebilmemizin tek nedeniydi. Çevre ışıklandırması, Ruby Creek'te popüler değildi.

Mira anahtarlarını bulmak için küçük çantasını karıştırırken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gecenin karanlığına karşı her yıldız o kadar parlak, takımyıldızlar o kadar netti ki neredeyse elimi uzatsam onlara dokunabilirmişim gibiydi. Mira, beni gökyüzüne bakarken yakalayınca başını geriye attı, ben de semavi ışıkların onun yüz hatlarında oynaşmasını seyrettim.

"Güzel," diye mırıldandı.

"Çok," dedim. Ancak artık gökyüzüne bakmıyordum. Ona bakıyor, gözlerimle boynunun zarif kıvrımını takip ediyordum. Derin gözlerini, dolgun dudaklarını ve parlayan tenini. Baştan ayağa büyüleyiciydi. Her zaman öyle düşünmüştüm, ama onunla

ve Loki'yle bu kadar zaman geçirmek beni hiç beklemediğim çalkantılı sulara atmıştı. Mira'yılayken tamamen akıntıya kapılmış durumdaydım. Onda boğulmak üzereydim. Kendimi kurtaracak kadar hayatta kalma içgüdümün olduğuna emin değildim. İstedğimden de emin değildim ya.

Ondan büyülenmekten daha fazlasını hissettiğimi düşünmeye başlamıştım.

Aletim seğirdi ve kendi kendime başımı salladım. Yaklaşık beş dakika içinde avucumla bir randevum olacaktı.

Şimdi bana gülümsüyordu. Eskiden bunun sırtışı olduğunu sanırdım, gülümsemesinde kendini beğenmiş bir şeyler varmış gibiydi, ama artık bir savunma mekanizması olduğunu biliyordum. Bir maske.

Öne eğilip yanağından öptüm. “Bütün hayatım boyunca yaşadığım en iyi sahte randevu için teşekkürler,” dedim ve göz kırparak başıboş ellerimi ceplerime soktum. Bana bir şans vermesi için ona yalvaran kişi olmadan önce, dönüp araç yolundan büyük evime doğru sessiz bir yürüyüşe başladım.

Hâlâ kararımdan dönmeyi reddediyordum. İncinen duygularla baş edebilirdim ama kolay kolay pabuç bırakmazdım.

Onun buna değdiğini biliyordum.

MIRA

A falladım.
Cidden az önce aramızda olanlara *sahte randevu* demiş ve hiçbir anlamı yokmuş gibi yürüyüp gitmiş miydi? Ben, hayatımdaki en iyi *randevu* dedikten sonra?

Onu da sikerler.

Başını bacaklarımın arasına sokması kesinlikle sahte gelmemişti. O sınır aşılmıştı. O sınır, oyun tahtasından tamamen silinmişti. O terimi el bombası gibi bana atması fena acıtmıştı.

Olması gerekenden daha fena acıtmıştı.

Kamyonetimin kapısını sertçe kapatıp hızla çalıştırdım. Biri-lerini gebertmeden önce buradan defolup gitmem gerekiyordu. Bu kamyonette bir suç işlemek için kullanabileceğim çok fazla şey vardı. Stefan da kaçamayacak kadar yakındı ve dünyadan haberi yoktu.

Beni kızdırmak zordur. Ama nihayet o noktaya vardığımda, sakinleşmem çok zor olur. Parmaklarımı direksiyona sararken

ellerim titriyordu. Pencereden, onun araç yolundan gösterişli malikânesine doğru sallana sallana yürüyen karanlık figürünü görebiliyordum.

Tamamen etkilenmemiş görüldüğünü de söyleyebilirdim.

Siktiğimin hıyarı.

Ben burada oturmuş, öfkemi güç bela kontrol ediyordum; o ise tamamen sakin ve kibardı. Bundan nefret ettim. Kendimi aptal gibi hissediyordum, bundan da özellikle nefret ettim.

Gaz pedalına basıp araç yolundan çıktım ve yola dönmeden önce son bir kez dönüp baktım; yemin ederim, omuzları sarkmış ve başı öne eğilmişti. Beden dilindeki bu değişimi görmemi istediğinden pek emin değildim. Ya da yüzündeki sırıtışın kaybolduğunu.

Ama görmüştüm.

Eve dönerken aklım sürekli Stefan'ın eğimli araç yolunda yürürken görüldüğü haline, gururlu omuzlarının düşüşüne kayıp durdu. Benim eve gidemeyeceğimizi söylediğimde, yanımda kaskatı kesilişi. Beni utandırıp utandırmadığını sorma şekli.

Çiftliğin daire şeklindeki araç yolu görüş alanıma girdi ve o an kafama dank etti.

Onu incitmiştim.

Böylece o da savunmaya geçmişti. Kendini koruma girişimiyle beni de kızdırmıştı. Bütün bunlar ise, birbirimizin yanında aşırı dikkatli davrandığımız ve artık öyle olmadığı apaçık ortadayken işleri *sahte* tutmaya çalıştığımız için oluyordu.

İki akıllı insana göre, epey salak olabiliyorduk.

O tabii ki salaklık edebilirdi. Fazla kibardı. Fazla sabırlı. Acayip şekilde fazla kusursuz. Rahatsız ediciydi.

Çiftlikteki araç yolunun etrafında bir tur attım ve kamyoneti tekrar karanlığa sürdüm. Cascade Acres ile Gold Rush Çiftli-

ği arasındaki arka yollar pek iyi aydınlatılmış değildi ama son ay boyunca o kadar çok gelip gitmişim ki gözlerim kapalı bile gidebilirdim sanki. Hız yaptım. Arazisinin girişinden geçerken kaburgalarımın çarpan kalbim gibi baskın ayağım gaz pedalına yükleniyordu. Bu defa ahırının yanından ilerleyip doğruca evine sürdüm. Kamyonetimden atladım ve heybetli ön kapısını yumrukladım. Hava soğumuştı ama adrenalinim o kadar yüksekti ki hissetmiyordum.

Kapı yeterince çabuk açılmayınca tekrar vurdum. Avucumu sabırsızca oraya geçirmek üzereydim ki tek karşılaştığım hava oldu. Kapı savrularak açıldı, Stefan orada duruyordu ve dudakları somurtur gibi kıvrılmıştı. Neredeyse katlanamayacağım kadar seksiydi. Yanakları kızarmış, gömleğini pantolonundan çıkarmıştı. Doğruca onu ellemeye geçecektim neredeyse ama önce içimden atmam gereken bazı şeyler vardı.

Ağzı bir şey söylemek için açıldı, ama sözünü kestim. “Biliyor musun? Siktir git.” Kaşları havalandı ve irkildi. “O randevu sahte değildi, bunu ikimiz de biliyoruz. Yani öyle söylediğin için siktir git.”

Galeyana gelmişim ve göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. “Ayrıca kusursuz bir centilmen gibi yürüyüp gittiğin için de siktir git. Haftalardır açık açık cinsel vaatler veriyorsun, sonra da yürüyüp gidiyor musun? Beni kamyonetimin kaputuna eğip oracıkta becermeliydin.” Parlak yeşil gözlerinin kararmasını izledim. “Beni kıracakmış gibi davranmayı kes. Birinin bana kur yapıp beni sıkıntıdan öldürmesini isteseydim, bütün boş zamanımı seninle harcamazdım.” Topuklu ayakkabının içindeki ayağımı yere vurdum ve kendimi tamamen toy hissederek “Oyalanmayı bırak da vaat ettiğin şeyleri göster bana,” diye üsteledim.

Gözleri vücudumu baştan ayağa tarayarak bir alev gibi yaladı. Şu an kesinlikle kafası karışmış gibi görünmüyordu. Beni oracıkta yakıp kül edebilirmiş gibi görünüyordu.

Stefan kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yalvarmaktan anladığınız bu mu, Dr. Thorne? Neden sizin küçük kirli sırrınız olmaya gönüllü olayım?”

Dilimi çıkarıp dudaklarımı yaladım. “Öyle olmayacaksınız.”

Başını yana eğdi. “Bana öyle gelmedi. Tipin olmadığını sanıyordum,” dedi tükürür gibi ve bunun haricinde etkilenmemiş görünen karakterini ele verdi.

“Tamam. Kızmışsın.”

Bakışları gözlerim ve ağzım arasında gidip geldi. “Kızgın değilim. Ben... fazla bağlandım.”

Sözleri göğsüme koçbaşı gibi çarptı. “Özür dilerim.”

“Özür dilemeyi kes.” Başını salladı. “Gereksiz.”

Öne doğru bir adım attım. “O şekilde hissetmene neden olduğum için özür dilerim.”

Çenesinde bir kas seğirdi, ama o hareket etmedi, heykel gibi kapı eşiğinde durmaya devam etti.

“Bunu çözmem böyle uzun sürdüğü için özür dilerim.”

Cazibesine direnemeyerek bir adım daha attım. Tüm bu süre boyunca yavaşça ona doğru ilerlemiştim. Gözlerimin Stefan’ı bulduğu ilk andan beri, onun yörüngesindeydim. Aniden bu çekim, katlanabileceğimden daha fazla bir hal almıştı.

Şu an o fazla yakındı, ben de fazla zayıftım.

“Fazla bağlanmış olduğun için üzgünüm.”

O homurdanırken evinin eşiğinden girdim. Şimdi bizi sadece santimler ayırıyordu. Dişlerimi alt dudağıma geçirerek sonraki sözlerimi tarttım. Parmaklarım ona dokunmak için karıncalanıyordu, ben de onların rehberliğini takip ettim, gömleğinin altına uzanıp aceleyle düğmelenmiş pantolonuna indim. Fermuar hâlâ açıktı ve buraya dönerek onun yaptığı şeyi yarıda kestiğime dair zihnimde hiç şüphe yoktu.

Dügmeyi çekerek açtım ve elimi sert karnından dar *boxer*'inin önüne kaydurdım, taş gibi sert aletin kabartısını hissedebiliyordum. "Ama o kadar da üzgün değilim." Sıktım ve o irkilince yanaklarımın ısındığını hissettim. Şimdi gözlerine bakıyordum ama hiçbir şey ele vermiyorlardı. Kendini ortaya attığında onu geri çevirmiştim, dolayısıyla telafi etme sırası bendeydi galiba. "Çünkü ben de biraz fazla bağlanmış haldeyim."

Dizlerimin üstüne indim ve onların altında elbisemin ipeği ile pürüzsüz ahşap parkeleri hissettim. "İzin ver sana göstereyim."

Sert bir çekişle pantolonu ve *boxer*'i bacaklarına inince aleti ortaya çıktı ve önümde yukarı aşağı sallandı.

"Mira. Kalk ayağa," diye homurdandı.

"Hayır." Çıplak uzunluğunu avuçladım ve elimdeki pürüzsüz teninin verdiği hissin tadını çıkardım. "Özür dilemeyi bitirmedim."

"Sana özür dilemeyi kesmeni söyledim." Kirpiklerimin altından ona baktım, önünde diz çökmüşken garip türden bir gücün içime yayıldığını hissediyordum. *Benim için diz çöktüğünde, böyle mi hissetti?* Çünkü tek istediğim ağzıma girip adımı fısıldamasıydı.

Her iki elim biçimli bacaklarındayken dilimi aletin ucunda parlayan uyarılma damlasında gezdirdim. İnleyerek başını geriye attı.

"Durayım mı?" diye sordum sahte bir masumiyetle.

Geniş bir avuç başımı okşarken başını eğip bana baktı. Açık kapıdan sırtıma vuran gece havası serindi, ama aramızdaki enerji sıcaklıkla doluydu ve elektrikle çatırdıyordu.

"Hayır." Sesi o kadar hırıltılıydı ki basit cevabımı duyamayacaktım neredeyse.

O tek kelimeyle saldırıya geçtim ve çenemi genişçe açarak onu ağzıma aldım. Dilimi döndürdüm, emerken yanaklarım içine göçüyordu. Stefan'ın eli nazikçe saçlarımdayken ben önünde

başımı ileri geri hareket ettiriyor, bunun ne kadar gerçek olduğunu ona ağızımla gösterebilmeyi umuyordum. Bunu ne kadar fena halde istediğimi.

Onu ne kadar fena halde istediğimi.

Ellerim vücudunda geziniyordu. Parmak uçlarımla karın kaslarının belirgin hatlarını izledikten sonra arkasına uzanarak poposunu sıktım. Çok çok fazla kere gözlerimi dikip baktığım o popoyu.

Ben hızımı arttırırken parmakları saçlarıma dolandı ve öteki eli, açık saçlarımı yumruğunun içine doladı.

“Bütün bu saçlar araya girerken özrünün iyi bir manzarasını izlemek zor oluyor, Mira.” Parmakları gergindi, kökleri hafifçe çekince merkezim kasıldı.

Onun karşılık olarak çıkardığı inlemeye zevk içinde mırıldandım. Başımı arkaya eğip gür kirpiklerimin arasından gözlerine baktım, uzunluğunun boğazımın arkasına çarptığını hissedince hafifçe öğürdüm. Yeşil irislerinde bir sıcaklık parladı ve avuçlarımı tekrar bacaklarına yasladıktan sonra ellerinde gevşedim.

Değişimi fark etmiş olmalıydı, çünkü idareyi devraldı, parmakları saçlarımı kavrayıp kafamı ona uyan bir ritimle hareket ettirmeye başladı, ben de ona boyun eğdim, kontrolü ele geçirmesine bayılmıştım.

Vücudumun tatlı tatlı ürpermesi ve elbisemin fazla kısıtlayıcı gelmesi de beni heyecanlandırmıştı. Arkamızdaki açık kapı -evin önünde birinin durup da beni dizlerimin üzerinde aletini ağızıma almışken yakalayabileceği düşüncesi- yüzünden heyecanlıydım.

Bu geceye kadar hiç olmadığım şekilde heyecanlıydım.

Bana doğru pompalarken karnı ve gömleğinin gevşek ucu burnuma çarptı, çenem son derece enfes bir şekilde sızlıyordu.

“Acayip güzelsin, Mira. Benim için dizlerinin üzerindesin. Koyu kırmızı dudakların aletime sarılmış.” Uzunluğuna doğru inledim, onun için eridiğimi hissediyordum, iltifatı ve sesinin bu kadar dağılmış çıkması karşısında mırlamıştım resmen. Parmakları başımı geriye çekerek beni gözlerine bakmaya zorladı. “Ama bu bir özür değil.” Gözleri gözlerimin arasında dans ederken ağzımda hareketsiz kaldı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. “Bu senin yalvarışın bile değil. Sadece istediğin şeyi alıyorsun.” Öne eğildi ve sesi alçaldı. “Bu içgüdü. Bu gerçek. Ve sen beni istiyorsun.”

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ama kılımı kıpırdatmadım. *Onu çok fena istiyordum.*

“Galiba şanslı bir kızsın, çünkü ben de seni istiyorum. Gözlerimin seni bulduğu ilk günden beri istiyorum.”

Sonra hareket etti, becerikli parmakları kafamın arkasını kavrarken kalçaları ileri atılıyordu. Yumruğumu aletin köküne dolayıp diğer elimle hayalarını avuçladım ve birlikte hareket ederken hafifçe sıktım.

Dizlerimi yere bastırarak ona iyice yaslandım, çok fazlaymış gibi hissettirmenin eşiğine gelmiş olmasına rağmen onu daha derinde istiyordum. Fazla boğucuydu. Stefan Dalca ile ilgili her şey gibi.

Hareketleri çılgınca bir hale büründü ve dakikalar içinde, “Mira, gelmek üzereyim,” dedi. Geri çekilmeye çalıştı ama bir elimi poposuna dayayıp onu kendime çektim. Şimdi ağzımdan çıkmasının imkânı yoktu.

“Yüce Tanrım,” diye homurdandı ve sonra, tek bir sert itişle başımı geriye atıp kendini ağzıma boşalttı. O başımı vücuduna yakın tutarken her seğirmeyi hissediyor, her karışık inlemeyi duyabiliyordum ve hepsi beni daha da gaza getirdi. O karanlık koridorda olanların ardından onun da hissettiği bu muydu?

Çünkü bu, bağımlılık yaratıyordu. Oral seksler hep bir görev gibi gelirdi, ama bu seferki uyuşturucu gibiydi.

Geri çekilip aletine baktım, şehvetten aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. “Tekrar yapmak istiyorum,” dedim hiç düşünmeden. Tekrar yapmaya *ihtiyacım vardı*.

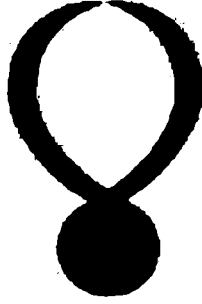
Stefan’ın karşılık olarak gülüşünün tanıdık sesi göğsümün sıkışmasına neden oldu ve bakışlarım hızla yüzüne doğru yükseldi.

Tek bir akıcı hareketle dizlerinin üstüne çöktü, gözlerime bakarak sevgiyle çenemi kavradı. “Hayır. Şimdi istediğimi alma sırası bende.”

Elini arkama doğru uzatıp ön kapıyı çarparak kapattı. Kilidin sesi sırtımdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu. .

Aramızdaki şey artık her neyse, ona tamamen teslim olmanın sesiydi o.

STEFAN

iş aramıza giriyormuş gibi yapmadan, sessiz evde tamamen baş başa olmak fazlasıyla mahrem hissettiriyordu. Kapı çarparak kapandığında Mira'nın gözleri hafifçe irileşti. Dizlerimizin üstünde yüz yüze duruyorduk ve onu çok uzun bir gecenin beklediğini henüz fark etmiş gibiydi. Seks onun için sıkıcıydı demek ha?

Meydan okuma sapma kadar kabul edildi.

Ağzımı dolgun dudaklarına doğru eğerek onu öptüm. Kendi tadımı aldım ve umurumda bile değildi. O benimmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Benim gibi kokmasını, tadının benim gibi olmasını ve ben içinde hareket ederken o koca koca gözlerle bana bakmasını istiyordum. Onun *benim* olmasını istiyordum. O kadar.

Aramızdaki kimya yüzünden sürekli şaşıyor gibi görünmesi acayip tahrik ediciydi. Öyle görünmeyi asla bırakmamasını umuyordum.

Şoke olmuş bir şaşkınlık. Dudaklar hafifçe aralık. Yanaklar güzel bir pembeyle kaplanmış.

Ağzı ağızda hareket ederken dillerimiz birbirine dolandı ve bir elimi göğüs kafesinden kaydırarak elbisesini kapalı tutan narin fermuarın olduğu yere indirdim. Külotunu yırtmaktan mutlu olmuştum ama bu sırtı olmayan elbisenin hayatımızda daha çok yeri olacaktı. Sırf bunu giymeye devam etmesi için onu götürecek süslü yerler bulacaktım.

Çünkü o ve ben var ya? Daha yeni başlıyorduk.

Mira'nın parmakları gömleğimin önündeki düğmelerle uğraşırken ikimiz birbirimizi soyuyorduk. Elbiseyi omuzlarından aşağı çekince daha iyi bakabilmek için geriye çekildim. Harika memeleri olduğunu hep biliyordum ama onları çıplak görmek resmen bir hediyeydi.

"Siktir," diye mırıldandım, gözlerimi dolgun göğüslerinin kadınsı kıvrımında ve doğruca beni işaret eden koyu kahverengi meme uçlarında dolaştırdım.

"Evet," dedi nefes nefese, gözleri üst bedenimde aynı şekilde takdir eden bir tavırla dolaşıyordu.

İleri uzanıp birini avuçladım, başparmağımı meme ucunda gezdirirken hafifçe sıktım. "Bir gün bunları becereceğim."

"Ne?" Tanımaya başladığım utangaç kız ortaya çıkmıştı işte.

Tekrar ona doğru eğilerek boynunu öptüm ve iki memesini de avuçlarımla kapladım. "Onlara tamamen yağ sürmeni seyredeceğim." Ondan hırıltılı bir inleme yükselirken ben çene hattını öpmeye devam ediyordum. "Sonra da aletimi aralarından kaydıracağım. Bunu yaparken o muhteşem gözlerinin kocaman açılmasını izleyeceğim." Ürperdi, göğsümden yukarı hareket eden parmakları titriyor, bu arada tırnakları beni hafifçe çiziyordu. "Ardından seni güzel bir inci kolyeyle bıraktıktan sonra, o ba-

* Argoda birinin boynuna boşalmak anlamına gelen bir deyim. (ç.n.)

cakların arasındaki şeyi tekrar tatmak için yerime geçeceğim. Benimle asla sıkılmayacaksın, Mira. Sana bunun sözünü verebilirim.”

“Yüce Tanrım,” diye soludu, sesinde ufak bir titremeyle.

“Ben bunları yaparken bana nasıl seslendiğin umurumda değil, tatlım. Yeter ki o bacakları açıp aralarına tapınmama izin ver.”

Şimdi hızla geri çekilmiş, saçlarını yumruğuna dolamıştı. “Stefan, kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Eğer hemen susup benimle birlikte soyunmazsan, aklımı yitireceğim.”

Yüzüme muzip bir gülümseme yayıldı. “Aç mısın, Kedicik? Pençelerinin çıkmasına bayılıyorum.”

Sallanarak ipek kumaşı kalçalarından aşağı kaydırды, elbiseyi yere atacak kadar hareket ettikten sonra tekrar topuklarının üstüne oturdu. Tamamen aydınlatılmış antremde, belinde toplanmış yırtık külottan başka bir şey olmadan oturuyordu şimdi.

“Senin üstündeyken elbisenin hoşuma gittiğini düşünmüştüm,” dedim, omuzlarına dökülen koyu renk saçların ve beni neredeyse yere devirecek kadar büyük bir açlıkla gözlerimi delen o vahşi gözlerin oluşturduğu görüntünün tadını çıkarıyordum. “Ama şimdi yerdeyken daha çok hoşuma gittiğini düşünüyorum.”

“Kıyafetlerden kurtul, Stefan.” Sesinde bir keskinlik, bir aciliyet vardı.

Yavaşça gömleğimi çıkarıp arkamda bir yere bıraktım. “Bu senin yalvarma şeklin mi, Mira?”

Dudaklarını yaladı ve başını eğip sert meme uçlarına, göğsündeki kızarıklığa ve kollarındaki diken diken olmuş tüylere baktı. Başını kaldırıp bana utangaç bir şekilde bakarak “Evet,” diye cevap verirken sesi alçaktı.

Pantolonum savrularak çıktı, antremin ahşap parke zemininden öteye gidemeyecek kadar gözüm dönmüştü. Mira yerde

becerilmekten daha iyisini hak ediyor muydu? Kesinlikle. Fakat bunu daha sonra telafi edecektim.

Oturup öne uzandım ve onu kucığıma çekince ıslak dudaklarının ereksiyonumun uzunluğu boyunca kaydığını hissettim. Kalçaları ileri hareket ederek tekrar bana sürtündü ve aynı anda inledik. Dudaklarım bir meme ucuna yapıştı ve emmeye başladım.

“Cüzdanımda bir kondom var. Pantolon cebimde.” Ardından öteki meme ucuna doğru tekrar yumuldum, sertçe emiyor, dilimi döndürdükten sonra dişlerimle sıkıştırıyordum. Mira pantolonumla cebelleşiyordu, cüzdanımı beceriksizce yoklayarak alüminyum paketi aramanın acelesiyle kartları ve nakit parayı her yere saçtı, bu arada ben de açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi göğüsleriyle kendime ziyafet çekiyordum.

“Bunlar nefis,” diye mırıldandım ve ellerimi beline sararken yırtılma sesi odayı doldurdu.

“İşte,” diye soluyarak zaferle kondomu çıkardı.

Geriye doğru ellerime yaslanarak onu seyrettim. Baştan ayağa erotik görünüyordu, kalp şekilli dudakları tamamen şişmiş ve parlıyordu, makyajı hafiften dağılmıştı. Tek istediğim ise onu daha fazla dağıtmaktı. O bir tuvaldi ve ben resim yapmak üzereydim.

“Sen tak.”

“Ben mi?” Elleri titreyerek odaya bakındı, ama gerginlikten olduğunu sanmıyordum. Mira gergin bir kadın değildi.

“Başka kimin takmasını isteyeceğim ki?”

Dilinin ucu dudaklarının arasından göründü ve başıyla onayladı. Ellerini uzunluğumun etrafına sarıp biraz geri çekerek kondomu aletimin üstünde dikkatle yuvarlarken tutuşu kararlıydı. Elleri narin görünüyordu ama saatlerce profesyonel eğitim almış biri olarak özgüvenle hareket ediyordu.

Başını kaldırıp baktığında, uzun saçları yüzünün önüne perde gibi indi. “Peki şimdi?”

Savunmasızlığı ile özgüveninin oluşturduğu tezat fena halde tahrik ediciydi. Neredeyse katlanamadım. Uzanıp onu yakaladım. Ellerimi tekrar beline koyup onu kucağıma çektim, aletim kadınlığının hemen önünde, karnına dayanmış haliyle bize onun içine girdiğimde ne kadar yer kaplayacağımı net olarak gösteriyordu.

İkimiz de izliyorduk. İkimiz de gözlerimizi alamıyor gibiydik.

Onu hafifçe kaldırdığımda, tırnaklarının çıplak omuzlarımı çizdiğini hissettim, aletimin başını onun kaygan girişine hizaladıktan sonra o güzel yüzüne baktım. “Şimdi üstüne otur.”

Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi ve kendini yavaşça indirdi. Öncesinde çılgınca olan şey aniden ağır çekime dönmüştü. Her birkaç santimde nefesi kesilerek duruyordu. Beni alırken yüzündeki safi şehvet dolu ifadeden daha seksi bir şey görmemişim hiç. Başta kadınlığını ve etrafımda esnemesini izliyordum, ama artık onun birleştiğimiz yere tamamen odaklanmasından başka yere bakamıyordum.

Dudakları hafif aralıktı, gözleri zevkle yanıyordu ve tamamen büyülenmiş gibiydi. *Bize tam olarak böyle bakmaya devam ederse, çok dayanamazdım.*

Tamamen içine alarak oturduğunda aynı anda inledik. Etrafımda zonklamasını ve kasılmasını hissedebiliyordum. Kafam geriye düştü, onunki de öne eğilerek dudaklarını saygı dolu bir şekilde göğsümde gezdirmeye başladı.

Kalçasını salladı ve inledi. “Stefan.” Nefesi meme ucuma çarparken elleri başımın arkasına kaydı, ellerimi ondan daha fazla uzak tutamıyordum.

Dik oturup kollarımı ona doladım ve nazik bir öpücük için ağzına kapandım. Mira kalçalarını yumuşak bir şekilde döndürünce görüşüm bulandı. Nedeninin ne olduğunu kestiremiyor-

dum. Açı mıydı, tam oturması mı, gergin giriş mi? Tek bildiğim seksin -iki insanın bir araya gelmesi- hiç şu anki gibi tamamen gerekli hissettirmediydi.

Uzun bir süredir Mira'ya çekildiğimi biliyordum, ama başımın bu şekilde dönmesi bambaşka bir şey gibi hissettiriyordu. Dudakları üstümdeydi, elleri beni kadınlığıyla aynı anda kavradı. Öpücüğümüz birbirimizin havasını çalmaya dönüşürken kalçaları hızını arttırdı. Kendinden geçercesine yükselip alçalıyordu.

“Stefan, bana şey hissettiriyorsun...” Sesi kesildi, başını arkaya attı, parmaklarını enseme kenetlerken bana binmeye devam etti.

Bir kez olsun, dut yemiş bülbüle döndüm.

Boğazının seksi kıvrımı beni büyülüyor, göğsündeki hafif ter parıltısı dikkatimi dağıtıyordu ve beni becerirken memelerinin sallanması ise sonum oldu.

Tek bir hızlı hareketle onu yakınıma çektim ve üstte olabilmek için onu sırtüstü çevirdim. “Sana ne hissettiriyorum, Mira?” Elimi saygılı bir tavırla göğsünden yukarı kaydırarak üstüne çıkardım. “Söyle bana.”

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacı olmasını bekliyordum. Derin derin düşünmesini bekliyordum. Ancak, “Bunun tam olarak böyle olması gerekiyormuş gibi hissettiriyorsun,” diyen şehvet yüklü sesiyle nefesimi kesti.

Başımı boynunun kıvrımına yerleştirdim. Parfümünün kokusu en güçlü buradaydı. Sarhoş ediciydi, meyankökü ve ballı bir şeydi. Dilimi dışarı çıkarıp yavaşça ona doğru pompaladım. “Siktir, sen acayip enfessin. Hem de acayip haklısın. Tamamen aletimle dolu olmak tam olarak olman gereken şey.”

Sessiz bir kıkırdama bilincime ulaştı. “Kullanılan kelimeler konusundaki bütün o azarlardan sonra, kıyafetler çıkar çıkmaz böyle konuşuyorsun.”

Köprücük kemiğine doğru gülümsedim ve yumuşak tenini dişledim. “Buna bayılıyorsun. Ve Mira?”

“Efendim?” diye soludu, sabırsızca bana doğru kıvranıyordu.

Doğrulup tekrar gözlerine baktım, sert parkelerin dizlerime battığını ve onun bacaklarının belimi sıktığını hissettim, o feci halde seksi topukluları sırtımı çiziyordu. “Sen de tam olarak böyle olması gerekiyormuş gibi hissettiriyorsun.”

Başını sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı, ama sertçe içine girdiğimde o hareket vücudunun sarsılmasıyla karıştı. Başının yanına koyduğum dirseğime yaslandım, böylece içine girerken yüzünü izleyebiliyordum. Diğer elimle klitorisini bulup daireler çizmeye başladım.

“Ah Tanrım,” diye çığlık attı, aşağı doğru bastırarak yavaş ve sert hamlelerle devam ediyordum. Kadınlığı etrafımda kasıldı. Kısa bir süre sonra bacakları sarsılıyordu, yaklaşmıştı.

Bacakları sıkılaşıp beni yakınında tuttu, ben de onu daha derinden hissetme ihtiyacıyla bir bacağına omzumun üstüne attım. Elim ayak bileğine sarıp ayakkabısının kayışına dokundum. Başımı yana çevirerek oradaki zarif kemiğe bir öpücük kondurdum. “Bunların omuzlarımda tepesinde iyi görüneceğini biliyordum.”

Ben sertçe içine girerken üst dişlerini yumuşak alt dudağına geçirdi, hamlemin gücüyle memeleri sallanıyordu.

“Uslu kız, Mira. Şimdi aletimin üzerine gel.” Klitorisini bir defa sertçe sıkınca gerildi, altımda yükseldikten sonra titreyen uzuvlar ve anlaşılmaz sözler eşliğinde çözüldü. “Hay sikeyim” ve “çok iyi” sözlerini çıkarabildim ve bu duruma gülümseyerek onun üzerinde pozisyonumu alıp kendi zirvem peşine düştüm.

Mırılarak altımda gevşerken kalçaları benimkilerle buluşmak için hareket ediyordu.

Çok ıslak, çok sıcaktı ve ona bunu söyledim.

“Cennet gibi hissettiriyorsun,” diyerek son bir kez vücuduna gömüldüm.

Ardından o an geldi ve başımı onun yükselip alçalan göğsüne yaslayarak içinde boşaldım.

İkimiz de terli ve nefes nefeseydik, ellerini başımın arkasına sarıp beni yakınında tuttu.

“Seks senin için her zaman böyle midir?” dedi nefes nefese, sesinden merak akıyordu.

Her zaman dürüst olmamla gurur duyduğumdan, ona gerçeği söyledim.

“Hayır. Asla böyle olmadı. Sikeyim, yakınından bile geçmedi.”

MIRA

S ızlayan ve suçlu. Olduğum şey buydu.

Bütün bedenim olabilecek en iyi şekilde sancıyordu. Bunu her zaman dizilerde görmüş ya da müstehcen kitaplarda okumuştum, birileri bütün gece canı çıkarılırcasına becerildiği için ağrıları olduğundan bahsederdi. Ben bunu kurgu sanıyordum.

Kurgu değilmiş.

Stefan, kocaman battal boy yatağında yanımda uzanmış, kondomumuz bitene dek bana tekrar tekrar sahip olmaktan bitkin düşmüş görünüyordu. Seks uzmanı olmak yorucu olmalıydı. Adam bildiğiniz tanrıydı. Bense, hayvan bilimi ders kitapları ile hakemli makalelerin içinde yaşayan ve dürüstçe söylemek gerekirse, seksi pek sık düşünmediğimden canım istediğinde mor dildo kullanan bir kızdım.

Bu adama kadar. Onun fısıldadığı sözlere ve delici bakışlarına kadar. Artık tek düşünebildiğim seksti. Prezervatiflerin beni koruyamayacağı bir hastalıktı bu.

Takıntı.

Gözlerim yüzüne kaydı. Elmacıkkemiklerine ve biçimli burnuna. Ellerimi canım pahasına saatlerce doladığım için karma-karışık olan koyu sarı saçlarına. Lanet bir sukkubus* gibi yüzüne yapışıp emdiğim için şişen dudaklarına. Belki de aralarından dökülen o sözcükler yüzünden şişmişlerdi.

Adamın pis bir ağızı vardı. Duvarları inince aksanı daha da güçleniyor, daha şehvetli bir hal alıyordu. Denerse ve bana o yaptığı gibi özel şekliyle bakarsa, beni konuşarak boşaltabileceğine son derece emindim. Evet, sırf bu yüzden oracıkta orgazm olabileceğim neredeyse kesindi.

Belki meme uçlarımla da oynarsa olurdu. Onları yuvarlayışı. Onun memelerime *bu kadar* bayıldığına ya da dün gece bana itiraf ettiği gibi onları örtme şeklimin onu bu kadar çıldırttığına dair bir fikrim yoktu.

İç geçirerek beni göğsüne çekti. Stefan'a dair hiçbir şey öyle kolayca göze çarpmıyordu. Karmaşık ve büyüleyiciydi ve Tanrım, adam cidden sıkıcı değildi. Çok güzeldi, her zaman böyle düşünmüştüm. O aksan, o sırtışı, gizemli geçmiş. İçinin de eşit derecede çekici ve güzel olduğuna kimse beni hazırlamamıştı.

Tiryaki ediciydi.

Ona sokuldum, dün gece aldığı duştan kalan naneli sabun kokusu etrafımızı sararken dün gecedan beri üstüme kapanan pusudaki suçluluk duygusundan kaçmaya çalışıyordum. Onunla yattığım için suçluluk hissetmiyordum. Kendimi bu konuda kötü hissetmeye ikna edemiyordum gerçekten. Gerçi kaçınılmaz şekilde herkesin öğrenmesini dört gözle beklediğim söylene-
mezdi. Muhtemelen bir süre erteleyeceğim bir şeydi bu. Bekleyip işin nereye varacağını görmem gerekiyordu.

---

* Rüyalarda ortaya çıkıp erkekleri baştan çıkardığına inanılan bir dişi iblis. (ç.n.)

Göğsündeki seyrek kılların yanağımı gıdıkladığını hissederek gözlerimi kapattım. Dün gece üstümde hareket edip bana bu zamana kadar yaşadığımdan daha fazla zevk verirken yüzümün üzerindeki yüzünü gözümün önüne getirebiliyordum.

O an aklımı yitirmiştim. Ama anısı aklımdan çıkmıyordu. O yeşil gözler. Biyolojik babasını aradığını biliyor olmak. Bir tahminim vardı ve henüz ifşa edilmemiş olduğunu bilmek midemin yanmasına neden oluyordu. Bunu çözmem lazımdı, hem de bir an önce. Bu sırrı saklamak berbattı. Fakat yanıldığım takdirde birçok insanın hayatını mahvedecek olmak da ideal bir durum sayılmazdı. Planıma sadık kalmalıydım, kendimi aptal durumuna düşürmemek için hipotezimin uygun bir araştırma ile desteklenmesi gerekiyordu.

Yanılıyorsam eğer, beni asla affetmezdi. Hayatında çok fazla insan onu hayal kırıklığına uğratmış, ona yalan söylemişti. Etrafındaki insanları korumaktan bahsediyordu, ama bana kalırsa kimse *onu* korumamıştı. Ona acı vermek istemiyordum. Ona bunu söylediğimde, emin olmak istiyordum. Son bir saattir burada uzanıp kara kara düşünmenin ardından, emin olmaktan daha azını göze alabileceğimi sanmıyordum. Daha azını o da hak etmiyordu.

Stefan Dalca ile güvenli sularda ilerlemem gerekiyordu, çünkü daha yeni bulduğumuz bu şeyi kaybetmek istemiyordum.

“Kıpırdanmayı kes, yoksa seni tekrar becermeye zorlayacağın beni.” Stefan’ın başımın tepesinden gelen sesi uykuluydu ve bacakları bacaklarıma dolanmış, onları yumuşak yatağa bastırıyordu.

Sessizce kıkırdadım ve kalçalarını ileri doğru ittirdiğini hissettim, ereksiyonunu karnıma sürttü. “Kondomun bitti, unuttun mu?”

“Bana böyle bir meydan okumadan önce dikkatli ol, Mira. Hiç kondom gerektirmeyen fikirlerle doluyum. Pek caydırıcı değil.”

Parmakları kolumdan aşağı kaydı ve dokunuşunun altında tenim ürperdi. “Bana bu dövmeden bahset.” Sesi tamamen hırıltılı ve uykuluydu, karnımda kelebekler uçtu. “Ne anlama geliyor?”

Sessizce kıkırdadım, parmağının önkolumun içindeki siyah çiçek çiziminin dış hatlarında gezinmesini seyrediyordum. “Bir anlamı yok. İsteddiğimde, annemle babam dövme yaptıramayacağımı söyledi, ben de gidip onların izni olmadan bana dövme yapacak birini buldum.”

Düşünceli bir şekilde mırıldandı, ardından elimi kaldırıp avucuma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra yanağına yasladı. “Hâlâ bir anlamı olmadığını düşünmen şaşırtıcı.”

“Ne demek istiyorsun?” Başımı kaldırıp ona baktım, gözleri acayip bir yoğunlukla parlıyordu ve güzelliği tüketiciydi; ona bu kadar yakından bakmak nefesimi kesiyordu. Bu kadar samimiyetle bakmak...

Ona özgü o kayıtsız sırtışı dudaklarında belirdi, sonra ağzını kolumdaki aşırı karmaşık dövmeye bastırdı, dudaklarının ve dilinin çizgilerin üstünden geçme şekli yüzünden bacaklarımı birbirine bastırdım. “Buradaki şey, senin başına buyruk olduğunun kanıtı,” dedi tenime doğru. “Hiç kimse Mira Thorne’a ne yapıp yapamayacağını söyleyemez.”

Sohbetin gidişatını değiştirmeye çalıştım, beni ellerinde macuna çevirebilen ve aynı zamanda bu kadar kolay okuyan birinin yanında olmak aniden tedirgin hissetmeme neden olmuştu. Kaldırdığım her kalkanın ardına bakabilen lazer görüşlü biri. Ası damarımı takdir eden -hatta teşvik eden- biri.

“Ne diye sürekli avucumu öpüyorsun?”

Gözleri bir kez daha gözlerime baktı, karşılık olarak gülümsemesi yumuşak ve kırılıyordu; içsel çalkantımdan tamamen bihaberdi. Hemen cevap vermek yerine, parmaklarını parmaklarımın tepesine sürttü, yüzünde sessiz bir merakla teninin tenimden kaymasını izliyordu hâlâ.

“Güzel ellerin var. Neredeyse aklın ve kalbin kadar güzeller. Bazen sen çalışırken kendimi onları izlerken buluyorum, aynı anda hem zarif hem güçlüler. Şifalı eller. Hayat kurtaran eller.” Sesi alçaldı. “Ellerime ait eller.”

Kalbim hızlandı ve vücudum ısındı. Sanki içimde gizli bir düğmeyi açığa çıkarmıştı ve oraya nasıl basacağını biliyordu. El üstünde tutulduğumu hissettiriyordu. Kimsenin görmediği bu düşkün tarafı benim içindi. Bir sırra hâkimmişim gibi hissediyordum. Kendime saklamak ve tadını çıkarmak istediğim bir sır.

“Gördün mü? Bu plan hoşuna gitti. Az önce çıkardığın küçük iç çekişten anlayabiliyorum,” diye mırıldandı, avucumu kaldırıp ortasına saygılı bir öpücük kondurdu ve bunu yaparken kirpikleri titreşerek kapandı.

İç çektiğimi fark etmedim bile. Aptal âşık bir ergen gibi görünmüş olmalıyım.

“Bu doğru. Bana sıkılmayacağıma dair söz verdin ve sıkılmadım.”

Tek gözünü hızla açarak bana baktı. “Gerçekten seksin sıkıcı olduğunu mu düşünüyordun?”

“O her zaman... İyiydi. Yani... Hoştu. Ama onsuz yaşayamayacağımı hissettiğim bir şey değildi. Aklım hep başka yerlere giderdi. Koyamadığım bir teşhis ya da *Grey's Anatomy*'nin bir sonraki bölümünde ne olacağı gibi. Öncelik değildi işte. Seks için endişelenemeyecek kadar meşgulüm. Hâlâ öyleyim.”

Bana inanmıyormuş gibi güldü. “Tabii, Dr. Thorne.”

“Ne?” diyerek dikleştim. “Öyleyim. Daha iyi seks beni daha az meşgul yapmaz.”

“Daha iyi mi? Hepsi bu mu?” Başını kaldırıp avucuna yasladı ve bana sıırttı.

Külot giyiyor olsaydım, böyle bir gülümsemeyle erir giderdi. Onun yerine, tamamen çıplak olarak birbirimize dolanmış hal-

deydik ve şimdi bunun gelmiş geçmiş en aptalca fikir olduğunu düşünüyordum. Tek bir koruma katmanı bile, onun elini çıplak tenimden kaydırmasına, popomu avuçlamasına ve bir parmağını kaygan merkezime kaydırmasına engel olabilirdi.

“Sıkılmaktan hallice olan birine göre fena halde ıslaksın.”

Hiçbir şey söylemedim, parmakları araştırmasına devam ediyor, tamamen yalan attığımın kanıtı olarak ıslaklığımı dudaklarımın üstüne yayıyordu.

“Tipiniz olmayan erkekler için genellikle bu kadar ıslanır mısınız, Dr. Thorne?”

Başımı hızla ona çevirdim. “Şunu söylemeyi bırak.” Öyle söylemesi hoşuma gitmiyordu. Onu uzaklaştırmak için söylediğim bir şeydi ve artık doğru değildi. Doğru olmaktan son derece uzaktı. Hem ben bu güzel ve karmaşık adamı uzaklaştırmaktan vazgeçmiştim.

“Neden?” Yeşil gözleri parlayarak gözlerimin arasında hareket ediyordu.

“Nedenini biliyorsun.” Gözlerimi devirdim, vücudum kasılmıştı.

Stefan beni sırtüstü devirdi. “Bildiğimi sanmıyorum. Sen kasa gibisin ve sanırım ben de şifreyi çözmek üzereyim. O yüzden merak etme, Mira. Oraya girip bütün sırlarını öğreneceğim. O sırları senin için saklayacağım da. Özellikle benim *tam olarak* senin tipin olduğuma dair olanı.”

Bunun üzerine göz kırptı ve örtülerin altında kayboldu.

***

Benim utanç yürüyüşlerim genellikle sadece sarhoşlukla bağlantılı olurdu. Dağılmış makyaj. Söz konusu sarhoşluk nedeniyle belki kırık bir ayakkabı topuğu.

Sırtı olmayan süslü bir elbise ve kayıp külot birazcık farklı bir durumdu ve gösterişli topuklu ayakkabılarım elimde, ahırın üstündeki dairemin basamaklarını aceleyle çıkarken kimsenin beni görmemesi için dua ediyordum. Stefan bana kıyafet vermeyi ya da Nadiâ'dan bir şeyler "ödünç almamı" teklif etmişti. Her iki seçenek de benim seksten kaymış aklıma göre durumu daha da açık ediyordu.

Anahtarlarımla mücadeleye giriştim ve sahanlığa düştüklerimde alçak sesle küfrettim. "Anasını sikeyim." Etrafıma bakınma riskine girmedim bile. Anahtarları alıp kapıdan girdikten sonra arkamdan çarparak kapattım ve oraya yaslandım. Göğsümden derin bir iç çekiş kurtuldu ve kafamı geriye yaslariken gözlerimi kapattım.

Kendimi toplayınca gözlerimi açıp ufak dairemde göz gezdirdim. Evdeydim, ama çok boş ve çok sessiz geliyordu. Hatta biraz da yalnızdı. Arkadaşlarım çift olmuşlar, erkeklerine göbek bağıyla bağlanmışlardı ve buna bayılıyorlardı, bense bana bir şeyler hissettiren tek erkeğin evinden sırf biraz kahrolası alana ihtiyacım olduğu için ayrılmıştım. Tek gecelik akıl uçurucu seksin ardından kendimi ondan koparmak şimdiden yeterince zor olmuştu.

Alana ihtiyacım vardı. Düşünmeye de.

Telefonum bipleynce kaldırıp baktım.

VIOLET:

Unutma, bu gece kızlar gecesi!

Kahretsin. Nasıl unutmuştum? Hem neden hepsinin nefret ettiği adamla bütün gece süren seks maratonunun hemen ardından olmak zorundaydı ki?

VIOLET:

Nadia'yı da davet ettim. Umarım sorun değildir!

Siktir. Durum tuhaf olacaktı. Başparmaklarım ekranda uçar-casına hareket etti.

MIRA:

Elbette sorun olmaz. Neighbors'a mı gidiyoruz?

O bar her zamanki mekânımızdı.

VIOLET:

Yok Padoktayız. Nadia gerçekten içmediğini söyledi, ben de bunun daha ölçülü olabileceğini düşündüm. Yorgunum ama biraz molaya ihtiyacım var. Saat 19.00? Geç saate kadar kalamam.

İçip sohbet etmek için favori mekânımıza gidiyoruz diye üzgün değildim. Orası gerçekten benim en sevdiğim buluşma noktasıydı.

MIRA:

Görüşürüz o zaman, seksi anne.

VIOLET:

Dibine kadar bitkin görüldüğümü ikimiz de biliyorken bana seksi demen ne kadar şirin.

Violet hayatının bu yeni bölümünü seviyordu. Ama hem tam zamanlı jokey hem de bir bebeğin annesi olmak zorlu bir işti. Cole'a sahip olduğu için şanslıydı, kendisi tüm zamanların en özenli kocası ve babası olabilirdi. Elbisemi yere indirirken dalgın dalgın Stefan'ın ne tür bir baba olacağını merak ettim ve kendimi azarladım. *Zavallı*. Ortaya çıkıp da en yakın arkadaşlarımın yanında aşırı suçlu görünmemeye uğraşmadan önce birkaç saat gerçek bir uyku çekmeye kararlı olarak yatağa kıvrıldım. Ama gözkapaklarımı kapattığımda, tek görebildiğim Stefan ve onun güzel yeşil gözleriydi.

Yeni favori rengim.

Uyandığımda aklım başka yerdeydi. Kendim gibi hissetmiyordum. Problem şuydu ki... Kızlar gecesine gitmek istemiyordum. Stefan'ın evine gitmek istiyordum. Yatağına atlamak istiyordum. Kollarını bana dolmasını ve böylece onda kaybolmayı istiyordum. Daha yeni bir büyüme eşiğini atmış küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Bir adam için daha önce *hiç* böyle hissetmediğimi kesin bir şekilde söyleyebilirdim.

Özellikle kendimi yan yana getirmemem gereken bir adama karşı.

Özellikle sırlar sakladığım bir adama karşı. Ya da kendisini sır olarak sakladığım.

Çirkin geliyordu. Bana yardım etmek için, beni savunmak için, beni teselli etmek için kendi yolundan sapmaktan başka bir şey yapmayan bir adama haksızlık gibi geliyordu.

Siktiğimin hatasıydı işte, olduğu şey buydu.

Kapıyı arkamdan kilitleyip dar merdivenlerden koşar adım indim. Çiftlik sessizdi, atlar gece için güvenli bir şekilde içeri alınmıştı ve yaklaşan sezona hazırlananlar eğitim sistemleri için pistte kalıyorlardı, bütün çalışanlar da paydos edip evlerine gitmişlerdi.

Dağlara bu kadar yakinken havada hâlâ bahar ayazı vardı. Kanvas paltomu vücuduma sıkıca sardım ve fazladan battaniye almak için geri dönmeyi düşündüm, ama ahırın köşesini dönüp arada bir buluştuğumuz padoka giden çimden patikaya bakınca gözüme parlak bir ateş takıldı. Üç kız çoktan oradaydı ve epey konforlu bir düzenleme yapmış gibi görünüyordlardı, bu yeni bir şeydi.

Tüm bu olay, Billie, Gold Rush Çiftliği'nde eğitmen olarak işe alındığında başlamıştı. Dediğine göre, çiftlikteki ilk gecesini bir şişe şarap, bir somun ekmek ve bir teker peynir ile yeni projesi olan atın padokunun yanında battaniyenin üstünde uzanarak geçirmiş.

Şimdi biz de geleneği sürdürüyorduk. Rahattı ve çok arkadaşı olmayan biri olarak durumun sadeliğini seviyordum. Ruby Creek'in açık havasının altında sadece iyi insanlar ve basit yiyecekler. Yaşlanıp saçlarımız ağardığında da hâlâ burada uzanıp şarap içeceğimizi umuyordum.

Düşmanı becerdiğimi öğrendikleri zaman benden nefret etmeyeceklerini varsayıyordum.

“Burada nelerimiz varmış?” diye sordum gruba yaklaşırken.

Violet yumuşak bir şekilde gülümsedi ve parmaklarını saçlarından geçirdi. “Cole benimle buraya yürüdüğünde, üşüdüğümü söyledim. Birkaç dakika sonra ahırdan birkaç katlanır sandalye ve bir ateş fiçisi getirdi.”

Yüce Tanrım. Cole Harding fena tutulmuştu.

“Hepsini bizim için buraya mı taşıdı?”

Billie bir tık sesiyle şarap şişesini açarken sessizce güldü. “Adamı gördün mü? Tank gibi resmen. Bence boş zamanlarında sırf eğlencesine ağır şeyler taşımaktan keyif alıyor. Dahası tam bir hanım köylü.”

Kıkırtılar koptu ve Violet gözlerini devirirken yanakları pembeleşti. “Vaughn’ın da aşağı kalır yanı yok. Onun bu gece ne yapacağını sınıfla paylaşmak ister misin?”

Boş sandalyeye çöküp Nadia’ya göz kırptım, mutlu görünüyordu ama biraz yabancı kalmış gibiydi. “Hadi duyalım, B.”

Doğruca şişeden bir yudum şarap içti, çünkü ona göre “böyesi daha lezzetliydi”. Derin bir iç çekerek şişeyi bana uzattı ve ‘Düğünümüzü planlıyor,’ dedi.

Şarabı burnumdan püskürtecektim neredeyse. “Ne yapıyor?”

Göz temasından kaçınarak ayaklarının dibindeki sırt çantasını karıştırdı ve bir somun Fransız ekmeği çıkardı. “Beni duydun. Düğünü planlıyor, çünkü düğünümüz benim umurumda değil ama ailem ile Vaughn’ın umurunda. Ben de onlara planlamalarını ve gün geldiğinde nerede olacağımı bana söylemelerini ilettim.”

Kaşlarım çatıldı. “Billie, senin düğünler ve bebekler tarzında biri olmadığının gayet farkındayım, ama başka insanların senin gününün nasıl olması gerektiğini sana söylemelerine izin verme.”

“Yapmıyorum.” Omuz silkti ve bir parça ekmeği kopardıktan sonra üstüne kucağındaki tabaktan aldığı bir dilim peyniri koydu. “Sadece umurumda değil. Ben Vaughn ile yarın bu arazide evlenirim. O da bunu biliyor, ama benden daha iyi bir görev bilinci var. Ayrıca resmen annemin ıslak rüyası. Onların birbiriyle konuşmalarını dinlemek, keşke aileme hayal kırıklığı olacak birine âşık olsaydım dedirtiyor.” Violet bir homurtu çıkardı ve Billie ona sıırttı. “Her hâlükârda, Vaughn onu idare edebiliyor ve ben edemiyorum. Haliyle o pasta tadımı yapabilir ve davetiyele-
rin yazı tipleri konusunda endişelenebilir. Ben burada olup bunu yapmayı tercih ederim.”

“Bunun şerefine.” Kırmızı şarap şişesini havaya kaldırdıktan sonra Violet’a uzattım.

Utangaç bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Bir göz atıp herkesin yemeğiyle dikkatinin dağılmış olduğunu gördükten sonra hızlıca ona tek kaşımı kaldırdım. Başıyla onaylayıp bakışlarını kaçırdı, yanakları ve göğsü pancar gibi olmuştu.

Hadi buyur. Başka bir bebek Harding şimdiden yoldaydı.

Violet'in dizini çabucak sıktıktan sonra, "Senin için çok mutlu oldum," diye fısıldadım.

O kadar kocaman gülümsedi ki yüzü ayrılacak sandım. Cole'un onun için bütün bu ateş ve sandalyeleri ayarlamasına şaşmamak gerekirdi. Baba Ayı korumacı hissediyordu.

Vi'nin bunun duyurulmasını istemediği ortada olduğundan, şarabı tekrar Billie'ye uzattım. "Peki ya sen, Nadia? O uyuz müdürü tependen aldığımıza göre, Ruby Creek'teki hayat senin için nasıl gidiyor?"

Bana komplocu ve memnun bir bakış attı. Altın bukleleri geriye çekilip dağınık bir topuz olunca, ona vahşi lülelerin omuzlarından aşağı döküldüğü halinden daha genç bir görünüm vermişti. "Eğlenceliydi."

"Öyleydi."

"Ne yaptınız?" diye sordu Violet, battaniyesinin altında öne doğru eğildi, kocaman açtığı gözleriyle çok masum görünüyordu.

"Biz, ee..." Nadia'ya bir bakış attım ve omuz silkti. Bunun için başımız belaya girecek olsaydı, şimdiye kadar girerdi diye düşündüm. "Okul müdürünün arabasına yumurta attık."

Violet'in nefesi kesildi ve Billie kıs kıs güldükten sonra "Neden?" diye sordu.

"Çünkü kendisi cinsiyetçi bir domuz," dedi Nadia tersçe, belli ki yaşadığı o aşağılayıcı olay yüzünden hâlâ sinirliydi.

"Evet! Senden hoşlandığımı biliyordum, Nadia," dedi Billie ve ardından şarap şişesini ateşin üstünden kaldırdı. "Bütün cinsiyetçi domuzları devirmenin şerefine."

Nadia karşılık olarak sodasını havaya kaldırdı.

“Şerefe!” dedim ve hepimiz kıkırdama krizine girdik.

Bünyemize biraz yemek sokarken üstümüze sessizlik çöktü. Boş mideye şarap içmek acemi işiydi. Ve hepimiz öyle bir bok için fazla yaşıydık.

“Cinsiyetçi domuzlardan bahsetmişken... Dün ikinci şans bağış gecesindeydim,” dedim onlara. “Patrick Cassel tutuklandı.”

“Ne?” Billie yemeğini tabağına düşürdü, ağzı bir karış açık bana bakıyordu. “Niçin?”

“Sanırım başka şeylerin de yanında, sahiplerinin rızası veya bilgisi olmadan atlara doping yapmaktan.”

Billie’nin dudaklarından alçak sesli bir ıslık çıktı. “Kahretsin. O herifin şerefsizin teki olduğunu biliyordum, ama bu gerçekten de üstündeki tüy oldu, değil mi?”

“Evet. Ağabeyim o herifi alaşağı etmek için aylardır çok uğraşıyordu,” diye mırıldandı Nadia, ağzı yemek doluyken.

Gözlerim kocaman açıldı ve Billie’nin başı hızla ona döndü. “Stefan mı?”

Nadia başıyla onaylarken Violet lafa girdi: “Sen onu olduğundan daha kötü gösteriyorsun, B. Kin tutma kabiliyetin bir sonraki seviyede.”

Tek duyabildiğim, kulaklarımda gümbürdeyen kalbimdi. Durum, sırlarımın ortaya serilmesine berbat halde yakın olan sınıra dayanmıştı. Sıcak bir ürperti içime dolarken söyleyip kurtulmak o kadar fena mı olur diye düşündüm. Öylece yumurtlayıp açığa çıkaracaktım.

“O lanet heriften nefret ediyorum,” diye homurdandı Billie, ekmeğini tekrar ısırıp kopararak.

“Hey, hey, hey, bahsettiğin kişi benim ağabeyim,” diyerek Nadia onu azarladığı sırada, Violet da fısıltıyla “Billie!” bağırarak fırça çekti.

Dalgın dalgın şaraptan bir yudum aldım. Gerçekten büyük bir yudumdu. “Adamın senin atını kurtardığının farkındasın, değil mi?”

Dudak büktü, her hareketinden asabiyet akıyordu. Billie şampiyona seviyesinde kin tutar. İsterseniz, ebeveynlerine sorun. Geçmişten yükleri olduğunu, kendi nedenleri olduğunu anlıyordum ama Stefan’a karşı korumacı hissediyordum. Benim tanıdığım Stefan böyle bir tavrı hak etmiyordu.

“Bir çözüm bulurduk,” dedi. “O adam çimenlerdeki alçak bir yılan.”

Öfkeyle yanaklarım kızardı. “Hayır. O tay ölürdü.”

Gözlerini devirerek güldü, ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. “Tamam, Mira. Bize ufak bir iyilik yaptığı için Dalca’nın taşaklarını sıvazlamayı bitirince bana haber ver.”

Büyük bir yudum daha içtim, ardından başımı sandalyeye yaslayıp kararan gökyüzüne baktım, ateşin sıcaklığının iliklerime işlediğini hissediyordum. “Taşaklarını sıvazlamaktan çok daha fazlasını yaptım.”

Violet suyunu her yerine döktü.

Nadia inledi, yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Acayip iğrenç. Biliyordum.”

Billie gözlerini bana dikti, güzel yüz hatlarında şok yazılıydı. “Lütfen şaka yaptığını söyle bana.”

“Üzgünüm, B. Şaka değil.”

“Tamam...” Sandalyesine yeniden yerleşti, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Bir sonraki söyleyeceği şeye kafa yorduğu belliydi. Ellerini yüzünün önünde kule gibi birleştirdi, parmaklarını burnuna vurduktan sonra onları bana doğrulttu. “Gizli göreve girme şeklin mi bu? Bir CIA ajanının düşman sırlarını elde etmek için kötü adamı düdüklemesi gibi? Çünkü muhtemelen gösterdiğin azme saygı duyabilirim.”

Başımı yana eğip ona hüzünle gülümsedim. Onun bundan hoşlanmayacağını farkındaydım, ama ben ne zaman başka insanların yapmamı istediği şeyleri yapmışım ki? “Hayır, B. Bu...”

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp Stefan ile benim için uygun bir etiket düşündüm.

“Bu gerçek.”

MIRA

Ahırın üstündeki çatı katı daireme yürürken kendimi daha hafif hissediyordum. Aslında neredeyse sersemlemiş gibiydim. Kısmen şaraptan, kısmen de bana ağırlık yapan sırların birinden kurtulmanın rahatlığının verdiği genel histendi. Arkadaşlarıma yalan söylemekten hoşlanmıyordum ve bana sadece harika davranmış bir adama ondan utanıyormuşum gibi davranmaktan da hoşlanmıyordum.

Burada meselenin özü şuydu ki Stefan Dalca'dan utanmıyordum. *Hem de hiç.*

Neyse ki ben kızlar gecesinde o atom bombasını patlattıktan sonra, Billie kısmen işin peşini bırakmıştı.

“Şey, ne derler bilirsin: Aşkın gözü kördür!” diye şaka yapmış, sonra da konuyu tamamen değiştirmişti. Muhtemelen üzerinde düşünmesi gerekiyordu. Ondan sonra sohbet kolayca akmıştı, gerçi Violet'ın benden yana attığı meraklı gülümsemeleri ya da

Nadia'nın vedalaşırken bana sarıldığında kıkırdayarak başını iki yana sallamasını gözden kaçırmamıştım.

Herkesin diyecek bir sözü vardı, ama kimse tek kelime etmedi.

Şimdiyse daireme dönmüştüm. Yalnızdım ve yoğun bir enerjiyle doluydum. Tamamen Stefan'ı ne kadar fena halde görmek istediğime odaklanmıştım.

Kendimi vazgeçirmeden önce, telefonumu çıkarıp ona bir mesaj yolladım. Kendimi tutmaktan bıkmıştım.

MIRA:

Ne yapıyorsun?

Neredeyse anında, mesaj yazma noktaları ekranda belirdi.

STEFAN:

Arkadaşlarının hayatlarını mahvetmek için kötü yollar planlıyorum. Sen?

Bir homurtu çıkardım.

MIRA:

Ahmak. Beni ziyarete gelsene.

STEFAN:

Evine mi?

Küçük alanı inceledim. Arkadaşlarım açısından, bakla ağızdan çıkmıştı; o zaman neden olmasın?

MIRA:

Evet.

STEFAN:

Neden?

Neden mi? İstedığım cevap tam olarak bu değildi. Şimdi kendimi kararsız hissediyordum. Boyumu aşan sulardaydım.

MIRA:

Tamam, gelme. Yarın Loki'yi kontrol etmek için orada olacağım.

Telefonumu yatağıma attım, kendimi biraz dargın hissediyordum. Stefan'layken kendimi açıklamakta berbattım. Fazla deneyimsizdim. İşleri fazla kişisel alıyordum. İma ettiklerimi anlamasını istiyordum, böylece ona itiraf etmeye gönüllü olduğumdan daha fazlasını istediğimi yüksek sesle söylemek zorunda kalmazdım. Tam bir salak gibi telefonumu alıp bir şey demiş mi diye kontrol ettim.

STEFAN:

Beni özlediniz mi, Dr.Thorne?

İnleyerek bir elimle yüzümü ovuşturdum. *Onu özledim mi?* Onu görelî on iki saat oluyordu. Şimdiden özlemek fena halde ezikçeydi.

Gözlerim hızla açıldı.

Ben fena halde eziğim.

Fark ettiğim şeyle sersemledim. Çiftliğinde çok fazla zaman geçirmiş, onunla sahte randevulara çıkmıştım ve ben farkına bile

varmadan günümün demirbaşlarından biri haline gelmişti. Gergin bir nefes içime dolarken cevabımı yazdım.

MIRA:

Evet.

Sonra oturup gözlerimi ekrana diktim. Boş ekrana. Hiç nokta çıkmadı. Hiç mesaj gelmedi. Boğazım yanmaya başladı ve utanç akınını durdurmak için elimle orayı sıktım. Ona karşı bu kadar dürüst olmamam gerekirdi. Benim lanet bir kaçık olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Ayağa kalkıp koridordan küçük banyoma yürüdüm ve agresif bir şekilde dişlerimi fırçaladım.

Evet. Neden evet demek zorundaydım ki? Bir adamla tek gece yatıp da yapışkan bir psikopat gibi davranan o kız olmuştum resmen. Cevap vermemesine şaşmamak gerekirdi.

Yüzümü yıkarken yerinde olsam ben de cevap vermezdim diye düşündüm. Bir adam bana tek geceden sonra öyle yazsaydı, kariyerimi ve bağımsızlığımı kaptığım gibi ters yöne kaçırdım. Yani onu suçlayamazdım.

Kapım gürültüyle çalınınca irkildim ve düşmanla düşüp kalktığım için Billie'nin bana ağzımın payını vermeye geldiğini düşünerek anında dehşete kapıldım. Ona haklı olduğunu söylemek zorunda kalacaktım. Benim bir kaçık, Stefan'ın da kötü bir fikir olduğunu.

Ama kapıyı açtığımda, orada duran kişi Stefan'dı.

"Merha..."

Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırması, söyleyeceğim her şeyi yarıda kesti. Nefesimi alıyor, vücuduma hükmediyordu. Kaslı kolları tam olarak istediğim gibi etrafıma dolandı, beni yiyip bitirirken günlük kirli sakalı yüzümü çiziyordu.

Elleriyle popomu avuçlayarak beni kaldırdı, bacaklarımı beline dolayıp içeri doğru birkaç adım attıktan sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı ve dönüp beni oraya yasladı. Öpücüğüne karşılık verirken kollarımı boynuna doladım, sadece dakikalar önceki endişeler onun bana sarılışıyla -beni sahiplenmesiyle- kaybolup gitti.

Günahkâr dudaklarını çektiğinde inledim ve alnını alnıma yasladı. “Merhaba.” Nefesi ıslak dudaklarımı gıdıklıyordu, sesini kesip beni öpmeye devam etmesini nasıl da istiyordum.

“Merhaba,” dedim *tekrar*, parmaklarımı ensesindeki yumuşak saçlarda dolaştırıyordum.

“Beni özledin mi?” Gözleri yumuşaktı ve irileşmişti, neredeyse kararsızdı. Onda pek sık görmediğim bir ifadeydi. O ifadedeki bir şeyler beni biraz dağıttı.

“Evet,” diye alçak sesle soludum, yine kendimize özel evrenimizde olduğumuzu hissediyordum.

Kolları etrafıma dolandığında, bir şekilde dünya kayboluyordu. İki dakika önce önem taşıyan her şeyin varlığı sona ermişti, çünkü o bana gördüğü tek şeymişim gibi bakıyordu.

Gözlerini yoğun bir sıcaklıkla bana dikmişken dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Ben de seni özledim.”

Kalbim göğsümde tekleyip göğüs kafesime vurmaya başladı. Parlak yaldızla kaplı, gizemli geçmiş ve sarsılmaz sırtışı olan adam *beni özlemişti*. Bütün insanlar içinde, onun bunu söylediğini duymanın çok daha büyük anlamı vardı.

Yanağımı öptüm, sakalının verdiği hissi beğenmiştim. Sevme-ye alıştığım o çıkıntının üstünden burnunu öptüm. Uygunsuz bir şey söylemeden hemen önce kalkan kaşını da.

Ellerimi koyu altın saçlarının yanlarından geçirdim, o an ondan ne istediğimi tam olarak biliyordum. “Beni yatağa götür, Stefan.”

Bana o ukala sırtışını attı ve karşılık olarak merkezim kasıldı. "Sen ne istersen, Kedicik."

Dakikalar içinde yatağa atılmıştım ve üstümde beni kafese alan vücudunun ağırlığını hissediyordum. Tek ışık, koridordan geliyordu. Kollarıyla yüzümü çevrelerken duraksadı, ben onu izlerken o da beni izliyordu. Gözlerimiz kilitlendi ve bakışlarımı kaçırmayı denemedim bile.

Bu adam. Bu bakış. Daha derine dalmak istememe neden oluyordu. Bu bağda kaybolmak, içinde yok olmak ve asla geri gelmemek istiyordum.

Kendimi hiç bu kadar arzulanır hissetmemiştim.

Stefan da bunu kelimelerle mahvetmedi. Onun yerine, başparmağı kulak kıvrımında geziniyordu ve sert yüz hatları yumuşamıştı. Bana her zamanki dokunma şekline bayılıyordum. Bir elini oraya bastırıyor, bir parmağıyla burayı okşuyordu. Söz konusu ben olunca kendine hâkim olamıyordu sanki. İstese bile ellerini benden uzak tutamıyormuş gibi.

Dudakları dudaklarımı bularak kendi özenli tavırlarıyla ruhumu dağladı. Bu gece aramızda neyin değiştiğinden emin değildim. Ama dün gece, iki insanın biraz gerilim boşalttığı ve eğlendiği türden bir düzüşme gibi hissettirirken bu gece neredeyse düşünceli hissettiriyordu. Daha derin. Havada, onun gözlerinde, bana dokunduğunda tenimde kıvılcımların oynaşma şeklinde bir değişim vardı.

Üstümde diz çöktü, vücudumdaki her parça kıyafetle ilgilenecek beni soydu, nazik elleri vücudumun her santiminde gezindi. Konuşmadık, müstehcen konuşma ortaya çıkmadı, birbirimizin gözlerinde kaybolarak sadece izledik. Altın benekler, yosunumsu tonlar, koyu orman yeşilleri. Kendisi gibi gözlerinde de birçok katman vardı ve hepsini istiyordum. Hepsini araştırmak istiyordum. Hepsini görmek istiyordum, karanlık olanları -şüpheli

olanları- bile. Stefan beni korkutmuyordu. Onu bir tehdit olarak görmüyordum. Benim düşmanım değildi. O da bana aynı gözle bakıyordu. Bana bir hayalin gerçeğe dönüşmüş haliymişim gibi bakıyordu.

Bir erkek size *o şekilde* baktığında, kelimelere gerek yoktu.

Üzerindeki kıyafetler, etrafında bir yığın halinde yere düştü. Tişört, yumuşak gri eşofman altı... İç çamaşırı yoktu. Muhtaçlığım onu belli ki bir rahatlama anından çekip almıştı. Ancak çoktan sertleşmiş aletin önümde yukarı aşağı sallandığını, şekilli karın kaslarından kalça kemiklerine doğru inen çizgileri -gitmek istediğim yere doğru yönelmiş oklara benziyorlardı- izlerken onu buraya sürüklediğim için zerre pişmanlık duymadım.

“Çok güzelsin.” Sesim nefes nefese, neredeyse çaresiz çıkmıştı. “İçin dışım. Her bir parçan.”

Üstüme doğru emeklerken teni tenime sürtündü ve parmak uçlarımı onun belirgin kaslarında gezinmekten alıkoyamadım. Her bir kıvrım, her keskin köşe, hepsi neredeyse harita gibiydi.

Bizi bir araya getiren virajlı yoldu.

“Kimse daha önce bana böyle bir şey söylemedi,” diye karşılık verdi saçlarımı okşayarak, gözleri bütün yüz hatlarımı yiyip bitiriyordu.

Kalbim sıkıştı ve dudaklarını tatmak için yukarı kalktım. Beni öperek aklımı başımdan alırken ellerimiz birbirimizin çıplak vücutlarında geziniyordu. Birbirimizi öğreniyorduk, her bir girintiyi çıkıntıyı. Hepsini hafızama kazımak istiyordum. Bunda masum bir yan vardı, aceleciden çok araştırmacıydı.

Ayrıca içimdeki yangını körüklüyor, beni tamamen delirtiyordu.

“Kondom. Komodinde,” diye soludum öpücükler arasında.

Daha fazla teşviğe ihtiyaç duymayan Stefan doğrulup başının üstünden çekmeceye doğru uzandı. Ama kondomu hemen kapmak yerine duraksadı. Dudaklarının haylaz bir tavırla kıvrıldığını gördüm ve ardından elini ileri uzattı. Dikkati bana döndüğünde sıırttı, aniden oyunbaz bir hale bürünmüştü.

Ve elini kaldırdığında...

“Bak ne buldum.”

Bay Mor.

“Ah.” Büyük mor vibratörü tutan görüntüsü kalbimin hızlanmasına neden oldu.

“Acaba kim seni daha sert boşaltabilir?” diye sordu Stefan. “En büyük rakibim bu, değil mi?” Başını meydan okuyan bir tavırla yana eğdi.

Kendimi tutamayıp gülümsedim. “Öyle.”

“Meydan okuma kabul edildi, Dr. Thorne.” Ukala bir gülümsemeyle komodinin üstündeki lambayı açtı ve vücudumda aşağı kayarak aralık bacaklarımın arasına yerleşti. “Bu, izlemek istediğim bir şey.”

Üst dişlerimle alt dudağımı ısırarak inlememi bastırmaya çalıştım.

Sefil bir şekilde başarısız oldum.

Alçak bir vızıltı sesi odayı doldurunca sırtımı yukarı gerdim. Takdir eden bir homurtuyla onu kıvrımlarımın arasında kaydırdığında, vibratörün ucunu hissettim. *Sırılsıklamdım*; bu, gayet net görebildiği bir şeydi.

Vibratör klitorisimin etrafında döndü ve gözlerim titreşerek kapandı, kalçalarım çaresizce yükseliyordu. Stefan ile bu oyunu oynarken çok hızlı gelecektim.

“Onun için her zaman bu kadar ıslak mısındır? Yoksa olay bende mi?” Vücudumla oynarken sesi alçak ve hırıltılıydı.

“Sende.” Kelimeler dilimden hızla döküldü, neredeyse yakarı gibiydi.

“Siktir, çok doğru, bende.” Uzunluğun bir santimini yavaşça içime kaydırды ve bacaklarım daha da aralandı. Bu kaba halinin baş başayken ortaya çıkmasına bayılıyordum. Pis sözler, yapabileceklerini hiç bilmediğim bir şekilde içimdeki ateşi körük-lüyordu.

“Aman Tanrım!” Birkaç santim daha girdi ve çok gergin hissettiriyordu, titreşimler çok yoğun geliyordu. Hızı ve baskıyı başka biri kontrol edince bambaşka bir deneyime dönüşmüştü.

“Doğrulup otur, Mira. Şu an ne kadar güzel olduğunu görmen lazım.”

İnledim. Bu kadar basit bir ricanın nasıl böyle müstehcen göründüğünü aklım almadı ve damarlarım boyunca bir uyarılma dalgası gönderdi. Cinsel tecrübelerimin çoğu karanlıkta gerçekleşmişti, fazladan bir koruyucu katman gibiydi, gözlerimi sımsıkı kapatır ve durumu daha heyecanlı hale getirebilecek şeyler hayal ederdim.

Ama Stefan Dalca ışıklar açıkken beni çırılçıplak yatırmış ve beynimi pelteye çevirmişti. Dirseklerimin üstünde doğruldum ve yükselip alçalan göğüslerimin arasındaki vadinin arasından aşağı baktım. Stefan kadınlığıma odaklanmış, vibratörü yavaşça içime sokuyordu, neredeyse oracıkta alev alacaktım. Dağılmış saçları, kızarmış yanakları, beni yiyip bitiren gözleri. Hepsi çok fazlaydı.

Tamamen içeri soktuğunda, “Yüce Tanrım,” diye inledim. Titreşimler vücudumda yayıldı, bacaklarım titriyordu. Onun bacaklarımın arasında, kendini tamamen kaptırmış -büyülenmiş-görüntüsü, kaldırabileceğimden fazlaydı.

“Hayır, Mira. Benim sadece.” Sırıttı, gözleri benimkilere yükselirken titreşimi tamamen artırıp uzunluğu tekrar içeri soktu.

“Stefan.” Adı, dudaklarımda bir duaydı. O benim yeni dinimdi. Sıcaklık tenimde titreşti, alev almaya hazırdım.

“Sikeyim, sen inanılmazsın.” Yavaşça içeri dışarı pompaladı, gözleri her saniye daha da ısınıyordu. Sadece bakışlarıyla beni ateşe verebilecek gibi görünüyordu. “Nasıl tamamen karşı konulmaz olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Özenle yaptıkları yüzünden bütün vücudum sarsılıyordu. Yumruklarımınla çarşafı kavrayıp canım pahasına tutundum, ıslaklığımın dudaklarımı kapladığını hissedebiliyordum. Adam beni bütünüyle darmadağın ediyordu.

“Ben...”

Vibratörü dışarı çıkarıp klitorisime bastırduğunda kelimeler dudaklarımda can verdi. Anında havai fişekler patladı. Tenimde çatırdayıp iç bacaklarımdan ayak parmaklarıma kadar yayıldılar. Ayak tabanlarıma kramp girdi. Gözlerim karardı.

Hayatımda hiç bu kadar şiddetli boşalmamıştım. Ancak henüz ben bunu düşünecek vakit bulamadan, vibratörü yatağın karşısına attı ve bir kondom paketinin yırtılma sesi allak bullak olmuş bilincime ulaştı.

Ben sırtüstü uzanırken Stefan yanıma yatıp omzum boyunca öpücükler kondurdu ve beni çevirerek bacağıma kaldırdı. Arkamdan taş gibi sert aletini bacaklarımdan arasına yerleştirdi ve beni hızlıca çekerek sıkı bedenine yasladı.

“Ondan neden bu kadar çok hoşlandığını anlayabiliyorum.” Bizi hizalarken sesi kulağımda hırıltılıydı, eli iç bacağıma sahip lenici bir şekilde kavramıştı. “Ama bence bundan daha da çok hoşlanacaksın.” Aletini köküne kadar içime iterek beni enfes bir şekilde doldurdu. “Ya da belki daha sık birlikte çalışabiliriz?”

“Evet.”

“Hoşuna mı gitti?” diye hırladı.

“Bayıldım.”

Görünüşe göre ihtiyacı olan tek teşvik buydu, kalçalarını içime doğru itip çekerken sadece bir oyuncakla uzanmayı başara-bildiğim bir noktaya vuruyordu. İçime yüklendiğinde, aletinin küt başı o hassas noktaya işkence ediyordu. Tenlerimiz kaygandı ve popomu ona doğru sürttüm.

“Daha fazla.”

Beni daha sert becerdi, inlemeleri benimkilerin bir yansımasıydı.

“Daha sert,” diye yalvardım, omurgamın kökündeki o haberci kıvrılma hissinin farkındaydım. Kalça kemiklerimin etrafında dönerek her sinir ucumu çekiştiren o his.

“Mira,” diye soludu. “Birlikte nasıl bu kadar iyi oluyoruz?”

Sözlerinin ağırlığı altında gerilim daha da yükseldi.

İçime sertçe girip çıkarken başımı kendine çevirerek ağzımı ele geçirdi. “Kim seni daha iyi beceriyor?”

Üzerinde düşünmeme bile gerek yoktu. “Sen beceriyorsun. Her zaman sen.”

Kalçaları sertçe popoma çarparken kendimi ona doğru ittim ve patladım. Devrildim. Fena düştüm. “Stefan!” diye çığlık attım.

Seğirdiğini ve zonkladığını hissettim, bütün vücudum sarsılırken kendini içimde boşalttı. Dudaklarımız birbirine kenetlendi, sanki fırtınalı bir denizde sürüklenirken bir çapa bizi bir arada tutuyordu. Çaresizce birbirimize yapıştık, terlerimiz karıştı ve uzuvlarımız düğüm oldu. Akla gelebilecek her şekilde iç içeydik.

O kadar fena kapılmıştım ki kendimi tanıyamaz haldeydim.

STEFAN

“**B**ana annenden bahsetsene.”
Ortamı öldürmek diye buna denirdi. Az önce hayatımın en iyi seksini yapmıştık. Rüyalarımın kadını göğsümde çıplak yatıyordu ve ölmüş annemden mi bahsetmek istiyordu? Omurgasının girintilerinde dolaştırdığım parmaklar olduğu yerde kalakaldı.

“Eğer istersen,” diye ekledi. “Sadece merak ediyorum. Mecbur değilsin.”

“Mira, dur bir nefes al. Sorun değil. Bana söyleyemeyeceğin ya da anlatamayacağın bir şey varmış gibi hissetmene hiç gerek yok. Yaşadığım şeylerden sonra, dürüstlük benim için önemli.”

Kasıldı, bende sırtını ovuşturmaya devam ettim, henüz bir dakika önce içinde olduğumuz o mest edici gevşeme haline geri dönmek istiyordum.

“Nora şey...” Annem hakkında gerçekten ne söyleyeceğimi bilemez haldeydim. “Saftı. Çabuk âşık olurmuş. İlgiye açmış

v25 hemen daha fazlasını ararmış. Bazen bunu tamamen yanlış yerlerde yapmış. Küçük bir kasabada büyümüş ama içinde bir gezginin ruhu varmış. Sanırım bu yüzden seyahat etmeye başlamış.” Annemi Ruby Creek’te yaşarken hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Buraya uymuyordu.

Mira bir tırnağını karın kaslarımın hatları üzerinde nazikçe gezdirmeye başladı. Aletim kalınlaştı, ama ona biraz sonra sahip olabilirdim. Onunla konuşmanın sessiz yalnızlığı bir nevi hoşuma gidiyordu, daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim şeyler hakkında olsa da. Kendine özgü bir şekilde bana kendimi güvende hissettiriyordu; sanki beni gerçekten dinliyor, bir amaca ulaşmak için benimle alay etmiyordu. Sohbetlerimizden içtenlikle keyif alıyordu ve bu da bir şekilde, söylediği ya da yaptığı başka her şeyden çok daha onur vericiydi. Dikkati şifa veriyordu.

“Ayrıca güçlü ve motiveymiş. Meraklıymış. Sırt çantasını alıp arada bir birkaç aylığına farklı ülkelere gidermiş. Bir bütçeyle seyahat edermiş. Otostop çekermiş. Geçinebilmek için tuhaf işlerde çalışırmış. Banka hesabı boşaldığında ise buraya döner ve başka bir maceraya doğru yola çıkmadan önce hesaplarını tekrar doldurmak için bulabildiği her işte çalışırmış. Ta ki Romanya’ya gidip de Constantin ile tanışıncaya kadar. Sonra seyahatleri durmuş ve bana o zaman hamileymiş. Adam temelde onu kilitleyip anahtarı da atmış. Annem bunun için ondan nefret edebilirdi, ama bunun yerine öldüğü güne kadar onu sevdi. Akıllıca olmadığı bile bile.”

“Hüzünlü bir şey, biliyor musun?” dedi Mira düşünceli bir şekilde. “Senin tarifine göre, kulağa büyüleyici bir kadın gibi geliyor; özgür bir ruh. Onu o şekilde zapt etmek gerçekten yazık olmuş. Merak ediyorum da başka şartlar altında hayatında neler yapardı acaba?”

Sertçe yutkundum. Anneme o kadar uzun süre kızmıştım, acımın içinde debelenmekle o kadar meşguldüm ki kendime hikâyesinin gerçekten nasıl da hüzünlü olduğunu düşünme izni vermemiştim. “Hiç o şekilde düşünmemiştim. Daha çok onların Nadia ile beni ne kadar bok ettiklerine kafa yordum.”

“Bence deneyimlerin seni haberinin bile olmadığı biçimlerde şekillendirmiş.”

“Tabii, tabii. Ahlaki açıdan ortada. Biliyorum.” Tavana doğru gözlerimi devirerek iç çektim, her zaman kötü adam olarak etiketlenmekten usandığımı hissediyordum. “Ve yamuk bir burun şekillendirdiler.”

“Burnun hoşuma gidiyor.”

Kalbim göğsümde kabardı. “Öyle mi?”

Burnumu bir tür hatırlatıcı olarak böyle bırakmıştım. Şimdiye kadar düzelttirebilirdim, ama o zaman aynaya baktığım her seferde annemle kız kardeşimi koruyamadığım için kendimi azarlayamazdım.

Mira çıplak bedenini üstüme çıkardı ve doğruca gözlerimin içine baktı. “Öyle,” dedikten sonra dikkatle burun kemerimi öptü. Ardından tırnağını oradan kaydırды, kendimi yıllardır olmadığı kadar özgüvensiz hissetmişim. “Hep senin yıkıcı bir şekilde yakışıklı olduğunu düşünmüşümdür. Çekici.” Beni tekrar öptü, bu defa daha yavaştı. “O burun. O aksan. O hazırcevaplık. Ben her zaman sana çekildim. Daha seni doğru dürüst tanımyorken bile.”

Dikkatinin keyfini çıkardım, tatlı sözlerini ilaç gibi içiyordum. Bu çekimden hoşlanmak tek taraflı bir durum değildi.

Başını eğdi ve göğsümün ortasına bir öpücük kondurdu. “Sen ahlaki açıdan ortada değilsin. Baskıcı olmadan fazlasıyla destekleyici olmanın sınırında kusursuzca ilerliyorsun. Nadia’ya bak. Bana bak. Hayat sana bazı boktan ekşi limonlar vermiş, sen de

onlara şeker ekleyip kendine limonata yapmışsın. Epey şiddetle seviyorsun. Bence annen seninle gurur duyardı. Tıpkı benim gibi.”

Sevmek.

Kelime zihnimde yankılandı. Kesinlikle tehlikeli bir kelimeydi. Nadia’yı seviyordum, tabii ki. Ama Mira’nın kendini oraya sıkıştırması biraz fazla doğal gelmişti. Kalbim onun o listeye ait olduğunu söylüyordu, ama aklım çok erken dedi. Aklım, sevdiğim herkesin nihayetinde incindiğini söyledi. Ya da öldüğünü.

Mira’yı o şekilde sevebilir miydim? Şiddetle? Tenimde kaymaya devam eden zarif parmaklarına baktım. Muhtemelen sevebilirdim bence.

Büyük bir ihtimalle seviyordum zaten.

Homurdanarak kafasını kavradım, başının tepesini öperken ipeksi saçları tenimin altında kaydı. Onu kendime çektim ve kendimi azarladım. Dürüstlüğün kendisi için önemli bir özellik olduğunu iddia eden bir adama göre, şahane bir yalancıydım. Mira’yı sevmemeliydim. Çünkü dokunduğum her şey boka sarıyordu. Bir şeyi çok fazla sevdiğimde, evren onu benden alırdı.

***

“Günaydın.”

Kahve makinesinden dönünce Nadia’nın mutfak adasındaki taburelerden birine kaydığını gördüm. Evde en sevdiğim oda burasıydı. Yemek yapmayı severdim. Özellikle başka insanlara yemek yapmayı severdim. Benim için duygularımı konuşmak zorunda kalmadan göstermenin kolay bir yoluydu.

Nadia yanıma taşındığı zaman, gözlerimin içine bakıp ondan özür dilemeyi bırakmamı söylemişti. Bir ergenken onu arkada bırakmış olmanın suçluluğu çok ağırdı ve yetişkin halimde de geri dönmemiş olmak herhalde daha kötüydü.

Ben de onun için yemek yapıyordum. Bu, kelimelere dökmeden özür dileme yöntemimdi. Ev yapımı üst düzey yemekler. Somon fümeli Benedict yumurta dolu tabağı adada ona doğru kaydardım, peşinden de bir fincan dumanı tüten kahve gitti.

“Sikeyim, evet.” Gözleri ışıldadı ve parmağını hollandez sosuna bandırdıktan sonra abartılı bir inlemeyle emdi. Kardeşimin hiç utanması yoktu.

“O Gold Rush kızlarıyla gereğinden fazla takılıyorsun.”

Kahkaha attı. “Sen de öyle.”

Sözlerini görmezden geldim. Mira’nın bizi gizli saklı tutmak istediğini biliyordum. Bununla gelen yetersizlik hissinden ne kadar nefret etsem de kararına saygı duyuyordum. Çatılara çıkıp haykırmayı ne kadar fena halde istiyor olmamın ya da karanlığın örtüsünün altında evine gizlice girmek zorunda olmadığımı düşünmemin bir önemi yoktu. Dün gece samimi sohbetimizin ardından kalmamı istemişti, ama ertesi sabah dostları ve iş arkadaşlarıyla dolu kalabalık çiftlikte kaçınılmaz olarak aracıma yürümek zorunda kaldığımda bundan pişman olacağımı biliyordum.

Onu dört ayak üstünde bir kez daha becerip -tam olarak hoşlandığı şekildeydi- aklını başından alırcasına öptükten sonra, anılar ve karmakarışık duyguların sersemliğiyle eve dönmüştüm.

Ayrıca bu sabah çiftliğin civarında yapmam gereken işler vardı. Yarış sezonu neredeyse gelip çatmıştı ve gerçekten eğitilmeye başlaması gereken genç atlarım vardı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konuydu bu. Ama neyse ki Griffin biliyordu.

“Hazır mısın?” diye sordum, Griffin banyoyu kullandıktan sonra köşeden dönerken.

Çenesini kaldırıp homurdandı, beyzbol şapkasının siperliğinin altına saklanmıştı. Nadia hızla arkasına döndü, evimizde yabancı bir adamın dikilmesiyle irkilmişti.

“Pardon, Nadia. Bu Griffin. Burayı satın aldığım adam.”

Nadia ona bir bakış attıktan sonra çatalını indirdi. “Griffin bu mu?”

Griffin ile benim kahve kupalarımızı bulaşık makinesine koyarken kaşlarım çatıldı. Biz çoktan yemiş ve kahvelerimizi içmiştik, gitmeye hazırдық. Adam resmen şafak sökerken kalkıyordu, ben de onu yeni projeleriyle bir an önce tanıştırmaktan çekinmiyordum.

“Evet.”

“Senin *en iyi arkadaşın* olan Griffin?” Gözleri yuvalarından fırlamıştı.

“Rahatla, Nadia. Yetişkinlerin *en iyi arkadaşları* olmaz.”

Griffin bir homurtu çıkardı, sakalını ovuşturup ön kapıya doğru yürüdü ve ayaklarını bir çift yıpranmış deri kovboy çizmesinin içine geçirdi.

“Sana söyledim zaten. Bana burayı sattı ve iletişimi kesmedik işte.”

Tamam; bu, durumu hafif gösteren bir ifade olabilirdi. Griffin’i severdim ve muhtemelen benim *en iyi arkadaşımdı*. Burnunu sokmaz ya da sinir bozmazdı. Ayrıca bu vadide, ilk geldiğimde bana cüzzamlıymışım gibi davranmayan tek kişi oydu. Ben burayı devralınca, dağlara taşınmıştı. Yeni arazisi epey sapaydı ama birkaç kez oraya çıkmıştım. Özel hayatını gizli tutan bir adamdı ama beni ava davet etmişti, ben de kulübesindeki bazı tamirlara yardımcı olmuştum. O yüzden buradaydı ve iyiliğimin karşılığını veriyordu. Eski bir yabani at binicisi olarak birkaç genç atı benim için eğitmeye başlayabileceğine dair güvence vermişti ve bu hediye atın dişlerine bakacak değildim.

Kardeşimin yüzü kafa karışıklığıyla buruştu ve “Ama... o tam bir dallama,” diye fısıldadı.

Barın etrafından dolaşıp ön girişe yürürken bir kahkaha patlattım. “Öyle düşünmene sevindim.” Nadia’ya göz kırptım. “Böylece burada olduğu sürede, tuhaflıklarınla onu korkutmandan endişelenmeme gerek kalmayacak.”

Nadia’nın gözlerini devirdiğini neredeyse duyduğuma yemin edebilirdim. Bu kızda Teksas büyüklüğünde bir asabiyet vardı. Dürüst olmak gerekirse, onda sevdiğim şey kısmen buydu.

Mira’da da.

Siktir.

Sevmek değil. *Hoşlanmak.*

Üstüme bir palto geçirip iş botlarımı giydim, kendi kendime başımı iki yana sallayarak Griffin’e yetişmek için ön tarafa yöneldim. Tamamen hazırlanmasını sağlamak yaklaşık bir saat sürdü. Eğitimine başlanması gereken üç genç atı ona gösterdim ve çiftliği işletmek konusunda aniden bunaldığımı hissettim.

Biraz günışığı ihtiyacıyla dışarı çıktım ve Loki ile Farrah’ın güneş ışığının tadını çıkarıp çamurda yuvarlanarak günlerini geçirdiği padoka doğru yürüdüm. Loki’nin tiz kişnemesi beni karşıladı, çit boyunca tırıs giderken gerçekten sekiyor, gösteriş olsun diye dizlerini gerekenden fazla kaldırıyordu. Büyüdükçe daha da şamatacı oluyordu. Ele avuca sığmaz bir şey olacaktı, o kadarı belliydi. Zekiydi, oyunbazdı... ve haylazdı. Sık sık onu kapısına dolanmış zinciri çözmeye çalışırken yakalıyordum. Dünya şampiyonasında koşturan bir at gibi padokunun etrafında hoplayıp zıplıyordu.

Evet. Ona ilk sefer binmek zorunda kalacak zavallıya özenddiğim söylenemezdi. Bu at o zamana kadar okumayı sökerdi muhtemelen. Her halükârda onun bir eşiği atladığını gördüğüm rahatlamıştım. Sağlıklı bir taydı. Birkaç ay önce ne durumda olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Onu sevmeye başlamıştım. Bu çiftlikte ve şehirdeki pistte bana ait bir sürü at vardı, ancak kalbime sinsice girmeyi başaran da paranın satın alamayacağı tek at olacaktı tabii. Romanya'da yaşadığım zamandan beri bir atı böyle sevmemiştim.

"Selam, dostum." Alnının altındaki geniş beyaz akıtmayı okşadım ve memnuniyetle homurdandı. Ne kadar vahşi olsa da özel bir arkadaşlık geliştirmiştik. Billie'ye bir keresinde DD'nin onun *kalp atı* olduğunu söylemiştim, başka kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anladığı bir at. Memleketimdeki köylülerden öğrendiğim bir terimdi.

Şimdi Loki'nin kocaman kara gözlerine bakıp yumuşak dudaklarının ceketimin düğmesine yapışmasını izlerken -koparmaya çalıştığını da ekleyebilirim- ikinci bir kalp atıyla karşılaşmış olabileceğimi düşündüm.

Sadece birkaç ay gibi bir süre içinde gideceğini düşününce göğsüm sıkıştı ve burnum sızladı. Baş belası bir küçük attı kendisi. Ama *benim* baş belası küçük atımdı. Kendime verdiğim tek güvence, Gold Rush Çiftliği'nde potansiyeline layık yaşamak için en iyi fırsatı bulacağını bilmektir. En üst seviye bakımı görecekti. Hem birkaç kez Billie Black'i toprağa fırlatabilirdi de.

Kıkırdarak kulaklarını kaşıdım. "Kadın inatçı, ama bence sen bu açıdan onu geçebilirsin."

Ardından dirgeni alıp padokunu temizlemeye başladım, gübreyi ve pis samanları el arabasına atmaya giriştim. Yapmam gereken evrak işleri, ruhsatlar, cevaplanacak sonsuz e-posta vardı ama ben Loki ile burada saklanmayı ve çevik dudaklarından kaçınarak burayı temizlemeyi tercih ederdim. Fiziksel işler hiç hayal edemediğim kadar şifa vericiydi. Burayı satın alana kadar hiç gerçekten yapmamıştım. Bu, kendimi baştan yaratmayı seçmemin bir parçasıydı.

İşletme mastırımı çiftlik işleri yapmak için almamıştım ama zaten at yarışı imparatorluğu kurmak için de almış sayılmazdım. Mira'ya bakıyordum; hesaba katılması gereken bir güçtü o, istediği her şeyin peşinden gidiyordu. Pes etmeyi reddediyordu. Bense sadece... akıntıda sürükleniyordum. Benim açımdan her şey fazlasıyla çözülmemişti. Düpedüz *karanlık* olan geçmişim hakkında çok fazla sorum vardı. Soracak kimse de yoktu, çünkü kimse bilmiyordu.

Ömrümün büyük bir kısmını Constantine'ne benzememek, genetik yapımın o kısmına teslim olmamak için kıçımı yırtarcasına çalışarak geçirmiştım. Bir eş ya da aile, asla kimseye yükleyemeyeceğim bir lanet gibi hissettirmişti, en azından sevdiğimi söylediğim birine bunu yapamazdım. En sonunda ya o herife dönüşseydim?

Sonra da hiçbir parçamın ona ait olmadığını öğrenmişim ve dünyam beklenmedik bir şekilde çözülmüştü. *Karanlık* bir mirasa bağımlı değildim artık. Özgürleştirici ama aynı zamanda kafa karıştırıcıydı. O kan davası olmayınca hayatımda ne yapmayı istediğime dair hiçbir şey bilmez halde kalmıştım.

Yaşım ilerledikçe aile ve bağ kurma özlemim, olacağını hiç bilmediğim bir şekilde artmıştı. Dışarıdan gayet istikrarlı bir görünüşüm vardı. Ben hayatını bir davaya göre yaşayan kayıp bir çocuktum. Kimseye değil de kendime verdiğim bir söz vardı.

Peki niçin?

Bazı günler hayatımda ne halt ettiğime dair hiçbir fikrim olmuyordu, bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyordum. Ancak hepsinden çok da nereye gittiğimi bilmediğimi hissettiğim günler vardı, çünkü nereden geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Gittiğim yere dair en kesin şey, oraya vardığımda Mira'nın da benimle olacağıydı. Bundan emin olacaktım. Asla şakam yoktu.

MIRA

Parmaklarımı bükerek ellerimi ovuşturdum, Stefan'ın kapısına bakıyordum. Bir günü aşkın süredir onu görmüyordum ve düşünecek çok fazla zamanım olmuştu.

Aşırı düşünecek, çok fazla zaman.

Bunun üstüne, daha fazla araştırma yapmak için bu gece akşam yemeğinde Hank ile buluşacaktım. Sorular ve kafa karışıklığı beynimi bulandırıyordu.

Bütün bunlar nasıl böyle hızla oluyordu? O nasıl *benimle* ilgileniyordu? Yani, Tanrım. Bir adam yüzünden hayatımı mahvetmek üzere miydim? Artık birlikte miydik? Burnumu ders kitaplarına gömerek ve sonra da kendimi bir kariyerin içine atarak geçen yılların ardından seks, hep seksten ibaret olmuştu. Sırf bunun yapmam gereken bir şey olduğunu düşünerek bir adamla yatağa atladığım zaman, gerçek bir yakın bağ kurmayı hiç tecrübe etmemiş olduğumu artık biliyordum. Özellikle de neyi kaçırdığımı şimdi tam olarak öğrendiğim için.

Şimdi Stefan Dalca orgazmla kafamı karıştırmıştı. Ne olduğumuza, nereye gittiğimize ve bütün bunların ne anlama geldiğine dair kafam karışık. Çünkü sıradan seksten daha fazla anlamı varmış gibi geliyordu.

Telefonum cebimde titredi ve dikkatimi dağıtmasına minnettar olarak çıkardım. Tabii bana mesaj atanın Stefan olduğunu görene dek.

STEFAN:

İçeri gelmeyi planlıyor musun? Yoksa dışarıda öylece durup ellerini ovuşturarak yara mı yapacaksın?

Etrafıma bakıp beni bir pencereden filan gözetliyor mu diye kontrol ettim. Hiçbir şey görmeyince telefonunda bir tür güvenlik kamerası uygulaması olduğunu düşünerek ben de mesaj attım.

MIRA:

Ürkütücüsün.

STEFAN:

Cazibemin bir parçası. Bunu seviyorsun.

S ile başlayan kelime geçince kaygı karnımda kaynamaya başladı. Yakın zamana kadar sevdiğim tek şey işimdi. Çiftlikteki kız arkadaşlarım da. Belki o tuhaf atı. Bir şeyi sevmek dikkat dağıtıcıydı, bir zaman taahhüdü ve riskti. Ben de öyle aman aman risk alan biri değildim, özellikle de elde etmek için kıcımlı yırttığım şeyler ipin ucunda olunca. Kariyerim, bağımsızlığım, *akıl sağlığım*.

Derin ve toplayıcı bir nefes aldım ve cevap yazdım.

MIRA:

İçeri geleceğim.

STEFAN:

Kapı açık. Çalışma odamdayım. Mutfaktan sağa dön.

Başımı hafifçe iki yana sallayarak kapı kolunu çevirdim ve etkileyici eve girdim. Tekmeleyerek botlarımı çıkardım, kaldığım son seferde göz ucuyla baktığım Stefan'ın çalışma odasına doğru yürüdüm. Onun alanına girdiğimde ağzım kurudu.

Sandalyesinde arkaya yaslanmış, bir ayağını rahat bir tavırla bacağının üstüne atıp kahverengi bir dosyanın içindekileri inceliyordu, arkasındaki duvar tamamen kitaplarla doluydu. Işıқта parlayan kol düğmeleri olan beyaz gömleğiyle seksi görünüyordu, ellerindeki damarlar acayip ağız sulandırıcı biçimde kabarmıştı. Bazen o beni becerirken ellerini izlemekten kendimi kaybediyordum, içime daha sert girerken çarşafı kavracağı zaman o ellerin kasılması yok mu... Bir erkek vücudunun böylesine genel bir parçasının o kadar dikkat dağıtıcı olabileceğini hiç bilmezdim.

Alçak sesli bir hırıltı ve kıkırdama duydum, gözlerim anında yüzüne çıktı. Dürüst olmak gerekirse, orası da daha az seksi değildi. Başımı yana eğmiş, gevşek yumruğunu yumuşak dudaklarına yaslamış halde beni inceliyordu. Üstelik o lanet gözlükleri takmıştı. Bütün o seksi profesör olayının benim için süregelen bir fantezi olduğunu biliyordu sanki.

Anında ıslandım. Düpedüz mahvolmuştum. Dönüştüğüm bu seks delisi manyak gibi oracıkta yanıp kül olmadan önce, onu tanıdığıma memnun olduğumu söylemeli ve defolup gitmeliydim.

“Şu an o güzel kafandan neler geçiyor, Mira?”

“Neredeyse iki gündür senden bir haber alamadım.”

“Bugün pistte toplantılarım vardı. Bir şey için bana ihtiyacın mı vardı?” Ağzının bir kenarı bilmiş bir tavırla yukarı kıvrıldı. *Şerefsiz.*

“Hayır.”

Onu bir tür bakışma yarışının içine çektim. Gözlerimi kaçırmayı reddediyordum, ama burada durup sessiz çalışma odasında ona bakmak içime tuhaf şeyler yapıyordu. Özellikle de o *böyle* görünüyorken.

“Tamam. Yani buradasın, çünkü?”

“Sen ciddi misin?” diye ona tıslayıp bacaklarımı geniş meşemasaya yaslanacak kadar yaklaştım. “Beni becererek aklımı başımdan aldın. Yani şu an resmen beyinsizim. Bana ellerimin senin ellerine ait olduğunu söyledin, Tanrı aşkına. Bunu düşünmeden edemiyorum. Seni de. Bütün hepsi beni delirtiyor. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Senden hiç haber almadım. Sadece bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor, böylece hayatımı ona göre düzenleyebilirim. Ben de sana bunu sormak için geldim, ama sen Profesör Porno-Yıldızı gibi görünerek orada oturuyorsun.”

Stefan’ın yüzü yavaşça keyifliden ciddiye döndü ve söylenmemin sonuna doğru bakışları ısınmaya başladı.

“Hayatında yapışkan bir çocuk adam istemediğini fazlasıyla açık olarak belirttin. Bu harika, çünkü ben de öyle olmak istemiyorum. Ne kadar bağımsız olduğunu biliyorum. Şu son iki gündür çalışıyordun, ben de çalışıyordum. Burada yaptığım işi bitirir bitirmez seni aramak niyetindeydim tamamen.”

Burnumu çektim, Kendimi aptal hissediyordum ve haklı olduğunun farkındaydım. Öyle söylemiştim. O şekilde bir ilişki istiyordum. *Önceden* istiyordum.

Ama o beynimi mahvetmişti. Artık takıntılı hale gelmiştim.

“Pekâlâ.” Gözlerimi devirdim. “Sesinin soluğunun kesilmesi-ne gerek yoktu. Özellikle de hafta sonu yaşanan her şeyden sonra. Bunun ne anlama geldiğini nasıl çözmem gerekiyor? Başka kadınlarla çıkmak için dışarıda takılmadığını nereden bileceğim?” İç çekerek gözlerimi tavana diktim, kulağa son derece tecrübesiz geliyor olmaktan nefret ettim. “Bu acayip sinir bozucu. Bana resmen lanet yaptın. Tek düşünebildiğim sensin.”

Kahkaha atarak öne eğildi, dirseklerini masasına yasladı. “Mira.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ona bakmak istemiyordum. Ama aramızdaki sessizlik uzadı, göz temasını bekliyordu. Pes ederek bakışlarımı onunkilere çevirdim. Keyifli ifadesi geri dönmüştü. Dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz gıcık etti.

“Ne?”

“Ne zaman? Acaba tüm o diğer kadınları ne zaman görebilirim? Şu son birkaç haftadır neredeyse her boş zamanımı seninle geçiriyorum.”

Ona boş bir ifadeyle baktım.

“Uyuyorum. Çalışıyorum. Spor yapıyorum. Çiftliği işletiyorum. Takıntılı bir şekilde Loki’yi kontrol ediyorum. Kız kardeşimi doğru yolda tutmaya çalışıyorum. Sonra da boş zamanlarımı seninle ya da seni düşünerek geçiriyorum. Sen bana *büyük* yaptın. *Benim* tek düşünebildiğim *sensin*.”

Kalbim göğsümde hızlandı.

“Ben... Ben o şekilde düşünmemiştim. Sadece her şey çok şüpheli geliyor.”

Sırtışı yaramaz bir hal aldı. Bilmiş bir ifadesi vardı.

“Çünkü seni becererek aklını başından aldım.”

Kasıldım, onun bu şekilde konuştuğunu duymanın bende neden böyle bir etkisi olduğunu tamamen anlayabilmiş değildim.

O müstehcen sözler beni delirtiyordu. Tamamen düzgün ve iş insanı tavrından çıkıp alev alev seksi ve terbiyesiz bir hale geçmesi çok hoşuma gidiyordu. Adam bu işi biliyordu.

Ayağa kalkıp gömleğinin üst düğmesini açtıktan sonra dikkatini bileklerindeki kol düğmelerine verdi. Onları yavaşça çevirdi, nasırlı parmakları öylesine bir beceriyle çalışıyordu ki neredeyse dikkat dağıtıcıydı. Her bir düğmeyi masanın üzerine koyarken metalin tıkırtısı, bunun dışında sessiz olan odada yüksek sesle cınladı.

Aramızdaki sessizlik uzuyordu ve ardından, “Şimdi de o dar kotu aşağı sıyırıp seni becererek o şüpheden kurtaracağım,” dedi.

Dudaklarımdan küçük bir nefes kurtuldu ve o masanın etrafından dolanırken kalp atışlarımda şiddeti yükseldi.

“Memnun olmuş görünüyorsun. Tipin olmadığımı sanıyordum.”

Gözlerimi devirdim. “Böbürlenmiş adamlar tipim değildir.”

Göğsünden keyifli bir homurtu duyuldu, işe koyulacakmış gibi gömleğinin kollarını kıvrıyordu. “Ama sıkılıyor musun?”

Keşke bunu yüzüme vurup durmasaydı. Sıkılmadığımı bal gibi biliyordu. Dünya tarihinde herhangi bir kadının Stefan Dalca ile nasıl sıkılacağından emin değildim. Ya da o kadınların herhangi birinin sahip olduktan sonra onu nasıl bırakabildiğinden.

“Profesörünle ilgili fantezi mi kuruyorsun, Mira?”

Başım hızla kalkarken o da gözlüğünü yüzünde düzeltti. *Siktir. Bu kadar iyi görünmek yasak olmalı.* O kollar. O gömlek. O gözlük. Sadece... siktir.

O yaklaşırken gözlerim kocaman açıldı. “Profesörüm mü?”

“Evet.” Ayaklarımız degecek kadar yakınımıza geldi ve başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım. Bu sohbet onu zerre rahatsız etmiyordu, ama ben pespembe olmuştum. “Bunu sanki daha öncesinde düşündüğün bir şeymiş gibi söyledin. Öyle mi? Okuldayken düşündün mü? Şimdi düşünüyor musun?”

Bu da neydi böyle? Romanya'dayken bir tür medyumluk dersi mi almıştı?

"Bu..." Omuzlarımı geriye attım. Süregelen bu fantezimden utanmayacaktım. Reddediyordum. O hayal hoşuma gidiyordu, ne olmuş yani? "Bu doğru. Yani evet, düşünüyorum."

Yüzüne yayılan gülümseme son derece açgözlüydü. Daha akıllı bir kadın ona böyle bakan bir adamdan kaçardı, ama bendeki tek etkisi karnımdaki sızı ve hızlanan kalbimdi. Yani kaçmak yerine alt dudağımı ısırdım ve ona en iyi ışık görmüş tavşan bakışımla baktım.

Anında değişime ayak uydurdu.

Elini arkama doğru uzatıp atkuyruğumu kavradı ve "Bugün neden ofisime geldiğinizi söylemekle ilgilenir miydiniz, Bayan Thorne?" diye sordu. Öne eğildi, sesi kulağımın altındaki hassas noktada titreşiyordu. "En son aldığınız not konusunda mı endişelisiniz?"

Küçük bir parçam gülmek istedi. Bu *hiç* benlik değildi. O kadar karakter dışıydı ki neredeyse salakça geliyordu. Ama atkuyruğumu çekerek başımı daha da kaldırdığında, parlayan yeşil gözlerini gördüm. Bütün gülünç hisler kayboldu. Müstehcen konuşmakta pek iyi değildim, ama onu dinlemeyi seviyordum. Yani battı balık yan gider.

"Evet," diye fısıldadım.

"Bunu nasıl telafi edeceğinize dair bir öneriniz var mı?"

Dudakları boynumun yanından kayarak göğsüme doğru inerken nefes nefeseydim, gözlüğünün plastik kenarı boğazımı çiziyordu.

"Ne yapmam gerektiğini bana sizin söyleyebileceğinizi umuyordum."

"Tehlikeli bir seçim, Bayan Thorne."

Değişim belirsizdi, ama şu anda bana Dr. Thorne demiyordu. Zekâsına bayılıyordum. Stefan seks sırasında bile düşünüyordu. Tek bir hızlı hareketle beni masaya doğru çevirip üzerine eğdi, atkuyruğum hâlâ eline dolanmış haldeydi.

Yanağımı nazikçe soğuk yüzeye bastırdı, boştaki eli sırtımın ortasında geziniyordu ve popomu tamamen avuçlayabileceği kadar aşağı indi. “Ne kadar sıkı çalışmaya isteklisin?”

“Sizin benden istediğiniz kadar.” Kavrayabileceğim bir şey ararken parmak uçlarım cilalı masa yüzeyinin üstünden kaydı. Serbest düşüşteymiş gibi hissediyordum. Tamamen kontrolü kaybetmiştim. Hiç bilmediğim sulardaydım.

“Siktir, sen mükemmelsin.” Vücudu üstüme doğru eğildi ve enseme nazik bir öpücük kondurdu. “Şimdi olduğun yerde kal. Hareket edersen, hiç ekstra not olmayacak.”

Gövdesinin sıcaklığının sırtımdan uzaklaştığını hissederken tek yapabildiğim inlemek oldu. Elleri yanlarımdan kaydı, daha önce hiç hissetmediğim bir saygıyla her kıvrımın tadını çıkarıyordu. Kalçalarımın ulaştığında, kolları bana dolandı, elleri kotumun önündeki düğme ve fermuarı çözdü. Daracık kotumu aşağı sıyırdı, kumaşın her sürtünüşünün ve açığa çıkan her santim tenin tadını çıkarıyordu. Beni, her zaman istediği ve asla unutmayacağı bir hediye gibi açıyordu. Klasik ayakkabılı ayaklarından birini kullanarak ayaklarımı dürttü ve daha genişçe açmaya zorladı, ardından külotum aşağı kaydı ve ben öne eğilmiş, onun önünde tamamen açıktayken kumaş uyluklarımın arasında gerildi.

“Sen benim için yaratılmışsın.”

Bu sözler göğsüme balyoz etkisi yaptı. Fena halde gerçek gibi hissettiriyordu. Birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Dönüp omzumun üstünden ona bir bakış attım. Aramızdaki hava yoğundu. Havayı, titreşmesini, Stefan’ın gözleri vücudumu yiyip bitirirken ısınmasını hissedebiliyordum. Ortalık parlak ve ıslıl ıslıldı, nedeni de şeydi...

Aşk?

“Kondom getirmeliyim. Döneceğim. Kıpırdama.”

Gürültüyle yutkunup başımı salladım, vücudum beklentiyle uğulduyordu.

O gitti, ben de istediğini yaptım. Onu beklerken geçen her saniyede giderek ıslandığımı ve daha çok tahrik olduğumu hissettim. O gelmedikçe onu daha çok istiyordum. Döndüğünde kontrolü sabırlı olamayacak kadar zayıflamıştı. Kemerinin şıngırtısı kondom paketinin yırtılma sesine karıştı.

Çıplak popomun arkasına geçip kendini yanaklarımın arasına yerleştirdi. “Ödevini düzeltmen gereken bir sonraki sefer, seni buraya getireceğim.”

Vücudum ihtiyaçla titredi. Beni nereye götürdüğünü umursamadığım bir noktaya ulaşmıştım. Onu içimde istiyordum sadece.

Derhal.

“Tamam,” diye mırıldandım, tekrar omzumun üstünden dönüp baktığımda, kendini kaygan girişime hizalıyordu.

Gözlerimiz kilitlendi, paylaştığımız bakış her şeyi ele veriyor gibi hissettim. Son kırk sekiz saattir mücadele ettiğim bütün sorulara cevap gibiydi. O bakışta bir söz verildi ve sonra tek bir sert itişle içime girerek başımı döndürdü. Elleri kalçalarımı öyle sertçe kavradı ki yarın moraracağına emindim. O ham tutkudan zevk alıyordum. O yoğun ihtiyaçtan. Birbirimizin en temel içgüdülerini ortaya çıkarma şeklimize bayılıyordum. İkimizin de insan içinde fazlasıyla edepli olup kapalı kapılar ardında böylesine edepsizleşmemize.

“İyi bir kız gibi içine al, Bayan Thorne,” dedikten sonra kontrolünü tamamen kaybetti ve sesi sert bir hırıltı halini aldı. “Her Santimi.”

Stefan'ın bana kuvvetle sahip olma sesi odayı doldurarak onun ağır nefeslerine ve benim sessiz, çaresiz inlemelerime karıştı. Sonunda vücudumun üstüne eğilip elini altına uzattı ve parmaklarıyla klitorisimi buldu.

Vahşice içime girmeye devam ederken sertçe ovaladı, kulağımın dibinde nefes nefeseydi. “Nerede durduğumuzda dair aklında herhangi bir şüphe varsa, şimdi senin için netleştirmeme izin ver.” Hamlelerini yavaşlattı, geri çekilip sertçe girdi, sahiplenişinin gücüyle vücudum sarsıldı. “Sen benimsin.” Ellerim masanın üstünde kayıyor, bacaklarım titriyordu. “Ve ben de seninim.”

İçimde hareket ettiğini hissederek onun sıkı vücudunun altında paramparça olurken tam olarak nerede olmam gerektiğini biliyordum.

Geriye hiçbir şüphe kalmamıştı.

STEFAN

Mutfak adasında oturmuş boşluğa bakıyor, aklımda dönüp duran bütün düşünceleri toparlamaya çalışıyordum. *Kendimi* toparlamaya çalışıyordum.

Bir tur daha atmak istiyordum. Mira'yı üst katta, yatağıma yayılmış, daha fazlası için yalvarırken istiyordum. Tenini tenimde, inlemelerini kulaklarımda istiyordum. Onun bacaklarının arasında yaşamak istiyordum.

Maalesef onun başka planları vardı. Gold Rush Çiftliği'ndeki çiftlik yöneticisi olan Hank ile bir şeyler. Dolayısıyla kalması için ne kadar fena halde yalvarmak istesem de gitmesine izin vermiştim. Bağımsızlığı, onda en çok bayıldığım şeylerden biriydi. Şu an nasıl hissediyor olursa olsun, yapışkan ya da takıntılı değildi. Sadece heyecanlıydı ve ben de öyleydim. Aramızdaki bu şey yeni gibi hissettiriyordu, bir yerlere gidiyordu sanki. Birlikte geçireceğimiz zamanı sıkıştırmak gibi bir derdim yoktu, çünkü dünyadaki bütün zaman bizimdi.

İçimde onunla ilgili bir his vardı.

Dudaklarımın kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve dirseklerimi önümdeki tezgâha yasladım. Mermer tezgâhın yüzeyinde dalgalanan koyu çizgilere dalıp giderek sohbetimizi kafamda yeniden oynattım. Onu masamın üstünde domaltıp ona ihtiyaç duyduğu şekilde sahip olmamın neredeyse hemen ardından gerçekleşen sohbetimizi.

Pantolonunu enfes şekilde yuvarlak kışının üstüne çekip neredeyse duyulmayan bir sesle bana artık ilişkimizin özel olup olmadığını sormuştu. Güzel vücudunun her yerinden kırılğanlık okunuyordu.

Onu kollarıma çekip güvence vermiştim. *Kesinlikle.*

Çıkıyor muyuz biz? Buna ne isim veriyorsun?

Kahkaha atmıştım. Kaşlarını çatmıştı.

Benim olduğun sürece buna ne sikim dediğin umurumda değil.

Ona böyle söylemiştim. Ve ciddiydim. Çünkü bana göre her şey çok barizdi.

Şimdi burada otururken onun uğruna her şeyi riske attığımı fark ediyordum. Başka birini çok fazla önemsemek konusundaki geçmiş korkularımı bir kenara bırakmıştım. Kökleşmiş ihanet korkumu bırakmaya çalışıyordum. Hayatta en çok sevdiğim insanların benden koparılıp alındığı gerçeğini yok saymıştım. Söz konusu bu kişileri korumak konusunda berbat bir sicilim olduğunu kabullenmiştim.

Ancak ona *benim* olduğunu söylerken bana attığı bakış riske değermişti.

Tekrar ve tekrar. Buna değermişti.

Çünkü onun benim için olduğu kadar ben de *onun* ödüllüymüşüm gibi bakmıştı.

Âşık olmak için çok erkendi sanki. Bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim için bile kendimi çocuk gibi hissediyordum. Ama belki de olay buydu, belki bir çocuk ne hissettiğini bilir ve açıkça itiraf ederdi. Doğru olduğunu zaten bildikleri şeyi görmezden gelmelerini söyleyen o yıllarca birikmiş yükleri yoktu onların.

Başımı iki yana salladım ve dönüp hayatımdaki diğer kadına biraz ilgi yağdırarak dikkatimi dağıtmaya karar verdim.

“Nadia!” diye merdivenlerden yukarı bağırdım.

Mira gittikten kısa bir süre sonra eve gelmişti ve onu o kadar ortalık yerde becerdiğim için anlık olarak kendime kızmıştım. Başka bir insanla birlikte yaşadığımı hatırlamak bazen zor oluyordu. Nadia hayatını kendi yönetiyordu. Aslında onu şeyden beri... Aslında hiç görmediğim derecede mutlu olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdim.

Delikanlılarla dışarıya çıktığını biliyordum. Hatta muhtemelen *bir sürü* delikanlıyla. Fakat onunla süper yakın ve özel bir ilişkisi olmayan ağabeyi olarak bu konuda ne söyleyeceğimden asla emin olamıyordum. Sadece korunduğunu umuyordum. Umarım iyi kararlar veriyordu. Çünkü farkında olsun olmasın, kendisi tam bir avdı. Sanırım teselli bulabileceğim bir alan vardı. Gold Rush Çiftliği’ndeki kadınların harika bir etkisi vardı, hiçbir boka eyvallahları yoktu. Nadia’nın hayatında da tam olarak bu türden kadınlara ihtiyacı vardı.

Güçlü kadınlara.

Nadia’nın hiç sahip olmadığı ve ne kadar fena halde istesem de onun için yapamadığım bir şeydi bu.

“Efendim?” Hızlı adımlarla merdivenlerden indi, tıpatıp anemizin kopyasıydı.

O *herife* çekmemiş olmasına hep şükrederdim. Ben ikisine de pek benzemiyordum ve kafamda dönen *kime* benzediğime dair sorular yüzünden göğsüm sızladı.

“Bir şeyler atıştırmak ister misin?”

Kaşları çatıldı. “Neden? Sorun ne?”

Gürültülü bir kahkaha patlattım. “Hiçbir şey. Küçük kardeşimle takılmak istiyorum sadece. Suç mu?”

Karşılık olarak gülümsedi, keyifli görünüyordu. “Çabucak üstümü değiştirmeme izin ver. Hemen dönerim.”

Yirmi dakika sonra Neighbor’s Pub’ın köhne ön kapısından içeri giriyorduk. Nadia’nın seçimiydi, benim değil. Görünüşe göre kasabadaki “en havalı” insanların takıldığı yer burasıydı. Şüphe dolu bir tavırla mekânı inceledim ve havalı tanımlarımızın epeyce farklı olduğunu düşündüm. Mekân bira, kızarmış tavuk ve tereyağı kokuyordu. Köşedeki self servis patlamış mısır makinesinden mısır kokuları yayılıyordu. Herkesin dokunduğu soğuk patlamış mısırdan bir kâse almak için elimi oraya daldırmak hiç de çekici değildi.

Nadia tamamen evindeymiş gibiydi ve son zamanlarda birçok geceyi muhtemelen burada geçirdiğini fark ettim. İçmiyor olsa bile.

Mekânın cazibesini biraz olsun görebiliyordum. Kasabalılar barın üstünde sıralı altın renkli ellilik biralarının üstüne eğilmişti, hoparlörlerden yükselen “Hotel California”, birilerinin bir set bilardo topuna vurmasının takırtısına karışıyordu. Bir film sahnesi gibiydi. Galiba Ruby Creek’te buraya gelmeme yetecek kadar hoş karşılandığımı hissetmemiştim hiç. Hep kendimi yabancı gibi hissediyordum ve bunu değiştirmek için de bildiğimden şaşmamıştım.

“Burası harika, değil mi? Tam Kanada işi.” Nadia kocaman gülümseyerek bilardo masasının yanındaki yüksek barda bir tabureye yerleşti. “Oynamak ister misin acaba?”

Küçük kız kardeşime hayretle baktım, uçaktan inen o suratsız genç kadın değildi artık. Güçlüydü, hem de ne güçlü. Onun ken-

di çabalarıyla kendini kurtarmak zorunda kaldığını düşününce göğsüm sızladı. Kendi amaçlarıma ulaşabilmek için onu nasıl arkadaş bırakmıştım.

Umarım bir gün beni affedebilirdi.

“Evet. Tabii, çok isterim.” Başımı iki yana sallayarak ona gülümsedim, anıların arasında çıktığım yolculuğun verdiği suçluktan kurtulmaya çalışıyordum.

“Harika. Hemen dönerim. İçki?”

“Olur, ben şey alayım...”

“Şarap deme, Stef. Şarap adamı olduğumu biliyorum, ama burası şarap mekânı değil.” Bana sırtıp böğrümü dürttü. Bana, aramızdaki yaş farkı yüzünden bazen hissettiğim can sıkıcı ağabeymişim gibi davranmıyordu. *Onunla olmasını istediğim şey buydu.*

“Cosmopolitan’a ne dersin?”

“Yüce Tanrım,” diye ofladı. “Burnun havada resmen.”

Göğsümden derin bir kahkaha koptu. “Şaka yapıyorum. Bir bira alırım.”

“Yapıyor musun ciddi?” Bana tek kaşını kaldırdıktan sonra gülerek uzaklaştı.

Bara yürümesini izledim ve o geçerken kafaların dönmesi yüzümü buruşturmama neden oldu. Küçük kardeşime şu anki gibi baktıkları için birkaç kafayı koparabilirdim ama hayatında öyle bir rolüm yoktu ve şimdi başlamak da tuhaf olurdu. O yüzden yapmayacaktım.

Onun yerine bakışlarımı çevirerek barın geri kalanına bakındım. Her şeyi inceliyordum, ta ki gözlerim her yerden tanıyacağım bir popoya takılana dek. O popoyu saran kot pantolonu henüz saatler önce aşağı sıyırmıştım.

Mira bir elinde kepçe, diğerinde sepet ile o Tanrı’nın cezası patlamış mısırı eşeliyordu.

Bunun ardından kaçınılmaz olarak hastalandığında, seve seve ona bakardım. Bu kızdan o kadar hoşlanıyordum işte. O öğürerek kusarken saçlarını tutmak için sabırsızlanıyordum.

Kendimi barda etrafa bakınırken buldum, Hank ile buluşması gerektiğini söylemişken burada ne halt ediyordu ki? Buraya başkasıyla gelmiş olamazdı, değil mi? Yaptığımız onca şeyden sonra? Paylaştığımız şeylerden sonra?

Aklım almıyordu ama bu, midemin bulunmasına ve kalbimin hızlanmasına engel olmadı. Eğer Mira benimle değilse, ne tür bir adamla birlikteydi? Gözlerimle barı taradım, bana yalan söylememiş olmasını umuyordum.

Hoş görebileceğim çok fazla şey vardı. Ancak yalan onlardan biri değildi. Yaşadıklarımın sonra, benim için çok zordu. Kaygı, göğüs kemiğimden yukarı doğru yükselirken paranoyamın beni ele geçirmesine izin verdim. *Bir şeyler* yolunda değildi. Sadece parmak basamıyordum.

Ama sonra, arkadaki şöminenin yanında çift kişilik rahat bir masada tek başına oturan Hank'i gördüm. Mira'nın ona doğru gülümseyerek ilerlemesini izlerken vücudum gevşedi.

Nadia onu durdurduğunda neredeyse masaya varmıştı. Vücutu gerildi. Dudaklarının hareket ettiğini gördüm, Nadia'ya buraya kiminle geldiğini sorarken gergin bir tavırla etrafına bakındı.

Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi.

Nadia, Hank'i selamladı ve adam ona hızlıca göz kırparak gülümsedi. Sonra Nadia beni işaret ettiğinde, Mira'nın gözleri benden tarafa çevrildi. Gülümsedi ama tedirgindi. El salladı ama ufacık bir hareketti.

Tuhaf bir durumdan geri adım atmayacak biri olarak ayağa kalktım ve odada ilerleyerek küçük masaya yaklaştım, ondan tarafa attığım her adımda Mira'nın gözlerinin daha da irileşmesini izledim.

Bana *hiç* bu şekilde bakmamıştı. Kendi hayatımın gözlerimin önünde gerçekleşmesini izliyordum sanki.

“Stefan. Merhaba.” Atkuyruğundan kurtulan gevşek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp bir sandalyeye oturdu. Hank’in karşısına.

“Efendim.” Adama doğru uzanıp açık elimi ona uzattım.

Sırıttı ve elimi sıkarken bir Mira’ya bir bana baktı.

“Ah, lütfen. Bana efendim demene gerek yok evlat. Küçük adamımızla o şekilde ilgilendiğin için sana büyük bir teşekkür borçluyuz. Mira ona Loki adını verdiğini söyledi, öyle mi?”

Mira utangaç bir tavırla bakışlarını kaçırırken yanakları kızardı. Görünüşe göre birileri benden bahsediyordu.

“Evet. İsim ona güzel uydu. Kendisi tam bir yaramaz. Onunla epey bir işiniz olacak.”

Hank başını iki yana salladı. “Ben değil. Billie. Ben öyle projeler için fazla yaşıyım. Billie kendi kendine vahşi at terbiyeciliği oynayabilir.” Sırıttı. “Loki. Yaramazlık Tanrısı. Hoşuma gitti. İşin komik yanı ise... Bence Billie’nin de hoşuna gidecek.”

Hepimiz güldük ve sonra Mira, “Hank ile ben salı geceleri burada düzenli olarak buluşuyoruz. Bilirsin işte... Çiftlikteki hiçbir bağı olmayan iki kişi olarak.” Neden bu kadar gergin davrandığını bilmiyordum. Babası olacak yaştaki bir adamla akşam yemeği yemek için dışarı çıkmasına kızacakmışım gibi. “Birkaç kez kaçırdım, o yüzden buradayım. Bunu telafi ediyorum.”

“Telafi etmek için onu bu batakhaneye mi getirdin?”

Mira bira bardağını kaldırıp büyük bir yudum alırken yanakları pembeleşti.

Kaşlarımı çatarak onu inceledim. Aramızda bir şeyler geçti ve gitmemi istediğini sezdim. Ama ben gidemedi önce Hank lafa girdi.

“Ah, yok. Burayı seviyorum. Eskiden burada barmenlik yaptığımı Mira sana söyledi mi?”

Mira donup kaldı, bira bardağı havadaydı ve üstünden gözleri gözlerimi deliyordu. Etrafımızdaki bütün sesler birbirine karışarak uğultuya dönüşürken gözlerimi güvendiğimi düşündüğüm kadından ayırıp karşısındaki adama çevirdim.

Adamın yüz hatları bana yaylım ateşi gibi çarptı. Arabanın ön camına yapışan böcekler gibi. Gözler. *Pat.* Saçlar. *Pat.* Köşeli çene. *Pat.*

Nefesim sığ bir hale büründü. Biri başımdan aşağı kaynar su dökmüş gibi hissediyordum. Yoğun bir ihanet hissi damarlarımda dolaştı. Soğukkanlı duruşumun katmanları döküldü. Tekrar Mira'ya döndüm, bardağı şimdi masadaydı ve gözlerinde hüznü ve yalvaran bir bakışla bakarken gergin bir tavırla dudaklarını sildi.

Biliyordu. *Biliyordu.*

Ve bana söylememişti.

Asla bahsetmemişti.

Bütün bunlara karşı derin bir şok bana çarptı. Sıcak, acı verici ve mide bulandırıcıydı. Gitmem gerekiyordu. Pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce kendimi toplamam gerekiyordu.

Hank başını yana eğdi, tıpatıp zümrüt gözleri sorularla doluydu. “İyi misin, oğlum? Hayalet görmüş gibisin.”

Oğlum. Kelime zihnime doldu ve görüşümü kararttı. Tüm bu zaman boyunca burnumun dibinde duruyordu. Ve âşık olmaya başlamış olabileceğimi düşündüğüm kadın *biliyordu* işte.

Hayatımda ihaneti tatmıştım, hem de çoğu insandan daha fazla. Ama bu farklıydı. Daha önce beni zaten bir şekilde yüzüstü bırakmış insanlar ihanet etmişti.

Mira benim için bu kadar mükemmel oluşuyla beni öylesine şaşırtmıştı ki darbenin gelişini görememiştim bile.

“Ben iyiyim.” Sesim titrekti. “Size afiyet olsun.” Topuklarımın üzerinde dönüp köhne barın ağır ön kapısına doğru hızlı adımlarla ilerledim.

Temiz havaya ihtiyacım vardı. Mesafeye ihtiyacım vardı. Sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Mira’nın masum bakışları bana yalvarırken bunu yapamazdım.

Benimkilerin birebir kopyası olan o gözlere bakarken yapamayacağımdan da son derece emindim.

Kendimi serin gece havasını atıp SUV’ime ulaşana kadar sabit ve kontrollü adımlarla ilerledim. Önünden dolaşarak çimen alana geçtim ve öğürdüm. Yemek yiyeli saatler olmuştu, haliyle hiçbir şey çıkmadı. Yalnızca sessiz mide bulantısı ve ona eşlik eden boğulma sesleri vardı.

Nöbet geçtiğinde, hâlâ öne eğilmiş halde, ellerim dizlerimde, nefesimi toplamaya -zihnimi sakinleştirmeye- çalışıyordum.

“Stefan?”

Sesi alçak ve acı doluydu. Şüphe dolu.

“Şu anda konuşmak istemiyorum.” İstemiyordum da. Son olayların ışığında, Dr. Mira Thorne’a söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Yaklaşırken adımları yavaşlamadı. “Açıklamama izin ver.” Sesi çatladı.

Ona döndüm, gözlerim alev alevdi. Kalbim hızla atıyordu. “Neyi açıklayacaksın, Mira? Sana açıkladığım her şeyden sonra bana bu kadarını söyleyememeni mi?”

“Ben...”

Sözünü kestim, kelimeler öylesine şiddetle çıkıyordu ki tamamen doğruldum. “Sana güvendim. *Hiç kimseye* anlatmadığım şeyleri sana anlattım.”

“Bir planım vardı. Sana söyleyecektim.”

“Ne kadar zamandır?”

Benzi attı, ay ışığının altında yüzü ölü gibi bembeyaz oldu, karanlık gökyüzünün altında neredeyse mavi görünüyordu.

“Ne kadar zamandır biliyordun?”

“Dinle.” Yavaş başlamamı istediğini gösteren bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. Ama şu an bunu yapamazdım. Başım dönüyordu. Yıllardır bu sır yüzünden sıkıntı yaşıyordum ve beni sefaletimden kurtaracak güç... ne kadar zamandır ellerindeydi?

“İlişkımız başlamadan önce biliyor muydun?”

“İlişkiyi tanımla.”

Cevabımı almıştım. Öfke karnımda kaynıyordu, dudak büke- rek ona tek kaşımı kaldırdım.

“Aramızdaki her şey çok hızlı gelişti. Tekrar sözümü kesme- den önce açıklamama izin ver sadece.”

“Yani şimdi benim suçum mu oldu? Hayır, Mira. Bu benimle edebileceğin basit bir sohbetti. Artık bir önemi yok.”

Sessiz gözyaşları yanaklarından akarken yüzü metanetli bir hal aldı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Anlamı... Ben... Siktir!” diye bağırarak iki elimi saçlarımın arasından geçirdim. Aramızda böyle bir şey olmamalıydı. “Böy- lesine dürüst davranmayan biriyle birlikte olabileceğimden emin değilim. Aslında olamayacağıma neredeyse eminim.”

Dudaklarından sığ bir nefes çıkarken bir elini ağzına kapattı. “Stefan, sadece...”

Onu durdurmak için bir elimi savurdum. “Yok. Hayır, kal- sın. Babalık konusunda bana yalan söyleyen bir kadını sevdim zaten. Başka bir tanesine daha yerim yok. Bizi bir sır olarak sak- lamak istemesine şaşmamalı.” Başımı iki yana sallayıp sürücü tarafındaki kapıma doğru yürümeye başladım. “Yani gerçekten

mi, Mira? Bir şekilde *sana* fayda etmeyen herhangi bir şeyi yapar mısın hiç?” Karşılık olarak çıkardığı ses derindi ve gırtlaktan geliyordu. “Nadia’ya gitmem gerektiğini söylersin.”

Gözlerime hiçbir şekilde onun yakınma gitme izni vermeden arabaya binip ilerledim. Yapamazdım. Çünkü ona bu kadar kızgınken yüzüne atacağım tek bir bakışın kendimi korumak konusundaki kararlılığımı yok edeceğini biliyordum.

Vücudunun silüetinin karanlıkta kayboluşunu izleyerek uzaklaştım ve kendimi korumak konusunda çoktan başarısız olduğumu fark ettim, ne de olsa ona âşık olduğumu daha yeni kabullenmiştim.

MIRA

Kendimi otomatik pilotta hissediyordum. Havada süzülür gibiydim ama iyi anlamda değil. Kaskatı kesilmiş bacaklarla bara geri yürüdüm. Vücudumun kontrolü bende değil gibiydi, Sanki ipteki bir kuklaydım ve evren kahkahalar atarak beni oradan oraya sürüklüyordu. Hank ve Nadia bunu fark edebiliyor olmalıydı, çünkü Nadia masamızda benim yerime oturmuştu ve ikisi de yüzlerinin her yerinden kafa karışıklığı okunan bir ifadeyle bana bakıyordu.

Trajediye alışkındım ama şu an ne söyleyeceğimi bilemez haldeydim. Buna bahane olacak bir şey aklıma gelmiyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

“Her şey yolunda mı, Mira?” diye sordu Hank, sesinden endişe akıyordu.

Nadia bana hüznle bakıyordu, endişeyle kaşları çatılmıştı.

“Hayır. Pek sayılmaz.” Gözlerimi sildim, buraya yanaklarımdan gözyaşları süzülerek geldiğimi yeni fark etmiştim.

“İşte.” Hank ayağa kalktı, masamıza başka bir sandalye daha çekip arkama yerleştirdi ve bu arada sırtımı sıvazladı. “Otursana. Yere devrilecek gibi görünüyorsun.”

Kaskatı bir şekilde oturdum, kucağında ellerimi ovuşturuyordum. Genellikle kötü bir haber verirken bu sonuçtan kaçınmak için gücüm dahilindeki her şeyi yaptığımı bilmenin tesellisine sığınırdım.

Bu gece aynı şeyi söyleyemezdim.

Meseleyi farklı şekilde ele alabilirdim. Ama öylesinin daha münasip olduğundan emin değildim. Bilmiyordum. Suçluluk içinde yüzmek dışında hiçbir şey bilmiyordum. Fazlasıyla şiddetli bir sancı göğsümü ağrıtıyor, boğazımdan yükselerek kelimelerimi çalıyordu.

Stefan’a büyük haksızlık etmiştim. O beni korumak için her şeyi yapmıştı ve karşılığında, öğrenmek için kendini parçaladığı bir şeyi ondan saklamıştım. Ben de onu koruduğumu sanmıştım.

Bir utanç dalgası bana çarptı, beni tamamen ele geçirdi ve iliklerime kadar dondurdu.

“Kocaman bir hata yaptım.”

“Pekâlâ...” Hank oturduğu yerde kıpırdandı ve gözleri Nadiya’ya döndü. “...çözebilmek için ne yapabileceğimize bir bakalım.” Bana doğru bir bira itti, ama şu anda herhangi bir şeyi tüketme düşüncesine katlanamıyordum.

“Ben... Hank, yapamam. Bir şey söylemenin bana düşmediğini düşünüyorum hâlâ. Bu gece seninle konuşabilmeyi ummuştum. Bazı şeylerden emindim, ama bu... Tanrım. Gerçekten yüzüme gözüme bulaştırdım.”

“Benimle ne hakkında konuşacaktın?”

Nadia’ya bir bakış attım, beyaz dişleri kalp şeklindeki pembe dudaklarını ısıırıyordu. Bütün bu meseleden haberdar olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. *Nasıl böyle büyük bir karmaşa yarattım? Nasıl böylesine fena halde batırdım?*

Ne olur ne olmaz diye sorgulamayı fazlasıyla genel tutmaya karar verdim.

“Burada çalışırken Nora adında birini tanıyor muydun?”

Hank boğazını temizledi ve sandalyesinde geniş omuzlarını geriye attı. “Tanıyordum.”

Başımı sallayıp bakışlarımı tekrar ellerime indirdim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Kusacak gibi hissediyordum. Sesim bir oktav düştü ve neredeyse fısıltı halini aldı. “Onu ne kadar iyi tanıyordun?”

Hank’in yüzünden bir gölge geçti, belki de bir anıydı. Giydiği sade gömleğin altında gururlu göğsünün yükselip alçalmasını izledim. Başını eğdi, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. “Hâlâ sık sık düşünecek kadar iyi.”

Yüreğim sızladı ve gözlerime tekrar yaşlar doldu. *Sıçayım böyle işe.* Bütün mesele bildiğin acı doluydu.

Arka arkaya gözlerimi kırıştıtarak Hank’in dizini kavradım ve o sırada Nadia söze girdi, sesinden kafa karışıklığı okunuyordu. “Annemden mi bahsediyorsunuz?”

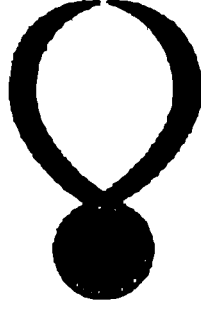
Elim Hank’in kot pantolonun üstünde seğirdi ve gözleri hızla gözlerime çevrildi. Durumu fark ederken yeşilin farklı tonları arasında şok, kendine yer edindi.

“Stefan ile konuşmanız gerek. Sana tüm söyleyebileceğim bu.” Ayağa kalktım ve şok olmuş adamın boynuna kollarımı dolayıp ona kemiklerini çatırdatacak bir şiddetle sarıldım. Beni sadece Hank duyabilsin diye fısıldayarak “Sana gerçekten ihtiyacı var,” dedim.

Burnumdaki sızlama beni mahvediyordu ve daha fazla bir şey söylemeden hesabı ödemek üzere döndüm. “Hadi gel, Nadia. Seni eve götürüyüm.”

Hiçbir şey söylemese de ayağa kalktı, ipuçlarını birleştirmeye çalıştığı ortadaydı. Ön kapıya ulaştığımda omzumun üzerinden dönüp baktım ve Hank’in bira bardağını döndürerek altın renkli sıvıyı izlediğini gördüm. Ancak gerçekten aklı orada değildi.

Bir anının içinde kaybolmuştu.

STEFAN

Mira'nın bal aromalı şampuanı gibi kokan yastığın üzerinde uyanmıştım. Nevresimleri çıkarmış ve her şeyi yıkamaya göndermişim -sıcak su ve ekstra deterjanla- çarşaflarımı yıkamak onu zihnimden silip atacaktı sanki.

Şimdi ise mutfak tezgâhında oturmuş, sade kahvemden tüten dumanı izliyordum. Uzun ve yorucu bir gecenin ardından bu kahvenin gücü beni uyandırmaya yetmemişti. Nihayet babamı bulmuş olabileceğim gerçeğine odaklanmıştım. Şimdi nereye gideceğimi de ne söyleyeceğimi de bilmiyordum. Bir şey söylemeli *miyim* yoksa uyuyan yılanı dürtmemek en iyisi mi olur, onu bile bilmiyordum.

Adamın bir ailesi olup olmadığını bilmiyordum. Neyin arasına gireceğime dair en ufak fikrim yoktu. *Tek bir sikim bilmiyordum.*

Ama Mira biliyordu. Herkesin durumunu tamamen biliyordu ve beni karanlıkta bırakmaya karar vermişti. Ona içimi aç-

mama müsaade etmişti. İçimdeki bütün sefaleti önüne sermeme izin vermiş ve bunu dindirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Onu önemsememe neden olmuştu. Kendini hayatıma sokmuştu. Hiç isteyeceğimden emin olmadığım şeyleri istememe neden olmuştu. Sonra da kalkıp yalanlarıyla her şeyi mahvetmişti.

Onu bırakmak basit olmalıydı. Apaçık bir seçim. Bariz bir cevap. Ama kendimi burada oturmuş, gayet iyi durumdaki bir uzvumu koparıyormuş gibi hissediyordum.

Acıtıyordu. Düşündüğümünden daha fazla. Olabileceğini bildiğimden daha fazla.

Hafif ayak sesleri beni derin düşüncelerimden çekip aldı, Nadia mutfakta doğruca kahve makinesine doğru ilerliyordu.

Sırtı bana dönükken “Dün gece seni orada bıraktığım için özür dilerim,” dedim.

“Sorun değil. Mira beni getirdi.”

İç çekerek yüzümü ovuşturdum. “Seni arkada bırakmak gibi berbat bir alışkanlığım olduğu için özür dilerim.”

Kız kardeşim döndü, altın bukleleri başının tepesinde darma-dağınık bir topuz halindeydi. “Keşke kendini affetsen. Hayatlarımızda başımıza gelen bütün kötü şeyler yüzünden kendini suçlamayı bırakırsan ne kadar çok mutlu olacağına dair hiçbir fikrin var mı? Buna değmezler. Azıcık bile. Gücü ellerinde tutmalarına izin verme. Ben senin mutlu olmanı istiyorum. Sana karşı hiçbir şeyim yok. Evet, gitmeden önce onlarla daha çok vakit geçirmek zorunda kaldım, ama sen şu anda karşımda durmana rağmen hâlâ o evdesin.”

Yutkundum. Doğruydı. Her lanet gün o evde yaşıyordum. Yeniden yaşıyordum. Orada sıkışıp kalmıştım ve o herifin yaptığı her şeyi geri almayı hayatımın misyonu haline getirmiştım, ama ne uğruna? Gerçekten kimi cezalandırıyordum? Constantin dünyamın öteki ucunda bir mezarda yatıyordu.

Annem göldeydi.

Nadia ise burada oturuyordu. Yaşının ötesinde bir bilgelikle bana öğüt veriyordu.

“Babalarımızın aynı olmadığını biliyorum.”

“Pardon?”

“Bize bir bak, Stefan. Ben annemize tıpatıp benziyorum. Sen sütçüdenmiş gibi görünüyorsun. Ya da şimdi bakıyorum da yolun sonundaki çiftliğin yöneticisindenmiş gibisin.”

“Tanrım. Hiç filtren yok, değil mi?”

Kocaman ve samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi, bu sohbetten azıcık bile üzölmüş görünmüyordu. “Pişmanlık barındırmayan dürüstlük. Bir ara sen de denemelisin.”

İnleyerek yüzümü daha da sert ovuşturdum. “Siktir.”

“Vay canına.” Dumanı tüten kupasını dudaklarına doğru kaldırıp kirpiklerini kırptırdı. “Bay Münasip küfrediyorsa durumlar kötü olmalı.”

“Üzgünüm.”

“Niçin?”

“Şey için...” Tanrım, nereden başlayacaktım ki. “Hayatının gittiği yön için.”

Yüzünü buruşturdu ve dünyadaki en saçma şeyi söylemişim gibi başımı iki yana salladı. “Ben değilim. Her şey bir neden yüzünden olmaz. Bazı şeyler, başımıza boktan şeyler gelmesini izin vermeyi bırakmak adına bilinçli bir karar verdiğimiz için olur. Ve ne olursa olsun, sen benim ağabeyimsin. Biz aileyiz. DNA hiçbir haltı değıştirmez.”

Yutkundum. Küçük kardeşim genellikle kayıtsız biriydi. Umursamazdı. Başıma belaydı. Ama bugün daha çok abla gibiydi, duymam gereken her şeyi yüzüme vuruyordu.

“Mira ile işleri berbat etme.”

Bu hariç. Bunu duymak istemiyordum.

“Neden bahsettiğinden emin değilim.”

Kaşını kaldırdı. “Dürüstlüğe önem verdiğine dair atıp tutan biri için acayip fazla palavra atıyorsun.”

“Ben...”

Tek elini kaldırıp beni durdurdu. “Stefan, dur. İkinizin birlikte olduğunu biliyorum. Bize söyledi.”

Midem çöktü. “Ne?”

“Evet. Kızlar gecesinde. Billie senin hakkında şirretçe bir şey söyledi, Mira da karşı çıktı. Sizin aranızda bir şeyler olduğunu söyledi. Ya da onun gibi bir şey. Ben dinlemeyi bıraktım çünkü iğrençti, hâlâ benim ağabeyimsin yani.” Ürperdi.

Onlara söylemiş. Bizi sır olarak saklamayı planladığından emindim. Okuması çok zor biriydi. Kartlarını kendine çok yakın tutuyordu. Bana bunu neden söylememiştii? Beni özlediği için dairesine gittiğim geceydi.

“Her halükârda,” diye kardeşim devam etti, “uzaklaşmasına izin verme. O senin başına gelen en iyi şey. Ve sende başına gelen güzel şeyleri bırakmak gibi kötü bir huyu var.”

Kapı zili çalarak sohbetimizi etkili bir biçimde kesti. Bana uyardı, çünkü Mira’ya hâlâ mantıksız derecede kızgındım. Onu affetmeye henüz hazır değildim.

Affedebilir miydim, bilmiyordum.

Ancak ön kapıyı açıp da benimkilere tıpatıp benzeyen gözlere baktığımda Mira’ya dair düşünceler aklımdan uçup gitti. Hank’e hiç çok yakından bakmamıştım. Yüzünden geriye doğru taranmış koyu altın rengi saçları, güneşin altında geçirdiği yıllardan kaynaklı bronz tenindeki derin kırışıklıklar, geniş omuzları ve dar beli. Yaşına göre -artık kaç yaşındaysa- gayet formdaydı. Sa-

dece fiziksel çalışmayla geçen bir ömrün ulaşabileceği seviyede güçlüydü.

“İçimden bir ses seninle konuşmamız gerektiğini söylüyor.”

Gülümsedi, ama gergin bir gülümsemeydi. Onda sık sık gördüğüm o tipik kaygısız sırıtış değildi. Adam özellikle uğraşsa Constantin’den bu kadar farklı olamazdı. Görünüş olarak, kişilik olarak, hayat olarak. Bu onda anında hoşuma giden bir şeydi.

Ben de ona gergin bir şekilde gülümsedim. “İçeri gelsene.” Kapıyı genişçe açtım ve girmesi için kolumla işaret ettim. “Kahve?” diye sordum, mutfağa doğru ilerlerken nefesimi toplamaya çalışıyor ve şu anda beliren boğaz kuruluşumu düzeltecek bir şey arıyordum.

“Daha güçlü bir şeyin var mı?” diyerek Hank güldü.

Hayatımda bundan daha iyi bir fikir duymamıştım. Kahveye uzanmak yerine, lavabonun üzerindeki dolabı açtım ve içinden bir şişe burbon ile iki viski bardağı çıkardım.

“Bir yerlerde saat beş olmuştur.” Elimdekileri kaldırıp büyük bir ihtimalle babam olan adama döndüm.

Tekrar güldü. Sıcak, rahatlatıcı ve samimi bir şekilde mutlu bir hareketti. O sese hasrettim. Büyürken özlediğim sesti. Ve bana göz kırptığında zihnim hayatımda tam olarak o bakışı özlediğim anlara gitti. Mezuniyet. Yüzme karşılaşmaları. *Buna* sahip olabiliyordum.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi bulutlandıran duyguları bastırdım. “Oturma odası bu tarafta.”

İkimiz de ellerimizde sağlam bir iki-parmak viski dolu kadehlerle şişkin deri koltuklara oturduktan sonra Hank geriye yaslandı, bir kolunu koltuğun arkasına atıp gözlerinin beni iyice incelemesine izin verdi. Beni analiz ettiğini hissedebiliyordum, dudaklarında küçük ve hüzünlü bir gülümsemeyle benzerliklerimizi listeliyordu. Bunun ona nasıl hissettirdiğini merak ettim.

Tam sormak üzereyken söze girdi: “Peki Stefan, bana hayatından bahset.”

Ben de bahsettim. Ta en başından başladım ve kesinlikle hiçbir şeyi atlamadım.

***

Sarhoştum. Bir çarşamba günü sabahın on biriydi ve ben sarhoştum.

Babamla.

Olacağını asla düşünmediğim şeylere de bakın. Onun babam olduğuna ikimiz de fazlasıyla emindik. Zamanlama tutuyordu. Teyit etmek için bir DNA testi yaptıracaktık. Her şey mantıklıydı. Annemin kararları hariç. O kararlar asla kafama yatmayacaktı. Hank kalması için ona yalvardığını söyledi. Onu sevdiğini söyledi.

O kısmı dinlemek zor olmuştu.

Benim, annemin hayatının zor geçtiğini anlatmamı dinlemek de ona zor gelmişti. İki saatlik sohbetimiz boyunca ikimizin de birkaç gözyaşı döktüğünü itiraf etmekten çekinmiyordum. Bu da ortak özelliklerimizden biriydi galiba.

Şimdiyse hafiften çakırkeyif kafalarımızla araç yolundan çiftliğe doğru yürüyorduk; çünkü Hank, Loki’yi görmek istiyordu.

“Şu gölü görüyor musun?” Vadinin dibindeki küçük su birikintisini işaret ettim. “Gölcük mü demeliyim? Gölet? Ben göl diyorum, ama belki de çok küçüktür.”

“Sen ne istiyorsan o olabilir.” Hank kahkaha attı, elleri ceplerinde, yüzünde çakırkeyif bir gülümsemeyle yavaş yavaş araç yolunda ilerliyordu.

Sarhoş bir tavırla, “Annemin küllerini oraya saçtım,” diye yurmurtladığım an gülümsemesi yok oldu.

Âdemelması yukarı aşağı hareket ederken bakışları durgun yüzeyinde bulutların yansıması olan suya döndü. “Sanırım orada olmak hoşuna giderdi.” Sesi duygulardan kalınlaşmıştı ve ağzımı açtığıma anında pişman oldum. Hemen kendimi bu konuda azarlamaya başladım, gözlerimi yere dikerek bu bilgiyi neden paylaştığımı düşündüm. İnsanların etrafında parmak ucumda yürümeye o kadar alışkındım ki omzumda sıcak bir el hissedince afallamıştım.

“Bana söylediğin için teşekkür ederim.” Gerçek bir gülümseme gösterdi. “Onun nerede olduğunu bilmek çok hoş.”

Kendimi küçük bir çocuk gibi hissettim. Nazik elleri ve dostça bir yüzü olan birinin parıltısına kapılan, baba sorunları olan üzgün bir çocuk. Uzun yıllar boyunca bugünün hayalini kurmuştum ve bir şekilde hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. Yukarıda süzülerek kendimi izliyormuşum gibi hissediyordum.

Tek nedeni de viski değildi.

Dostça bir sessizlik içinde yan yana yürüdük, ahırın park yerine ulaştık ve orada büyük sürgülü kapıların önüne park etmiş olan Mira’nın büyük Gold Rush Veteriner Hizmetleri kamyonetine rastladık.

Kaskatı kesilerek olduğum yerde durdum. Onu görmeye hazır değildim. Önce sindirmem gereken çok fazla duygum vardı. Dün gece ona söylememiş olmayı dilediğim şeyler söylemiştim. Henüz özür dilemek için hazır olmadığım şeyler. Dürüst olmak gerekirse, o sözlerin bir özür gerektirdiğinden hâlâ emin değildim.

Bunu kendine saklamış olmasına hâlâ inanamıyordum.

Farrah ile Loki’nin padokunda onu gördüm, iğneler ve şişelerle dolu çantasının üstüne eğilmiş, günlük kontrollerini yapıyordu.

“Onunla konuşmalısın,” dedi Hank.

“Ben...” Mira’nın yüzündeki konsantrasyon dolu ifadede kaybolmuştum. Zeki gözlerinin etrafa bakışı, bir şeyleri ararken dişlerini alt dudağına geçirmesi. İlk içgüdüm oraya koşup ona yardım etmekte.

Bu ihtiyaç hiç sönecek miydi acaba?

“Hazır olduğumdan emin değilim.”

“Sana ne söylemen gerektiğinden bahsetmiyorum. Sadece onunla konuşmalısın. İkinizin bir kapanışa ihtiyacı var. *Eğer istediğin buysa.* O kız çetin cevizdir. Açık bir kitap değildir, ama iyi bir kalbi var. Birçok kez seni savunmak için ileri atıldı. O kadın seni önemsiyor. Bir an bile bundan şüphe etme. Çünkü hepimizin yaşayacak ancak bu kadar ânı kaldı.” Düşünceli bir tavırla göle doğru bir bakış attıktan sonra ekledi: “Ben gidip annenle sohbet edeceğim.”

Omzumu son bir kez sıkarak gitti, hayatım boyunca bana baba tavsiyesi vermiş gibi rahatça uzaklaştı.

Onun hareketi Mira’nın dikkatini çekti ve aniden doğrularak ona baktı, sonra gözleri araç yolunda beni aradı. Gözleri gözlerimle buluştuğunda aramızda duygular hareket etti. Mira ile aramızda hep elle tutulur bir gerilim olmuştu ve dün gece her şeyi bitirmiş olmam da bunu hiç azalmamıştı.

Hatta daha da güçlenmiş olabilirdi. Aramızda bir lastik varmış ve kendimi çekerek onu iyice germişim gibiydi. Daha çok çekersem, daha sert çarpışır mıydık acaba?

Çarpışmadan sağ çıkar mıydık?

Ben ona doğru ilerlerken tereddütle “Merhaba,” dedi.

“Selam.” Sesim hafifçe çatallıydı ve birkaç metre ötede durdum.

Daha fazla yaklaşma konusunda kendime güvenmiyordum ve en azından bu yakınlık göğsümdeki zonklamayı hafifletmişti.

Tabii gözlerinde kaybolmadığım sürece. İri oniks gözleri, son zamanlarda her şeyi ele veren gözleri. Her düşünceyi, her duyguyu. Her güvensizliği.

Bugün üzgün görünüyorlardı. Hatta yıkılmış gibiydi.

Saçma bir şekilde birbirimize bakakaldık. Beceriksizce. Birbirlerinin en derin, en karanlık sırlarını paylaşan ancak yine de söyleyecek tek bir halt bulamayan iki zeki yetişkin.

“Beni dinlemene ihtiyacım var. Cevap vermen gerekmez. Hatta anlamam da gerekmez. Ben sadece yaptığım şey için nedenlerimi anlatma fırsatı istiyorum. Sonra gideceğim. Söz veriyorum.”

Ona verebildiğim tek karşılık ters bir baş onayı oldu.

Derin bir iç çekişle başladı, eli nazikçe Farrah’ın kulağını kaşıyordu. “Hank’in baban olmasının ihtimal dahilinde olduğunu ailemin evinden döndüğümüz geceye kadar bilmiyordum. Sen bana annenin söylediklerini anlatana kadar. Akıl yürüttüğüm tek bağlantı onun kasabada barmen olmasıydı. Hank’in burada çalışmaya başlamadan önce barmenlik yaptığını biliyordum. Ama Stefan...” Duraksayarak bana yalvarır bir ifadeyle baktı, “yıllar boyunca kasabada birden çok daha fazla barmen olmuştur.”

Haklı olduğunu biliyordum ama gözlerimi dikip bakmaya devam ettim.

“O zamanlar kasabada başka bar ya da restoran olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Neighbors olmak *zorunda* değildi. Şüphelendim, ama ne yapmam gerekiyordu? Hiçbir şey çıkmama ihtimali varken sana umut vermeli miydim? Neredeyse benim için aile gibi olan Hank’e belki bir şeyler bulmuş olduğumu mu söylemeliydim?”

“Evet, Mira. Bu iki seçenekten biri daha münasip olurdu.”

Ellerine beline dayadı, gözleri hüznün içinde yüzüyordu. “Peki, önce kime söylemeliydim? Tamamen temelsiz hipotezimi

kime anlatacaktım? Daha fazla bilgi edinmek için sana anneni sordum. Adı bile olsa. Sonra dün gece planım Hank'e onu tanıyıp tanımadığını sormaktı."

"Vay canına, hepsini gerçekten planlamışsın." Sesim keskindi. Arkamdan bir şeyler planladığını hissetmekten nefret etmiştim.

Alayı görmezden geldi ama gözlerine dolan yaşlar dikkatimden kaçmadı.

"Benim üstüme *hiç* vazife değildi. Bu büyük bilgiyle sorumluluk sahibi kararlar vermeye çalışıyordum. Elimde iyi bir kanıt olmadan etrafta koşturup bir teori açıklamak benlik bir şey değil. Beynim öyle çalışmaz. Aramızdaki şeylerin bu kadar hızlı..." İç çekti ve başını kaldırıp yukarıdaki pofuduk bulutlara baktı. "...gelişeceğini bilmiyordum. Seni tahmin edemedim, Stefan. Bu şekilde değil. Hank'e söyleyemedim, çünkü bu senin bana olan güvenini zedelerdi. Sana da söyleyemedim, çünkü eğer yanlış çıkarsa seni inciten kişi olmak istemedim." Son birkaç kelimedede sesi çatladı ve bakışlarını kaçırdı, kaygılı bir tavırla ayağını yere vuruyordu. "Seni korumaya çalıştığımı söylediğimde lütfen bana inan."

"Beni yine de incittin."

Daha önce hissetmiş olduğum bütün mutlu hisler ayağımdan zemine süzüldü. Şu anda fena halde depresifim. Bakış açısını anlamamak için geri zekâlı olmam gerekiyordu. Ama bu, sonucu değiştirmezdi. Bana yalan söylemiş, benden sır saklamıştı ve ben bu engeli aşamıyordum. Fakat bütün hatlarından acı okunuyordu. Kollarımı ona dola-mak ve her acısını öperek uzaklaştırmak istedim ama gururum bana izin vermedi. İçimdeki üzgün küçük çocuk buna izin vermezdi.

Çocuksu tarafımı ortaya çıkararak taş gibi donuk bir sesle cevap verdim. "Ben... Benim her şeyi anlamak için biraz zamana ihtiyacım var." Yanaklarından süzülen gözyaşlarını durdurmak için nafîle bir girişimde bulunarak kirpiklerini kırıştırdı. "Düşünme şeklini bana açıkladığın için teşekkürler."

Nefes anlamıyormuş gibi içine hava çekmeye çalıştı. O nefeste çok fazla acı vardı ve onda buna sebep olduğumu düşünmekten nefret ettim. Mira'yı incitmeyi asla istememiştim ama ikimizi de kurtaramayacak kadar kırılgan hissediyordum. Boş verebilmeyi isterdim, ama annemin ihaneti bende taze açılmış bir yaraydı. Meselenin aslı, büyük kararlar verebilecek bir kafada değildim. Mira da vermek zorunda kaldığım en önemli karar olabilirdi.

“Beni dinlediğin için teşekkür ederim.” Yıkılmış sesi kalbimi dağladı ama bunu bastırdım. Şu an ölümcül bir darbeyi kaldıramazdım. “Loki'nin artık düzenli kontrollere ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, yani beni görmek konusunda endişelenmen gerek-meyecek.”

“Mükemmel,” diye hızlıca cevap verdim.

Ve anında geri almak istedim. Loki'nin daha iyi olmasına mükemmel demiştim, onu görmek zorunda kalmamama değil. Bu kısım beklemediğim bir şekilde can yakıcıydı.

Birkaç dakika önce benden onu dinlememi istediğinde gözle-rinde umut birikmişti.

Şimdi ise benim sayemde hepsi yanaklarından süzülüyordu.

MIRA

Hayatımın en uzun haftasıydı. Kendimin kabuğu gibiydim ve bunu saklamayı bile beceremiyordum. Kalp kırıklığım herkesin görebileceği şekilde alenen ortadaydı. Yavrulama sezonunun boktan olduğunu düşünmüştüm ama Stefan ile aramızda olanları bitirmek çok daha kötüydü. Aslına bakılırsa, asla bilmediğim bir işkenceydi.

Bütün hafta Stefan'dan tek bir haber almamıştım. Aramamış ya da mesaj atmamıştı. Ben de atmadm. Ona alan tanımak bu defa yapılacak en yetişkin yaklaşım gibi görünüyordu.

Keşke olayları benim gibi görmesini sağlayabilseydim ama başkalarına zorla bir şeyler yaptıran türden biri değilimdir. Billie'ye daha çok benzeseydim, oraya yürür ve teslim olana kadar gözünü korkuturdum. Ben daha çok yaşa ve yaşat türünden biriydim ama. Eğer durum hakkında, benim hakkımda düşündüğü şey buysa, o zaman tamamdı. Atlatırdım.

Eninde sonunda.

Ancak yakın zamanda değil. Çünkü bu canımı acıtıyordu. Aylarca uğraşıp birlikte karmakarışık bir yapboz inşa etmişiz ve şimdi o bir parçayı alıp kendine saklamış gibi hissediyordum. Bakması çok sinir bozucuydu, ne yöne çevirirsem çevireyim, hangi açıdan bakarsam bakayım yapboz eksikti.

Ben eksiktim.

Bunun nasıl olduğunu aklım almıyordu. Ahırın zeminindeki o sessiz geceler yüzündendi galiba. Bütün o münasebetsiz şakalar. Bana çıkma teklif ettiği zamanlar. Onu geri çevirdiğim seferler.

Beraber olabilecekken ziyan ettiğim onca zaman.

Evet deseydim, bunlar yaşanmadan önce onunla daha çok vakit geçirebilirdim. Belki de bunlar hiç yaşanmazdı. Bu kadar lanet derecede inat etmeseydim, belki de her şey daha doğal bir şekilde yaşanacaktı.

Onun yerine burada, ofisimde durmuş, sohbetlerimizi, birlikte geçirdiğimiz geceleri aklımda tekrar oynatıyordum; ellerinin tenimde kayışını hissediyor, dudaklarından dökülen ahlaksız sözleri duyuyordum.

Onu deli gibi özlüyor ve öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum. Nadia arada sırada beni şüpheyile süzüyordu. Ağabeyiyle olan ilişkimizden konuşmamızın tuhaf olacağını ikimiz de biliyorduk. Hem Stefan onun ağabeyiydi, haliyle bu kâbusta onun tarafını tutacağını biliyordum. Ortada taraflar olması gerekiyorsa tabii. Ayrıca, Stefan'ın onu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini biliyordum, o yüzden Nadia ile arkadaş olsak da ona ağabeyi hakkında sızlanmak yanlış geliyordu.

Bana sorarsanız, bu kocaman, üzücü bir durumdu. Nadia'nın garip bir tonlamayla nasıl olduğumu sorması, iyi olduğumu söylediğimde bana inanmadığını gösteriyordu.

İyi değildim. Bok gibi hastaydım.

“Sen neye bakıyorsun?” dedi Billie arkamdan, kliniğin önündeki devasa pencerelerden dışarıyı izliyordum.

Varlığıyla irkilerek arkama döndüm. Ahıra en yakın arka kapıdan girmiş olmalıydı.

“Bir kartala,” diye yalan söyledim.

“Hah.” Abartılı bir tavırla gökyüzünü araştırdı. “Gözden kaçırmış olmalıyım.”

Bir bok kaçırmadığını ikimiz de biliyorduk.

“Herhalde.”

“Dayanıyor musun, Mimi?”

“Yüce Tanrım. Yapmasan olmaz mı?” Kollarımı kavuşturup başımı iki yana salladım.

Sahte bir endişeyle ellerini göğsüne indirdi. “Ne yapmayayım?”

“Takma isimlerin. Bu kadar süre kaçınmayı başardım. Kurtulduğumu düşünüyordum ve şimdi aniden *Mimi* mi oldum?”

Bir homurtu çıkardı. “Sana hiç uymuyor.”

“Evet. Aynen öyle. Teşekkürler.”

“Ama bu yüzden hoşuma gitti.”

İnleyerek çenemi göğsüme doğru indirdim. “Bazen seni neden bu kadar çok sevdiğimi merak ediyorum.”

“Çünkü dürüstüm.”

Off. Gerçekten dürüstlüğe dair bir şey duymak istemiyordum. Stefan’a göre ben dürüst değildim. Bu da canımı yakıyordu. Kendimi dürüst davranmayan biri olarak düşünmezdim. Hem de hiç. Son birkaç ayda bocalamıştım ama yalancı değildim. Bana öyle söylenmesi de hoşuma gitmiyordu.

“Hı hı...” Gözümün ucuyla Billie’ye baktım, şimdi ne geleceğini merak ediyordum.

“Sana artık kendini toplamanı söylemek için geldim. O sadece bir erkek. Sen ise fena bir rock yıldızısın.”

Bu sohbet, konuşmak istemediğim şeyin somut örneği idi. “Teşekkürler,” diye kısaca cevap verdim.

Bir homurtu çıkardı. “Belki her şeye rağmen, Dallama Dalca gerçekten bir dallamadır, ha?”

Beni güldürmeye çalıştığını biliyordum ama şu an hiç komik gelmiyordu. Aramızda yaşananları küçümsüyormuş gibi geliyordu. Stefan’dan uzakta daha çok vakit geçirdikçe aramızda yaşananların aşk olduğumu daha iyi anlıyordum. En azından ona çok benzeyen bir şeydi.

“Komikmiş.” Gülmedim.

Amber gözleri benimkilere çevrildi. “Komik olmaya çalışmıyordum, Mira. Haklıydım. Adam *tam* bir dallama ve sen daha iyisini hak ediyorsun.”

Yasın aşamaları neydi ya? Çünkü en yakın arkadaşımın az önce beni öfke aşamasına soktuğundan gayet emindim.

“Biliyor musun, Billie? Siktir git. Senin haklı olmana ihtiyaç duyduğum bir anda değiliz. Haksız çıkmama ihtiyacım var.”

Öfke karnımda kaynıyordu ve yürüyüp gitmek üzere topuklarımın üzerinde döndüm. Buradan gitmem gerekiyordu. Fakat gözleri kocaman açılmış bir Nadia ile yüz yüze geldim. “Sen kapatabilir misin, Nadia? Yarın görüşürüz.”

Stefan’ın bana, sadece kendime faydası olan şeyleri mi yaptığımı sormasının üstünden yalnızca bir hafta geçmişti ve hâlâ aşamamıştım. Onu hâlâ aşamamıştım.

Hiç aşabileceğimden de emin değildim.

***

“Gerçekten bitti mi?” Ninem daha fazla *samosa* almak için onu görmeye geldiğime dair hikâyemi yemiyordu. “Çünkü yemek yemiş gibi görünmüyorsun.”

Yemiyordum.

“Evet. Daha fazlasını yapabilir miyiz?”

Ninemle *samosa* katlamak terapi gibiydi. Rahatlatıcıydı. Şu anda da rahatlamaya ihtiyacım vardı. Enerjik aksanı bile beni rahatlatıyordu, ta ki bana Stefan’ın aksanını ve tahrik olduğunda nasıl daha da belirginleştiğini hatırlatana kadar. Sırtımdan bir ürperti geçti.

Ninem başını iki yana sallayarak ağır adımlarla ailemin evine geri girdi. “Annenler dışarıda.”

Birkaç yıl önce büyükbabam öldükten sonra, ninem buraya taşınmıştı. Bana en sevdiği torunu ben olduğum için geldiğini söylerdi, ama ben ailemin evinde onun yaşayabileceği ayrı bir süit olduğu için geldiğinden emindim.

Peşinden mutfağa gidip malzemeleri çıkarmaya çalıştım ama üzgündüm ve ayağınm altında dolaşıyordum. Kendimi üzgün kışını oradan oraya sürükleyip genel olarak acımasızlık eden Ee-yore* gibi hissediyordum.

“Sen...” Önce beni, sonra masayı işaret etti. “... git otur.”

“Tamam.” Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp bir sandalyeye çöktüm, meraklı gözlerden, onaylamaz bakışlardan ve Hank ile tuhaf sohbetlerden uzaklaştığım için rahatlamıştım. *Tanrım*, gerçekten tuhaflardı. Benim yanımdayken neşeli olmak için çok çabalıyor, ayrıca malum mevzudan da bahsetmiyordu.

Acımasızlıktı ve ondan kaçınmaya başladığımı söylemekten utanıyordum.

---

* *Winnie the Pooh* çizgi filminde karamsar ve depresifliğiyle de bilinen eşek karakteri. (ç.n.)

“Sarışın çocuk nerede?” Ninem malzemeleri çıkarırken üst bedeni buzdolabının içindeydi.

“Muhtemelen çalışıyordur.”

“Kalbini mi kırdı?”

Boğazım sıkıştı. Ama cevap vermedim.

“Evet?” Başını iki yana sallayarak eğildi ve aşağıdaki dolaptan bir kâse çıkardı, pamuklu sarisi her hareketinde dalgalanıyordu. “Kıracağını biliyordum.”

“Onun benim tipim olmadığını söyledin sanıyordum?”

Şimdi bana bakıyordu, gözleri hararetliydi ve işaretparmağı bir kez daha doğruca bana yöneltmişti. “Kesinlikle. Senin tipin sende işe yaramıyordu, o yüzden onun yarayacağını biliyordum. Tamamen zeki, seksi ve saygıdeğer biri, neden yaramasın ki?”

Az önce büyükannem Stefan Dalca'ya seksi mi dedi?

Boğazımı temizledim ve eskimiş ahşap masadan bir toz aldım.

“Yani?”

“Yani ne?”

“Kalbini mi kırdı?”

Alt dudağımın titrediğini hissettim. “Evet.”

“Peki, bu konuda ne yapacaksın?” diye sordu, malzemeleri ve pişirme gereçlerini düzenlemeye devam ediyordu.

“Yani... Hiçbir şey. Beni affedebileceğini sanmıyorum. Ben de ayaklara kapanan biri değilim. Yanlış bir şey yaptığımdan bile hâlâ emin değilim. Durum... karışık.”

“Mira, Mira, Mira.” Başını sallayıp cık-cıkladı. “Hayatında istediğin diğer her şey için çok çalışıyorsun. Okul, kariyer, bağımsızlığın; bütün bunlar hakkında diğer insanların ne düşündüğünü hiç umursamadın. Bunu farklı kılan ne? Bunun için çalışmak zorunda kalmayacağını sana düşündüren ne?”

“Ben...” Sesim kesildi.

İyi bir cevabım yoktu. Kafamda dönüp duran tek şey, Stefan'ın sadece bana faydası dokunan şeyleri mi yaptığımı sormasıydı. Amansız bir takiple onun peşinden koşmak bana fayda sağlayan bir şeydi ama sadece onu üzme mi yarayacaktı? Her gün o tek bir cümle aklıma kazınmış gibi yaşıyordum. Gerçekten öyle mi yapıyordum? Hayvanlara yardımcı olmak için, sesi çıkmayanlara ses olmak için veteriner olmuşum ve bu süreçte sayısız insana yardımcı olduğumu da biliyordum. Genel olarak insanlar hayvanlarını sever ve işime minnet duyarlardı.

Ancak bir şekilde bana faydası olmayan hiçbir şey yapmadığıma dair o yorum beni felce uğratmıştı. Sırf bana kendimi iyi hissettiriyor diye mi hayvanlara yardım ediyordum? Öyleyse bile... bu kötü bir şey miydi ki?

“Onu istiyor musun?”

Üstüne pek düşünmem gerekmeyen bir soruydu. “Evet.”

“O zaman al onu. Siz buradayken o aptalın sana nasıl baktığını gördüm. Sorulardan kaçınmak için buraya sahte bir erkek arkadaş getirerek bizi kandırdığını sanmış olabilirsin, ama beni kandıramadın. Ve o güne dair hiçbir şey o adam için sahte değildi.”

Ninemin bana güvence vermeye çalıştığını düşünüyordum ama işe yaramadı. Göğsümdeki yıkıcı acı nefesimi kesecek kadar keskindi.

“Tamam.” Beynim uğuldarken nefesim tekledi.

Ne yaptım ben? Geçici bir şeymiş gibi aramızdaki bağdan nasıl bu kadar kolay vazgeçebilmişim? Hayatımda benim için önem taşıyan hiçbir şeyden vazgeçmemişken ondan nasıl vazgeçmişim? Bana faydası dokunan şeyleri yapmak belki de o kadar kötü değildi.

Belki de benim hatam, Stefan'ı o şeylerden biri yapmakta başarısız olmaktı.

“Pekâlâ?” Ninem minik yumruklarını dolgun kalçalarına yaslayıp bana acıyan bir bakış attı. “Neden hâlâ burada durmuş, *samosa*’ların bitmiş gibi davranıyorsun?”

Neden bu kadın kelimenin tam anlamıyla her şeyi biliyor?

“Defol git buradan. Gidip onu elde et. Kendisi izin vermediği sürece hiç kimse en sevdiğim torunumdan uzaklaşamaz.”

Harika bir adamın bana nasıl tapındığını fark etmekte başarısız olduğum için başkalarının ne düşüneceğinden fazlasıyla endişeliydim. *Bana nasıl iyi geldiğini*. Şimdi ise onu incitmiştim. Kimin haklı, kimin haksız olduğunun bir önemi yoktu. Ortada suç yoktu. Niyetim önemli değildi. Bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü başka kimsenin asla yapmadığı bir şekilde beni önemsemekten başka hiçbir şey yapmamış bir adamı incitmiştim.

Cevap bile vermedim. Buzluğumun resmen *samosa*’larla dolup taşıdığını inkâr etmenin anlamı yoktu. Planım onları Billie ve Vi’ye paslamaktı. Başımı sallayıp tezgâhın üstünden anahtarlarımı aldım ve ön kapıya koşturdum.

Onun için hissettiklerimi kalbim biliyordu. Ama aklım... Şey, aklım zaman zaman karmaşık bir yer olabiliyordu. Mutlak şeylerin ve bilimin dünyasında yaşıyordum. Ancak âşık olmak da mutlak hiçbir taraf yoktu.

Hayır, bu ruha dair bir meseleydi.

Tamamen gaza gelmiş ve kararlı hissederek kamyonetime atladığım an bluetooth sisteminden telefonum çaldı. Nadia arıyordu. Döğmeye bastım, akşam için kliniği kilitlemekle ilgili soruları olmasını bekliyordum.

Beklemediğim şey, panik dolu sesiydi. “Mira! Cascade Acres’taki ahır yanıyor!”

Hayatımda hiç bu kadar tehlikeli araba kullanmamıştım. Bu küçük kasabaların arasındaki arka yolları avucumun içi gibi bilirdim, haliyle elimden geldiğince kısa yollardan bütün hız limitlerini aşarak ilerledim. Nadia pek bir şey bilmiyordu, ahır yöneticisinden bir telefon almıştı ve oraya ilerliyordu.

Bizim yerimize kliniği kapatması için Vaughn'ı ayarlayıp rekor sürede Ruby Creek'e ulaştım. Önümde yükselen dumanı bir alamet gibi görebiliyordum. Stefan'ın tablo gibi çiftliğinin üstündeki kara bulutların görüntüsüyle karnım sancıldı.

Ciğerlerime derin nefesler çekerek kendimi orada bulacağım durum için doğru zihniyete sokmaya çalıştım. Ahırların yanması pek duyulmamış bir şey değildi. Maalesef saman ve ahşap harika tutuşturuculardı. Ancak sonuç asla kolaylaşmıyordu. Yanıklar, duman soluma, hepsi neredeyse her zaman çirkin ve yürek sızlatıcı olurdu.

Özellikle de tepemizdeki duman miktarıyla. Bu, ufak bir kıvılcım değildi.

Araç yoluna döndüğümde şüphelerim doğrulandı. Doğayla iç içe ahır dumanla kaplıydı, alevler binanın arkasını yalıyordu. Karanlık gecede ışıklar parlıyordu ve itfaiyecilerin bağırıışlarını duyduğumda kamyonetimi park edip dışarı atladım, doğruca yangına ilerliyordum.

Ahır yöneticisi Leo'yu önündeki manzaraya bakarken gördüm, ağzı bir karış açıldı ve alevlerin ışıltısı yüzünü aydınlatıyordu.

"Atlar çıkarıldı mı?" diye sordum.

"Ben... hayır. Hepsi değil. Olay başladığında, geceyi geçirmeleri için hepsini daha yeni içeri almıştık."

Kalbim tekledi. *Loki. Farrah.* İçimden bir öfke yükseldi. “Peki sen neden burada öylece duruyorsun?”

“Ya ne yapacaktım?”

Katıksız geri zekâlı. “Yangın başladığında burada mıydın?”

Katı bir şekilde başını salladı. Başladığında bu ödleğ herif buradaydı ve öylece durup sinek avlamaktan başka bir halt yememişti.

“Stefan nerede?”

“Yolda.”

“Nadia nerede?”

“İçeri girdi.”

Bir ürperti yerden başlayarak iliklerime kadar ulaştı. “Affedersin?”

Ahırı işaret etti. “Sadece birkaç dakika önce.”

“Siktir, Leo. Sana tam bir ödleğ olduğunu söyleyen oldu mu?” Hızla ahıra koştum ve tam teçhizatlı bir itfaiyecinin yanında durdum. “İçeride biri var, bunu biliyor muydunuz?”

“Buraya henüz geldik, hanımefendi. Durumu değerlendiriyoruz.”

Yeterince iyi değil. Nadia oradaydı. Stefan onu kaybedemezdi. Bu onu öldürürdü.

Dakikalar sonra Nadia ardına kadar açık kapıların önünde belirdi, vahşice bakan gözleri etrafı araştırıyordu. Rahatlamam kısa sürdü.

“Eldivenlere ihtiyacım var,” diye bağırdı. “Bölmeleri açamıyorum! Metal sürgüler çok sıcak.”

Ardından dönüp tekrar binanın içine daldı. Bir itfaiyeci kapiya doğru koştu, tekrar dumanların içinde kaybolmadan önce onu tutmaya çalıştı.

Ahıra doğru bakarken midem bulandı. Katlanarak artan alevleri izlerken sözleri aklımdan çıkmıyordu. Stefan'ın, uğruna çok çalıştığı her şey. Kendini içine attığı kefareti. İçten içe sevdiği atları. Bu durumda kendilerine yardım etme umudu olmayan o tatlı ruhlar.

Kız kardeşi.

Bu düşünce aklımda henüz belirmediğinde, harekete geçmiştim. İtfaiye kamyonunun arkasında duran bir çift eldiveni kapmışım gibi beni kimse durdurmadan ahıra koştum. Onlar burada bir plan belirlerken benim öylece durup bir ahır dolusu atın ve arkadaşımın yanarak ölmesini izlemem gibi bir ihtimal yoktu. Bu bir seçenek değildi.

Ellerimi büyük eldivenlere geçirip kapıya koşarken arkamdan bağırışlar duydum. Ciddi bir salaklık yapıyor olabileceğim aklımdan geçti ama o düşünceye aldırmadım. Birkaç atı kurtarıp dışarı çıkaracağımı bilsem bile mutlu olurum.

Yoğun duman karanlık ahır sarmıştı. Ateş çitirtisinin üzerinden yüksek kişnemeler duyuluyordu. Neredeyse korkunun tadını alıyordum. Sonra Nadia'yı gördüm, bir sürgüyü tutmaya çalışıyordu ama tenini dağlayınca hızla geri çekildi.

Gözleri gözlerimi buldu, dumanın en yoğun olduğu ahır koridorunu işaret ederken sesi yalvarır gibiydi. "Mira! Loki orada! Hepsi orada."

Ellerine baktı, bölmeleri açmaya çalışmak adına yaptığı başarısız girişimleri sırasında onları yaktığını anlamak için tıp diplomasına gerek yoktu.

"Nadia. Dışarı. Tıbbi bakıma ihtiyacım var. Burası bende."

"Sana yardım etmeme izin ver!" Şoktaydı, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Hayır."

“Mira. Anlamıyorsun. Eğer Loki’yi kaybederse, kendisini hiç affedeceğini sanmıyorum. O tay, dokunduğu her şeyin mahvolmadığının kanıtı. Onu dışarı çıkarmam gerek.”

“Peki ya seni kaybederse, Nadia? O zaman ne olur?” Onu kavrayıp kolumun altına aldım ve açık kapılara doğru yürüttüm. “Git. Ben Loki’yi çıkaracağım.”

Acil durum ekipleri başına üşüşürken bana yönelttiği bakış tamamen yakarı doluydu, ama onlar beni yakalayamadan tekrar ahıra girdim.

Hızlıca hareket ederek paltomu burnumun üzerine çektim ve ilk bölmedeki metal sürgüyü tuttum. İçeri girip atın sağırsına vurdum ve kapıya koşmasını izledim. Atlar kaçan hayvanlardır. Dışarıdaki birilerinin onları bir yere toplayacak kadar akli başında olduğunu umuyordum. Öyle olmazsa bile, kaçıp gitmek yanmaktan iyiydi.

Hızla ahırda ilerledim, neyse ki Stefan’ın çoğu atı pistte yaşıyordu ve ahır tamamen dolu değildi.

Koridorda ilerledikçe duman yoğunlaşıyordu. Sıcaklık çok fazlaydı ama devam ettim. Neyse ki görünüşe göre binanın dışındaki yangın içeridekinden kötüydü. Neredeyse bütün atları dışarı çıkarmış sayılırdım, ancak umutsuzca istediklerime ulaşamıştım.

Paltoma doğru, “Sıçayım bu işe,” diye mırıldanarak ahırın sonunda Loki ile Farrah’ın yaşadığı yere doğru zorlukla ilerledim.

Arka tarafı özellikle seçmiştim, çünkü cereyan azdı. Şimdiyse bu, pişman olduğum bir karardı. Onlara ulaştığımda Farrah gergin bir şekilde volta atıyordu. Loki onun yanına sığınmıştı, haylaz karakterine dair bütün işaretler safi bir dehşete dönüşmüştü.

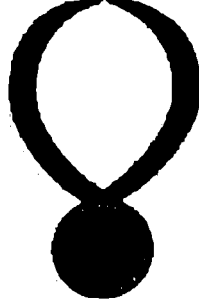
“Selam, çocuklar. Sizi buldum.” Kapıyı çekerek açtım.

Farrah'ın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Ön kapının güvenliğine doğru koştururken hemen arkasındaki Loki, ona yetişmek için dörtnala gidiyordu.

Peşlerinden gitmek için döndüğüm sırada, bir baş dönmesi beni ele geçirdi.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Her şey kararmadan önce son düşüncem bu oldu.

STEFAN

Nasıl bir duruma adım atacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama iyi olmayacağını biliyordum. O şerefsiz Patrick Cassel'ı yerin dibine gömmek için dört gözle beklediğim Vancouver'daki mahkemeden hızla dönerken yolun sonundaki arazimin üstündeki parlamaları görebiliyordum.

Kalbim boğazımda atarak uzun demir kapıların arasından aracımla geçince bir kaosla karşılaştım. Işıklar yanıp sönüyor, atlar arazide başıboş dolanıyordu. Farrah ile Loki'nin eve en yakın padokta kilitli olduğunu görünce iç çektim. *Tanrı'ya şükür.*

Mira'nın kamyonetinin burada olduğunu görünce rahatladım. Onun yardımına ihtiyaç duyacağımızı düşünüyordum ve atlarımın hayatını kurtarmak anlamına gelecekse, onun yakınında olmanın acısına seve seve katlanırdım.

Nadia arabama doğru koştururken mide bulandırıcı kelebekler içime yayıldı; bandajlı ellerini sallıyor, gözyaşları yüzünden

rimeli akarak yanaklarında kara kara lekeler bırakıyordu. Da-
ima aklı başında görünen bir kıza göre, tamamen çılgına dön-
müş gibiydi.

Donakalmış halde oturdum, içine girmek üzere olduğum du-
rumla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değildim. Amacımın
yanıp kül olmasını izliyordum. Kelimenin tam anlamıyla. Son
birkaç yıldır bir kan davası güdüyordum. Ve işte burada, hepsi-
nin küle dönmesini izliyordum. Nasıl hissetmem gerektiğini bile
bilmiyordum.

Nadia sürücü kapımı hızla çekerek açtı. Çıldırılmış gibi bağırı-
yordu ama söylediklerini bir türlü aklım almıyordu. Alevlerin ve
temsil ettikleri şeyin içinde fazlasıyla kaybolmuştum.

Neredeyse hipnotize ediciydi.

Elini hızla ve kuvvetle yanağıma çarparak dikkatimi ona ver-
meye zorladı. “Uyansana be adam! Mira içeride! Dışarı çıkma-
dı!” Şimdi çılgılık atıyordu. Aklı başından gitmişti.

Bir patlamayla onun tüm kaygısını özümsemim. Korkusunu.
Üzerine bir saniye bile düşünmeden harekete geçtim. Kapımı
açık bırakarak ahıra doğru koştum, yangının yıkımı kafama yeni
dank ediyordu.

“Stefan! İçeri giremeyeceklerini söylediler. Ama *o orada!* Beni
dışarı gönderip yerime o girdi, Loki ile Farrah’ı çıkaracağına söz
verdi! İkisi de çıktı. Son bölmedeydiler. Ama o gelmedi!” Karde-
şimin üzerinden resmen dalgalar halinde akan acıyı hissedebili-
yordum.

Herkes geride durmuş, izliyordu.

“Nerede o? Mira nerede?” Billie’nin sesini arkamda duydum,
altın gözleri umutsuzca kalabalığı tararken Hank yanında dur-
muş, yeşil gözleri safi bir ıstırapla yanıyordu; Billie’yi tutmak için
kolunu onun beline sarmıştı.

Küçük kasabalarda haber hızlı yayılırdı ve yükselen alevleri kendi arazilerinden görebildiklerinden emindim. Benden dakikalar sonra gelmiş olmalılardı ve Nadia'nın bağırışını duyduklarına da emindim.

Harekete geçilmemesi tepemi attırdı. *Ben* kendi tepemi attırdım. Mira'ya sadece kendine faydası dokunan şeyleri yaptığını söylemiştim. Şimdi ise *benim* yanan ahırımın içindeydi. *Benim* atlarımı kurtarmıştı. *Benim* kız kardeşimi kurtarmıştı.

Ben de kalkmış ona *bunu* söylemiştim. Onu sevdiğimi söylemem gerekirdi oysa. Yaralarımı sarmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu. Aramızın iyi olacağını. Geri geleceğimi. Daha önce başka bir insan için hiç bu şekilde hissetmediğimi.

Bir daha da asla hissetmek istemeyeceğimi.

Ona söyleme ihtiyacı beni boğuyordu. Ve içgüdü bütün mantığı ele geçirdi. Tek bildiğim ona *ihtiyacım* olduğuydu.

Onu sevdiğimi ona söylemeye ihtiyacım vardı.

Yeni bulduğum babama tek bir bakış attım ve aramızda bir şeyler geçti. Bir anlayış. Bir anlaşma. Onu daha yeni bulmuştum ve şimdi kaybedebilirdim. Ama Mira'yı oradan çıkarmayı en azından denemezsem, kendimi kaybedecektim. Babam başını salladı ve onun onayıyla itfaiyecilerin oluşturduğu hatta doğru koştum.

"Beyefendi!"

"Beyefendi, durun! Yapı sağlam değil."

Bir el uzanıp beni yakaladı ama ben daha güçlüydüm. Şu anda gücüm başka bir yerden geliyordu. *Adrenalin*.

Silkinip o kişiden kurtuldum ve kolumu ağzıma bastırarak dumandan korunmaya çalıştım. Eşiği geçtikten sonra alevleri binanın dışında tuttuklarını fark ettim ama içerdeki duman boğucuydu. Kapalı bir banyoda, düşün buğusu gibi içeride hapsol-

muştı. Yanan bir binaya adım atarak aptalca bir karar verdiğimi derinlerde bir yerde biliyordum.

Ancak daha derinlerde bunun *doğru* karar olduğunu biliyordum. *Tek* karar buydu.

Mira'nın yerini tespit etmek için etmek için etrafa bakınarak koridordan koştururken her bölmenin kapısının açık olduğunu gördüm. Bir bölmeyi kontrol edip onu bulamadığım her sefer içimde panik yükseliyordu. Beni boğuyordu. Dumanla başa çıkabilirdim. Onu henüz bulmuşken kaybetmeye ise dayanamazdım. Boğazımı düğümleyen ve gözlerimin batmasına neden olan şey buydu.

Arkadaki saman dolu bölmeden yükselen alevler dumanları kesiyordu. Sıcaklık boğucu olmanın eşiğindeydi ve geri dönmek zorunda kalabileceğim fikri aklımdan geçti ama hemen o düşünceden kurtuldum.

Tam o sırada onu gördüm, yerde karanlık bir yığın. *Mira*.

Oraya koşturdum, ceketimi çıkarıp başına sardım. Saçının uzun uçları yaklaşan alevlerden alazlanmıştı. Ceketimin üstüyle vurarak onları söndürdükten sonra gevşek bedenini kucağıma alıp yerden kaldırdım.

"Stefan..." Onu neredeyse duyamıyordum. "Onları senin için çıkardım."

Sözleri dizlerimin bağına çözdü. *Bunu ben yapmıştım*. Ona öylesine acımasızca bir şey söylemiştim ki bana aksini göstermek için yanan bir binaya dalmıştı.

"Mira. Seni seviyorum." Ama beni duymadı. Vücudu kollarımda ağırlaştı.

Gevşek. Cansız.

Cevap vermedi. Ama ben dönüp kapıya koşarken itirafımı ilâhi gibi tekrarlardım.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Aylar önce tam olarak burada, gevşek ve cansız bir tayı ahırdan dışarı taşımıştım. Ben o tay için çukur kazarken, Mira da yardım etmesine gerek bile yokken yağmurda benimle oturmuştu. Neden yaptığını bilmiyordum. O sabah onun istikrarlı ve sessiz arkadaşlığına ihtiyacım olduğunu nereden anladığını bilmiyordum. Ama hayatımın geri kalanını ona bunun karşılığını ödeyerek geçirmeye niyetliydim. Sonuna kadar direndiği için. Beni dışlamadığı, benden nefret etmediği ya da diğer herkes öyle yaparken hakkımda kötü düşünmediği için.

Beni *koruduğu* için.

Şimdi onu koruma sırası bendeydi.

Eğilip onu mümkün olduğunca sımsıkı tutarak ahırdan dışarı koştum. Kolları ve bacakları sallanırken onu göğsüme bastırdım ve dinleyen her ne güç varsa, lütfen bunun bizim sonumuz olmasına izin vermesin diye dua ettim. Bunca şeyin içinde Mira'nın beni duyduğunu umarak ona tekrar tekrar söyledim.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Sendeleyerek temiz havaya çıktım, nefes nefese ciğerlerimi doldurmaya çalışıyordum. "Yardım edin!" dedim öksürerek ve yanan binadan mümkün olduğunca uzaklaştım. "Yardıma ihtiyacı var!"

Bedenler etrafımızı sararken dizlerimin üzerine çöküp onu yapabildiğim kadar dikkatle çakıllı yola yatırdım. "Mira." Yanmış saçlarını güzel yüzünden geriye çektim, parmaklarımın geçtiği yerde külden izler kaldı. "Mira." Onu nazikçe sarstım ve hiçbir direnç göstermeyen bir bedenin ağır hissiyle karşılaştım. İtfaiyeciler etrafımıza toplandı, ama ben gözlerimi ondan alamıyordum. "Seni seviyorum."

Ya ona söylediğim son şey o sert sözlerse? Ya ona yaptığım son şey onu ağlatmaksa?

“Beyefendi, çekilmeniz lazım.” Eller beni tutup ondan uzaklaştırdı, ancak benim tek istediğim vücudunu vücudumla örtmekti. İhtiyacı olan her şeyi ona vermek. Akciğerler. Ten. Hayat. Hepsini alabilirdi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

“Stefan, alana ihtiyaçları var.” Hank’in yatıştırıcı sesi kaostan içinden ulaştı, eliyle enseme sıkarak beni ondan uzaklaştırmaya çalıştı. “Geri çekil ki işlerini yapabilsinler.”

Ya onu bir daha göremezsem? Kendimi hiç affedebileceğimi sanmıyordum.

Bir mide bulantısı başladı ve bu hafta ikinci kez midemi huzur içinde boşaltmak için ayağa kalkıp göle koştum. Sağlık görevlileri ellerinde silindir çantalar ve oksijen tüpüyle aksi yöne koşarak yanımdan geçtiler. Etraftaki sesler gürültülüydü ama bir ağaca yaslanıp bulantıma teslim olurken tek duyabildiğim kanımın kulaklarımda çağlaması, kalbimin tüm vücudumda atan hızlı vuruşlarıydı.

Ya benim için her şeyin kendisi olduğunu bilmeden, benim için önemli olduğunu sandığı her şeyi kurtarmaya çalışırken ölürse?

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Suçluluk beni tüketiyor, içimi kemiriyordu. Parçalara ayrılarak lime lime ediliyormuş gibi hissediyordum. İçime nefes çekmeye çalıştım ve göle bakarak annemin burada olmasını dilerken sıcak bir el omzumun üstüne kaydı.

Hank hiçbir şey söylemedi ama gelenin o olduğunu biliyordum. Aramızda bir bağ vardı ve birbirimizi pek tanı mıyorduk. Onun babam olduğunu içten içe biliyordum. Tabii ki bir DNA testi bunu kanıtlayacaktı ama ben zaten biliyordum. İliklerimde hissediyordum.

Ben nefesim üzerindeki kontrolümü tekrar kazanmaya çalışırken omzumdaki sağlam eli beni sakinleştiriyordu.

“Nefes alıyor. Bunu atlatacaktır.”

Omzumun üstünden bir bakış attım. Rahatlama ve pişmanlık eşit bir güçle içime doldu. “Onu kaybedemem.”

Ciddiyetle başını salladı. “Biliyorum.”

“Kaybedemem işte.”

“Biliyorum.”

“Onu seviyorum.”

İç çekti. “Biliyorum, oğlum. Biliyorum.”

Bakışlarımı tekrar göle çevirip bana gücünden biraz vermesi için anneme yalvardım. Bizi güvende tutmak için yaptığı şeye yıllarca katlanma gücünden. Mira’yı güvende tutmak için o güce ihtiyacım vardı.

“Seninle gurur duyardı.”

Nefes alış verişim tekledi.

“Ben gurur duyduğumu biliyorum.”

Gözlerim yanmaya başladı, keşke buna karşılık verecek kadar adam olsaydım. Yıllardır duymak istediğim şeydi bu. Ama bey-nim Mira’ya odaklanmıştı.

Karşılık olarak elini sıktım. “Teşekkürler.”

“Onun yanına git. Sana ihtiyacı var.”

Bunu söyleme şekli hoşuma gitmemişti. Fena halde bir sonu andırıyordu. Onunla olmam gereken kıymetli zamanı öğürerek harcadığım için kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Mira’nın ihtiyacı olan şey tıbbi bakım olmasına rağmen.

Çimenlerin üzerinden koşturdum ve baygın bedenini bir sedyeye yüklemelerini izledim, zarif yüzüne sıkıca yerleştirilmiş bir oksijen maskesi vardı. Billie ve Nadia yan yana durmuştu, ya-

naklarında gözyaşları parlıyordu. Ambulansın arka kapıları açıldı ve Billie, Mira'yla gitmek üzere hamle yaptı.

“Hayır,” dedim. “Ben gideceğim.”

Bana dik dik baktı, alevler gibi parlayan gözleri yüzümü inceliyordu, beni değerlendirdi ve görünüşe göre yetersiz buldu. “Onun sende ne gördüğüne emin değilim. Seni savunmasının, istediği herhangi birini elde edebilecekken seni seçmesinin -senin için ateşe yürümesinin- nasıl bir nedeni var, emin değilim.” Parmağıyla göğsümün ortasını dürttü. “Ama bu senin herkese kendini kanıtlama fırsatın. Ve onu tekrar ağlatırsan, cesedini gömmek için gözden çıkaracağım epey bir arazim var.”

Billie'nin her zaman hafiften delişişek olduğunu düşünürdüm ama sevgisi sarsılmazdı. Mira'nın yanında böyle arkadaşları olmasına bayılmışımdı. Benim yanımda asla böyle kimsem olmamıştı. Yaptığı meydan okuma, seve seve kabul edebileceğim türdendi. Gözlerimi ondan hiç ayırmadan başımla onayladım.

“Yanında kim gidiyor?” diye sağlık görevlisi ambulansın arkasından sordu.

Saniye sektirmedim. “Ben!” Bir kulpa tutunup kendimi çekerek Mira'nın hareketsiz bedeninin yanındaki banka oturdum.

Saniyeler sonra, kocaman açılmış gözlere son bir bakış attım. Arkadaşı. Kız kardeşim. Babam.

Ardından kapılar kapandı ve sadece biz kaldık.

Elini tutup başımı göğsüme doğru eğdim.

Sonsuza kadar biz olmaya ihtiyacım vardı.

***

Hastane bir bulanıklıktan ibaretti. Geceyi rahatsız bir sandalyede uyuyup uyanarak geçirdim, uyuyamayacak kadar kaygılı ama

gözlerimi açık tutamayacak kadar bitkindim. Tanıdığım ya da bildiğim insanlar girip çıkıyordu. Mira'nın annesiyle babası aceleyle kapıdan içeri daldıklarında, ayağa kalktım.

Annesi bana kocaman sarıldıktan sonra kollarıma çöktü, göz yaşları ince gömleğimi sıırıslam ediyordu. "Teşekkür ederim."

Kızına söylediğim şeyleri bilseydi, bana teşekkür etmezdi.

"Onu sen kurtardın. Te-teşekkür ederim."

Bana cankurtaran halatı gibi yapıştı. Sarılışı daha çok bir kucaklamaydı. Bundan daha da derindi. Vücuduma tutunup kollarımın altında titrerken minnetinin etrafımı sardığını hissettim. Babası ve büyükannesi onun arkasında duruyor, kederli görünüyorlardı.

Sylvia geri çekildiğinde, babası elimi sıktı, gözleri dolmuştu ve tek kelime edemez haldeydi. Bu da bana gayet uygundu.

Ancak ninesi bir adım yaklaşarak kemikli eliyle sıkıca çenemi tuttu. Ardından gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Suçlu," diye dürüstçe cevap verdim, çünkü bu kadına yalan söylenmiyordu.

Başını yana eğdi, gözleri parlıyordu. "Neden?"

Avucumu yüzümde gezdirdim. "Onun burada olmasından kendimi sorumlu tutmadan edemiyorum. Yaralandı. Tanrı bilir ne..." Sesim çatladı ve bakışlarımı kaçırdım.

Göğsüme pat pat vurarak başını iki yana salladı. "Zavallı tatlı aptal. O kız sana geri dönüyordu. Onu, asla vazgeçmediğini bilecek kadar iyi tanımıyor musun? O ahıra girdi; çünkü o, böyle bir insan. Biraz asabidir, ama onu bir kez kazanınca bir o kadar da sadıktır. Ve endişelenme, sen onu kazandın. Ben daha çok onun başına kaldığını düşünüyorum."

Boğazımın arkasına pençeler batıyordu. Onun bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum ama suçluluk hâlâ

oradaydı. Hissettiğim özlemle katlanıyordu. Ben sadece onunla olmak istiyordum.

Ona sarılmak istiyordum.

Uyandığında, bir daha asla ondan uzaklaşmayacaktım. Onun başıma kalmasının keyfini çıkaracaktım.

Ne pahasına olursa olsun.

Ve onu sevdiğimi ona söyleyecektim. Tekrar, tekrar ve tekrar.

MIRA

H içbir şey mantıklı değildi.

Düzenli bir bip sesi bilincime sızdı. Gözkapaklarım kurşun gibi ağırdı ve vücudum ağrıyordu. Dilimi ağzımda yuvarlayarak yapabildiğim kadarıyla kuruluktan kurtuldum, ama boğazım çöl gibiydi, sızlanmama neden olacak kadar ağrıyordu.

Kolumun sıkıldığını hissettim, öteki elim de sımsıkı tutuluyordu.

Gözkapaklarımı açılmaya zorlayınca kasıldılar. Sanki içlerinde toz toprak vardı. Genel olarak karanlık bir odadaydım. Loş ışıklar bir nevi sıcak, altın bir ışıltı veriyordu. Muhtemelen gece vakti olduğunu düşündüm.

“Selam.” En yakın arkadaşşıma baktım, gözlerinde kaygı vardı.

“Merhaba. Tanrım.” Sesi titredi. “Seni görmek gerçekten acayip güzel.”

Gülümsemeye çalıştım, Billie'nin konuşma tarzı bana rahatlık vermişti. Çok normal hissettiriyordu. "Acaba ben..." Tanrım, boğazım berbat hissettiriyordu.

"Hastanededesin." Elleri kolumu okşadı ve başını diğer tarafıma doğru salladı. Birinin elimi tuttuğunu hissederek yavaşça kafamı çevirdim ama oradaki arkadaşım değildi. Aşağı ve soluma doğru bakınca yakına çekilmiş bir sandalyeye çökmüş bir figür gördüm, fırça gibi güzel koyu altın rengi saçlar yanıma, yatağa yaslanmıştı.

O burada.

İç çektim, ciğerlerim yanıyor ve göğsüm ağrıyordu.

Rahatsız hastane sandalyesinde otururken elime cankurtaran halatı gibi yapışmıştı ve başı bacağımın yanındaki yatağa yaslıydı. Bitkin görünüyordu ama yıllardır güneşi görmemişim gibi yüzünü resmen içime çektim. Görmeye alışkın olduğumdan daha fazla sakalla kaplı keskin elmacıkkemikleri. Hafifçe aralanmış dolgun dudakları. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar.

Etrafımda olup biten her şey kafamı karıştırıyor gibiydi.

O hariç.

Hayatımda hiçbir şeyden asla bu kadar emin olmamıştım.

"Hiç yanından ayrılmadı," diye fısıldadı Billie. "Nadia ona temiz kıyafetler getirmek zorunda kaldı, çünkü üstü başı is kokuyordu ama senin yanından ayrılmayı reddetti."

Yanımda uyuyan güzel adamı izlerken gözlerime yaşlar doldu. Tek istediğim bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi.

"Yanan ahırın içine girdi -herkes ona yapmaması gerektiğini söylerken- ve seni dışarı taşıdı. Eğer o olmasaydı, bugün burada oturabileceğimizi sanmıyorum. Yani kelimenin tam anlamıyla senin için ateşe yürüdü."

Yaşlar yanaklarımdan akıyordu.

Billie elini kaldırıp onları silince dikkatimi Stefan'dan uzaklaştırdı. "Bu adam tam bir kâbus." Sesi çatladı ama gözlerini hızlıca kırpıştırarak devam etti: "Ama düşündüğüm şekilde değil. Ahırını boş ver, senin mümkün olan en iyi tedaviyi görmene ve eminim yirminci görüş filan almak için bütün hastaneye yakmaya hazırды bence." Kahkahası ağlamaklıydı, ben de ona gülümsedim.

"Dinle, Mimi." İnleyerek başımı iki yana salladım. Billie olabilecek en iyi şekilde deliydi. "Yanılmışım. Ve özür dilerim. Seni onun kadar çok seven her adam, benim kitabımda galiptir."

"Teşekkür ederim," dedim çatlak bir sesle. Arkadaşımın iznine ihtiyacım olmadığını biliyordum, ama Stefan'ı kabul ettiğini bilmek... Şey, kalbimi mutlu etmişti. "Sana bir şeyler anlattı mı?"

Bir homurtu çıkararak gözlerini devirdi. "Hank'in onun babası olduğunu mu? Yoksa atıma isim verdiğini mi?"

Yüzümü ovuşturarak başımı salladım ve fısıldayarak konuştum. "Evet. Bir nevi büyük haber. Hank'in senin için baba gibi olduğunu ve çok uzun bir zaman öyle devam ettiğini biliyorum." Ardından onu işaret ettim. "Hem o ismin güzel olduğunu biliyorsun."

"Evet. İtiraf etmeliyim ki öyle." Gözyaşlarıyla kıkırdadı. "Ve dostum, Hank çok mutlu. Durum resmen bulaşıcı. Onlar adına mutlu *olmamak* elde değil. Dünya gizemli şekillerde çalışıyor, Mimi." Islak bir şekilde göz kırptı, duygularını kontrol altına aldığı belliydi. "Demek istediğim, kafamda bir deliğe ne kadar ihtiyacım varsa, başka bir gerzek ağabeye de o kadar ihtiyacım var. Ama işte buradayız, yine de bir kardeşim daha oldu." Stefan'ın uyuyan bedenini işaret etti.

Stefan, kulakları yanmış gibi uyandı. Ben elini hızlıca sıkınca başı hemen kalktı. Uykulu gözleri anında gözlerimi buldu.

“Ben gidiyorum,” dedi Billie ve kolumu nazikçe sıktıktan sonra saçıma bir öpücük kondurdu.

Ona bakmadım bile. “Peki, görüşürüz.” Bakışlarımı Stefan’dan, büyüleyici yeşil gözlerinden, hafifçe yamuk burnundan ayıramıyordum. Onu içime çektim, neredeyse gitmesine izin verecek olduğumu düşünmemeye çalışıyordum.

“Merhaba.” Gülümsedim, kapı bir klik sesiyle kapanırken yüzündeki ifadeyi anlayamadım. Neredeyse kızgın görünüyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” Parmaklarımı parmaklarımin arasından geçirdi.

“Ağrı dolu.” Yalan söylemenin ne gereği vardı? Her bir parçam ağrıyordu.

“Duman solumuşsun ve bayıldığında beyin sarsıntısı geçirmişsin. Yaklaşık bir gündür baygınsın.”

“Ah. Tamam.”

Şu an tam iş modundaydı. “Doktor soluk borunun ve ciğerlerinin tamamen iyileşeceğini söyledi. Ama ben o arada ikinci ve üçüncü görüş de aldım.” Gözleri gözlerimi incelerken vücudunda kaskatı bir gerilim vardı. “Bir şeyleri gözden kaçırmış olmaları riskine giremem.”

“Peki.” İyi olacağıma emindim. Bana konmuş olabilecek bütün teşhisleri anlayabilecek durumdaydım ama bunu detaylı bir şekilde incelemek ona kendini daha iyi hissettirecekse, engel olacak değildim. “Sen nasılsın?”

Başparmağımı elinin altında gezdirerek tenini benimde hissetmenin tadını çıkardım. En basit dokunuşta enerjinin kolumdan yukarı doğru çatırdayarak yükselmesinin tadını çıkardım. Adam beni ateşe veriyordu. Belki de bu yüzden güvenliğimi hiç umursamadan oraya koşmuştum. Hayal edebileceğim en yoğun sıcaklığa zaten dayanmıştım. Aramızdaki kimyanın yanında o ahırın lafı bile olmazdı.

“Mira, o ahıra girmemeliydin.” Çenesinde bir yer asabiyetle atıyordu.

“Sen de öyle,” diye ben de onu azarladım.

“Seni orada bırakamazdım.” Sesi çatlarken gözleri ellerimizin birleştiği yere çevrildi.

Elimi kaldırıp saçlarından geçirdim ve parmaklarımın arasından kayan tutamların verdiği hissin keyfini çıkardım. Bir daha hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. “Çok şiddetle seviyorsun. Tıpkı sana söylediğim gibi. Tıpkı benim gibi. O ahıra girerken durup ikinci kez düşünmedim.”

Hüzünlü gözleri gözlerimi buldu. Bulmaktan da fazlasıydı. Bakışları benimkilerin içine dalıyordu. Bana bakış şekli neredeyse istilacıydı, doğruca ruhumun içine bakıyor gibiydi. “Sevmek mi?”

Elimi yanağından aşağı kaydurdım, avucumun altında sakalını hissetmek kolumdaki tüyleri diken diken etti. “Evet. Beni seviyorsun.”

Çok yoğun bakıyordu, bu da beni cesaretlendirdi. Benimle işi bitmiş bir adam bana bu şekilde bakmazdı.

“Sana kim söyledi?” Gözleri, yatağın karşı tarafında biraz önce Billie’nin oturduğu yere kaydı ama ben çenesini tekrar bana doğru çevirdim.

“Sen söyledin.”

“Ahırda beni duymuş muydun?” Sesi hırıltılıydı, boştaki elini dizime koyup orayı okşarken aksanı normalden biraz daha fazla ortaya çıkmıştı.

Başımı yana eğdim, hassas bir noktaya bastığımı biliyordum. “Hayır... Ama son zamanlarda başka kızlar için de ateşe yürüdün mü, Stefan?”

Gülümsedim ama taktığı maske gözlerimin önünde çöktü. Yüzü düştü ve bir hıçkırık vücudunu sarsarken bütün kontrollü

görünme çabasından vazgeçti. Küçük hastane yatağında yanıma kıvrılarak aşırı bir özenle vücudumu kendine çevirdi. Yürek burkan bir nezaketle. Tıraş losyonunun hafif kokusu etrafımı sararken yüzümü göğsüne gömdüm. Sert kollarının etrafıma dolanmasının ve sıcak teninin tenime yaslanmasının sevincini yaşıyordum.

Nefesi tekledi ve eli saçımın içine dalarak sevgiyle başımı tuttu. “Seni asla kaybedemem. Çekip gittiğim için çok özür dilerim.” Sözleri kafamda titreşirken bana sokuldu. “Siktir, seni çok fazla seviyorum.”

“Biliyorum,” diye cevapladım saçlarını okşayarak. “Ben de seni seviyorum, Stefan.”

“Senin ölebileceğini zannederken başka bir şeyin önemi kalmadı. *Hiçbir şeyin.* Yapabileceğin hiçbir şey seni arkamda bırakmama neden olmaz. Bunu bir kere yaptığım için de kendimi asla affetmeyeceğim.”

Göğsünün sıcaklığına doğru başımı salladım, gözyaşlarımın yine akmaya başladığını hissediyordum.

“Seni güvende tutabilecek miyim, bilmiyorum. Ama bana izin verirsen sonsuza kadar ömrümü bunu denemeye adanmak istiyorum.”

“Ah, Stefan. Zaten tutuyorsun.” Elimi geniş sırtının uzunluğu boyunca kaydırırken sesim kalmıdı. “Dün gece beni kurtardın. Bana inanıyorsun. Beni dinliyorsun. Beni koruyorsun. Benim için aileme karşı durdun, Stefan. Ya Patrick? Benim için onu devirdin.” Gözyaşlarımın arasında kahkaha attım. “Yani, lanet olsun. Nadia ile beraber müdürün arabasına yumurta attığımda, benim için polislere yalan söyledin.”

“O herif o boku hak etmişti.”

Tekrar güldüm ama o geriye çekilip çenemi kaldırdığında kahkaham kısa kesildi. “Seni seviyorum, Mira.” İtirafı sessiz ve derindi. Özel ve sadece bizim içindi. Daha önce söylemiş olsa

da bu defa gerçekten kavradım. “Beni daha iyi bir adam yapıyorsun. Daha mutlu bir adam. Daha önce bir kez söylemiştim ve ciddiydim: Sen benimsin, ben de seninim. Bana hangi korkunç kahve karışımını getirirsen getir, içeceğim. Vücuduna tapınacağım.” Gözleri dudaklarıma indi ve bir hastane yatağında, hiç olmadığım kadar hırpalanmış hissederken bile, *o bana bu şekilde* bakarken kendimi hiç olmadığım kadar güzel hissettim. “Senin için her gün ateşe yürürüm. Tekrar tekrar.”

Ardından dudakları dudaklarıma kapandı. Yumuşak ve araştırıcıydı. Mükemmel ve külot eritici. Elleri beni, bu zamana kadar tuttuğu en kıymetli şeymişim gibi kavramıştı.

Ve eridim. Eriyerek ona karıştım. Bize karıştım.

İnledim, duygular fazla geliyordu. Onun ve beni sarmalamasının verdiği hissin tadını çıkarıyor, kollarında tamamen güven-de hissediyordum.

“Bu acıtıyor mu?” Geri çekildi, yakışıklı yüzüne endişe kazınmıştı.

Küçük hastane yatağında bacaklarımız birbirine dolanırken tişörtünün yakasını kavrayıp parmaklarımın içinde tuttum.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Lütfen.” İç çektim. “Asla durma,” diye yakardım.

Alnını alnıma yasladı. “Yalvarmanıza bayılıyorum, Dr. Thorne.”

Dudaklarını en tatlı öpücükle yanağıma bastırdı. “Seni seviyorum.” Diğer yanağa geçmeden, kelebekler karnımda uçuşuyordu. “Seni seviyorum.” Dudaklarımız ruhumuzu dağlayan bir öpücükle, kusursuz bir uyumla birleşti ve üçüncü kez söyledi. “Seni seviyorum.”

Hayatımdaki hiçbir şey bundan daha gerçek gelmemişti.

Onu seviyorum. Onu seviyorum. Onu seviyorum.

SONSÖZ

STEFAN

Üç ay sonra...

Yemek masasında yanımda oturduğu yerden Mira'nın parmaklarının bacağıma battığını hissettim. Hank karşımızda oturuyordu ve hayatımdaki en önemli iki insan için pişirdiğim güzel bir akşam yemeğini henüz bitirmiştik. Tütsülenmiş ördek göğsü ve yanında Mira'nın hızlıca hazırladığı özel yabanmersini sosu. Sırf bana ilk "sahte" randevumuzu hatırlatmak için.

Az önce masanın ortasına bir zarf koymuştum. DNA testimin sonucu içindeydi. Sabırsızlıkla beklediğim bir şeydi ama şu an burada dururken açmak istediğimden emin değildim. Hank benim babammış gibi birlikte zaman geçiriyorduk. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk. Ben de bunun keyfini çıkarıyordum. Adamla ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, asla yetmiyordu. Hep daha fazlasını istediğimi hissediyordum. Ne kadar zamanımız kaldıysa, bu sürede onunla paylaşmak istediğim çok

şey vardı. Kalan zamanımızın çoğunu geçirmeye dair bakış açım, yangından beri dramatik bir şekilde değişmişti. İnsanlar buna, geçmişte yaşamayı bırakmak için bir uyanış çağrısı diyebilirdi.

“Bu, düşündüğüm şey mi?” diye sordu Hank, gözleri sarı zarfa kilitlenmişti.

Böylesine hayat değiştirici bir şeyin bu kadar basit görünen bir paketle geleceğini kim bilebilirdi?

“Evet.”

Yutkundu, ben de onu izledim, Mira’nın sağlam varlığını hemen yanımda hissediyordum. Zarif parmak uçlarını bacağımın iç kısmına batırınca böyle bir anda düşünmemem gereken şeyleri düşünmeme neden oldu. Gerçi onun her zaman üzerimde böyle bir etkisi vardı.

“Komik...” Hank gülümseyerek başını kaldırıp bize baktığında sesi tamamen çatallıydı. “...çünkü bunu dört gözle bekliyordum ve şimdi gözümün içine bakarken... Şey, onun tam da düşündüğümüz şey olduğuna inanıyormuş gibi yapmaya seve seve devam ederdim.”

Masanın üzerine bir sessizlik çöktükten sonra Hank devam etti: “Biliyorsun, Stefan, eğer bu zarfta olmasını umduğumuz şey yoksa bile. Ben... şey, yaptığımız şeyi sürdürmek isterim. Annen hakkında hissettiğim her şey hâlâ doğru ve DNA olsun olmasın, birlikte zaman geçirdiğimizi görmekten onun da mutlu olacağını düşünmek istiyorum.”

Dudaklarımı yaladım ve burnumun direğinde hissettiğim o batma hissinin geçmesini diledim. “Bu hoşuma gider.”

“Önce benim okumamı ister misiniz?” diye sordu Mira sessizce, başparmağı kotumun üstünde yatıştırıcı daireler çiziyordu. Başını çevirerek bir bana bir ona bakarken parlak siyah saçları omuzlarının üstüne sürüyordu. Yangından sonra, yanık uçlarını kestirmiş ve düz, küt bir model yaptırmıştı, ona acayip yakışıyor-

du. Çarpıcı görünüyordu ve ona arkadan sahip olurken parmaklarımın arasına dolamama yetecek bir sürü saç vardı hâlâ.

Hank ile kısa bir an bakiştikten sonra ikimiz de başımızı salladık. Mira elini hızla ileri uzattı ve gözlerinde parlayan beklentiyi gördüm. Bu konudaki duygular benim için hız treni gibi inişli çıkışlı olmuştu biraz ama Mira *fazlasıyla* emindi. Ayaklarımı yere sağlam basmamı sağlayan tek şey oydu.

Zarfin üstünü çabucak yırtıp bembeyaz kâğıtları çıkardı. Zeki gözleri sayfayı taradı, bilerek pasif tuttuğu yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Kâğıtları önündeki servis altlığının üstüne koydu, dudaklarını birbirine bastırırken badem gözleri gözlerimi buldu. Her zaman olduğu gibi o gözlerde kaybolabilirdim. Sık sık oluyordum da ama şu an onlara bir işaret, bir açıklama arayarak bakıyordum. Bana hiçbir ipucu vermedi.

“Stefan...”

Bu işkenceydi.

Söylemek için öylece bekliyor muydu, yoksa zaman mı durmuştu, onu bile bilmiyordum. Dolgun, yumuşak dudakları kıvrılarak gülümseme şeklini aldı. “Seni babanla resmen tanıştırmak istiyorum.”

Hank gürültülü bir kahkaha patlattı ve abartılı bir çöküşle sandalyesinde geriye yaslandı. Ancak ben Mira’ya doğru uzanıp onu kendime çektim ve kollarıma aldım. Saçları bal gibi, tişörtü ise taze deterjan kokuyordu.

O olmasaydı, evren onu yoluma çıkarmasaydı, hasta bir at olmasaydı, ölmüş bir anne olmasaydı... Bunların hiçbirisi olmasaydı, Hank’i asla bulamayabileceğimi fark ettim. Mira olmasaydı, babamla asla tanışamayabilirdim.

“Teşekkür ederim.” Burnumu boynuna sürttüm, bu gece daha sonra ona teşekkür etmeyi planladığım bütün yolları düşünerek bir an dikkatim dağıldı.

Tüm söylediği, “Her zaman,” oldu, Ardından geri çekilerek gülümsedi, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. “Şimdi gidip babana sarıl.”

Ben de öyle yaptım. Masanın etrafından dolanıp doğruca Hank’in kocaman açılmış kollarına yürüdüm. *Babamın* kocaman açılmış kollarına.

Tanrım. İyi hissettiriyordu.

“Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, oğlum.”

Sesindeki duyguyu işittim ve dürüst olmak gerekirse, kendime cevap verecek kadar güvenmiyordum. Onu arayarak bir ömür geçirmişim gibi hissediyordum. Şimdi ise onu bulmuştum.

Sonraki otuz dakikayı konuşarak, gülerek ve son derece rahatlamış hissederek geçirdik. Gecenin sonunda, Mira’ya sarıldı ve ona fısıldadığı şeyi kaçırmadım: “Bana oğlumu getirdiğin için teşekkür ederim.”

Mira’nın gözlerini silerek başını salladığını da kaçırmadım.

Mira’ya bunun karşılığını nasıl vereceğimi bilmiyordum. Evrene, bana onu vermesinin karşılığını nasıl vereceğimi bilmiyordum.

Aslında biliyordum. Bununla tam olarak ne yapacağımı biliyordum. İşte bu yüzden, Hank gittikten sonra, eskiden ahırın bulunduğu yere doğru yürüyüş yapmayı teklif ettim. Yıkıntıları kaldırmışlardı ve artık orada sadece büyük bir düz zemin vardı. Yeniden inşa edilmeye hazırды.

Gölün yanında, Loki ve Farrah kendi alanlarında mutlu mutlu dolaşıyorlardı. Loki beni görünce kişnedi.

“Kalp atın sana merhaba diyor, aşkım,” dedi Mira.

Kolumu ona dolayıp yakınımaya çektim, son derece minnettardım.

Yangından sonra, Billie bana bir anlaşmayla gelmişti. Bu küçük tayı kurtarmak için yaptığım şeylerin namına, ortak sahipler olacaktık. Benden nefret ettiğini düşündüğüm kadın artık bana

“başka bir anneden doğma kardeşim” diyordu ve en çok kıymet verdiği atlarından birinin yarı hakkını vermişti. Dünya gerçekten de gizemli şekillerde çalışıyordu.

Temizlenmiş alanın ortasına kadar yürüdük. El ele. Hastaneden sonra, Mira hemen yanıma taşınmıştı. Hayır cevabımı kabul etmiyordum. Hayat, birbirimizden uzakta bir dakika daha geçiremeyeceğimiz kadar kırılgandı. Bu kadarını öğrenmiştim. Ayrıca derslerini vermesinin ardından, Nadia da veteriner teknisyeni olmak için şehirde üniversiteye gitmeye karar vermişti. Mira ile çalışmayı o kadar sevmişti işte. Bu hedefinin peşinde Vancouver’a taşınacak ve yakında evi ikimize bırakacaktı.

Mira ile aramıza tatlı bir sessizlik çöktü. Bugün zaten hayatımın en mutlu günlerinden biriydi. Şimdi çok daha mutlu hale getirmek üzereydim.

Bir parçam, çok fazla şey götüren bir yangının ardından burada durmanın beni üzmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ama ben rahatlamış hissediyordum.

Burası Mira’yı neredeyse kaybettığım yerd. Burası onu anlama yapmak için kandırdığım yerd. Burası sessiz gecelerde Mira’yı tanımaya başladığım yerd. Burası onu kurtarmak için hayatımı riske attığım yerd.

Annemin de küllerini savurduğum yerden tam olarak buraya baktığına inanıyordum.

Bu nokta, bütün dünyamdı. Bu nokta kaderdi. Bu nokta benim geleceğimdi.

Yeniden inşa edeceğim yerd.

Mira ve ben mi? Biz anka kuşu gibiydik, küllerimizden doğardık. Ve ben başka türlüünü istemiyordum.

Mira başını kaldırmış, güneşin dağların ardındaki ufukta alçalmasıyla tamamen pembe ve turuncu renkteki gökyüzüne bakarken tek dizimin üstüne çöktüm.

Başını hemen bana doğru eğdi. “Ne yapıyorsun?” Tek elini göğsüne koydu.

Sırıttım. “Ne yapıyora benziyorum?”

“Bu...”

“Yine ayakkabını düzeltmek için burada olduğumu mu düşünüyorsun?” Gözleri kocaman açılarak basit giy-çık tarzı spor ayakkabılarına baktı. “Merak etme, Kedicik. Ayakkabını...” Ona göz kırptım. “... daha sonra düzeltebilirim. Önce, sana sormak istediğim bir şey var.”

“Aman Tanrım.” Elini boynuna doğru kaydırды ve ben cebimden küçük bir kadife kutu çıkarırken nabzınm boğazında hızla attığını görebiliyordum.

“Kendimi asla özellikle iyi bir adam olarak görmedim. Kötü bir adam olduğumu da hiç düşünmedim. Ben sadece hüzünlü bir geçmişli olan ve sevecek kimsesi bulunmayan bir adamdım. Sonra seni gördüm. Sadece tek bir bakış yetti ve yemin ederim, bir parçam biliyordu.”

Boştaki eli sevgi dolu bir tavırla yanağımı kavradı.

“Hayatımın bir daha asla aynı olmayacağını biliyordum. Sen bana kötü bir adammışsın gibi davranmadın. Bana her zaman iyiymişim gibi de davranmadın. Fakat *daha iyi* olmayı istememe neden oldun. Seni hak etmeyi istememe neden oldun. Ömrümün geri kalanında bunun için çabalamaya niyetliyim.”

“Ah, Stefan.” Yanağından bir damla yaş süzülürken kutuyu açtım ve üstüne damla şeklinde parlak zümrüt yerleştirilmiş, ince sarı altın alyansı ortaya çıkardım. Bugünlerde, ona beni hatırlattığı için artık en sevdiği rengin yeşil olduğunu söyleyip duruyordu.

“Yangın neredeyse seni benden çalacaktı. Seni neredeyse kaybediyordum. Bu, bir daha asla yapmak niyetinde olmadığım bir

hata. Ben sana hazine gibi davranmak istiyorum. O yangın diğ er her şeyi yakıp kül etti. Öfkemi, kan davalarımı. Benim için önemli olan şeyleri oradan çıkardım. Dolayısıyla bunu yeni bir başlangıç olarak görüyorum. Diğ er her şey küle döndü, rüzgâra karışan toz oldu. Şimdi ise önemi olan tek şeyin kurtulduğunu fark ediyorum. Sen ve ben.” Orada duraksayıp aşkımın onun gözlerinden bana yansımasını izledim. “Mira Thorne, karım olmanın inanılmaz onurunu bana bahşeder misin?”

Tek bir hızlı hareketle önümde dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle yüzümü kavradı. “Evet. Evet, evet, evet. Hiçbir şey beni -ya da yengemi- bundan daha mutlu edemez.”

Antika yüzüğü zarif parmağına geçirirken yüzümdeki gülümseme kocamandı. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda, bütün görebildiğim geleceğimizdi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

“Yeşil benim en sevdiğim renk, Stefan.” Gözyaşlarıyla gülümseyerek eline baktı. Kahkaha atıp yanaklarındaki yaşları sildim ve aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Ömrümün geri kalanında öpmeyi planladığım o dudaklara. *Benim.*

Daha iyi bir adam onu anlaşılmamızdan azat ederdi.

Ben daha iyi bir adam değildim.

Ve hayatımda hiçbir şeye bundan daha az üzgün olmamıştım.

BONUS BÖLÜM

STEFAN

İki yıl sonra

“**G**erginim,” deyiverdim.
Mira sıırttı. Ağır ağır yayılan ve keyif dolu bir sırıtıştı. “Biliyorum. Ama tecrübe kazanmak için burada. Galibiyet önemli değil.”

Bell Point Park’taki bitiş çizgisinin hemen yanımda duruyorduk, bizi bir araya getiren küçük at koşacaktı. İlk yarışıydı. İlk seferi.

“Nereden biliyorsun?” Özel dikim kahverengi ceketimin cebindeki anahtarlarımı şangırdattım. Bugün için Loki ile uyumlu olayım diye giymiştim. Bunun ezikçe olması da umurumda değildi.

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Anlaşıyor.”

Ofladım. “Nasıl?”

Birleşmiş ellerimizi kaldırdı. “Şey, başlangıç olarak elin o ka-

dar nemli ki benimkinin buruş buruş olmaya başladığını hissedebiliyorum.” Kaşlarım çatılınca açıkladı: “Hani küvette çok fazla zaman geçirdiğinde olur ya?”

Gözlerimi devirerek elini bıraktım. Nemlilik kısmında haksız değildi ama elini çevirip avuçlarındaki çizgileri başparmağımla takip ettiğimde, fark ettiğim tek şey kollarındaki tüylerin diken diken olmasıydı. “Kedicik. Elin buruş buruş değil... Ama bunu yaptığında ürperdiğini görebiliyorum.”

“Ne yaptığında?” Sesi bir oktav düşmüştü. Etrafımıza yabancıların doluşmaya başlamasının önemi yoktu. Mira ve ben temas ettiğimizde dünya yok oluyordu ve bu, iki yıldır azıcık bile değişmemişti. O bölmenin kirli zemininde otururken olduğu kadar bugün de gözlerinde öylece kaybolabilirdim.

Avucundaki çizgileri tekrar nazikçe okşadım ve bu defa bakışlarını benden kaçırırken sırtından aşağı bir ürperti inmesini izledim. Bana böylesine bariz bir tepki verdiği için kendisine sinir olmuş gibiydi.

Sırıltma sırası bendeydi. Ona doğru eğilerek burnumun ucunu kulağının kıvrımına sürttüm. “Ellerimin üzerinde olmasını seviyorsun.”

Dudaklarından alçak sesli bir inleme kurtuldu. “Sadece sen böyle göz açıp kapayıncaya kadar stresli olmaktan azgınlığa geçiş yapabilirsin.”

Kahkaha attım, çünkü hiç değilse bu sohbet beni aslında ne kadar gergin olduğumdan uzaklaştırıyordu. “Beni bunun için seviyorsun ama.” Ona göz kırptım ve bana gösterdiği kocaman gülümsemenin ışıltısının keyfini çıkardım.

“Seviyorum. Hem de çok.”

Tam ona daha sonra yüzüme oturabileceğini ve benim de onu ne kadar çok sevdiğimi ona gösterebileceğimi mırıldanırken bir hoparlör cızırdayarak açıldı.

Yanakları alev alevdi ama dikkatimiz, atların kapılara yöneldiği toprak piste çevrildi. Hafta içiydi ve hiçbir açıdan, şekilden ya da yönden önemli bir yarış değildi.

Benim için öyle değildi ama.

Bu, dünyadaki en önemli yarıştı, çünkü Mira ile kurtardığımız hasta küçük tay -yaşadığı şeylerden sağ çıkmaması beklenen at- oradaydı.

Gözlerim anında onu buldu ve karımın elinin elimin içinde seğirdiğini hissettim. Gıcır gıcır bakır peni gibi görünüyordu. O kadar parlıyordu ki sadece kahverengi değil, metalikti.

Yüksek sekileri ve geniş beyaz akıtmasıyla çıkarken son derece gösterişli görünüyordu. Ayrıca ilk lise partisine giden hormon dolu ergen bir delikanlı gibiydi.

Başka bir deyişle, tam bir aptal gibi ortalıkta hoplayıp zıplıyordu. Violet, omzundan aşağı dökülen altın örgülü küçük bir sinek gibi onun sırtına yapışmıştı ve sırttığını buradan görebiliyordum; onun tuhaflıklarına azıcık bile gıcık olmamıştı.

Hayır, huysuz görünen kaş çatışı kocası Cole'a tahsis edilmişti, o da Loki'nin hemen yanında yürüyen pist midillisi AA'ya biniyordu. Görevi yarış atını sakın tutmaktı ve AA iyi iş çıkarıyordu. Atlar gözlerini devirebilseydi, hayvanın şu an Loki'ye tam olarak bunu yapacağına emindim.

Cole onları kapıya yönlendirdikten sonra tırıs gidişle geri döndü. Durduğumuz yerden geçerken bize hızlı bir selam verdi ve beni incelerken yüzünde beliren eğlenmiş ifadeyi istemsizce fark ettim.

Herkes takım elbiseyle dalga geçiyordu. Acımasızca. Belli ki o da bundan haberdardı. Ama umurumda değildi. Takım üstümde muhteşem duruyordu. Mira bile kabul etmişti. Elbette hemen ardından da Loki ile arkadaşlık bileklikleri değiş tokuş edip etmediğimizi sormuştu.

Spiker konuşuyordu ama söylediklerinin çok azını anlıyordum. Gözlerim kapıya kilitlenmişti. Geri sayımı bile duymadım. Aniden zil çaldı, kapılar hızla açıldı ve atlar tsunami gibi akın etti.

Sabırsızca öne eğilerek düzlük boyunca fırtına gibi koşmalarını izledim. Violet ile Billie'nin bu yarış için planı, onu sürünün ortasında tutmaktı. Hoşuna gidecek şekilde aylıklık etmesine engel olacak kadar fazlaca etrafının sarılı olacağı, çok arkada kalmayacağı ya da bir hamle yapamayacak kadar erkenden yorulmayacağı yedi burası.

Aslında bu yarış büyük bir deneydi.

Dönüşe doğru giderlerken tam olarak olmak istedikleri yerde bulunduklarını gördüm. Ortadaldı, ama yine de içimde bir yan onu hemen önde görmek istiyordu.

Billie sırf ona pozitif bir deneyim yaşatmakla ilgileniyordu ve bunu sevmiştim. Ama... içten içe onun kazanmasına gerçekten ama gerçekten adanmış durumdaydım. Onun da babası DD gibi işin erbabı olduğunu dünyaya kanıtlamasını istiyordum.

Ana at grubu köşeyi döndü ve son düzlüğe doğru ilerledi. Bazıları şimdi geriye düşmüş, birkaçı ileri atılmıştı.

Loki hâlâ sürünün ortasında sabit ve rahat bir şekilde koşuyordu ve ben derin bir nefes alarak kendimi onun ilk yarışını kazanmayabileceğini kabullenmeye zorladım. Ne de olsa daha yeni başlıyordu. Odaklanma konusunda azıcık sorun yaşayan, oyunbaz genç bir aygırdı o. Şampiyonlar bir gecede doğmazdı.

Ancak tam o anda Violet onu ilerletmek için bir dizgini açtı, sürünün ortasından mükemmel açıklıkta bir geçidi görmesine yetecek kadar.

Yemin ederim bir anda, diğer atlara bakınmayı bırakıp "kaplanın gözüne" geçiş yaptı ve bütün odağını o yolun sonuna ki-

---

* "Eye of The Tiger", 1982 yapımı *Rocky III* filminde kullanılmış olan, Survivor grubunun şarkısıdır. (ç.n.)

litledi. Bütün o alanla ne yapacağını *bilen* içgüdüsel bir parçası vardı sanki.

Violet onun üstünde eğilip ellerini güç kullanarak boğazına koydu ve onu tüm gücüyle koşması için teşvik etti.

Loki tereddüt etmedi.

Mancınıkla fırlatılmış gibi ortadan ileri atıldı. Dürüst olmak gerekirse, içinde böyle bir özellik olduğunun farkında değildim.

Şu an babasının birebir kopyasıydı. İçindeki o doğuştan rekabetçi -içindeki galip- oynamak için fırlamıştı. İnanılmaz bir görüntüydü gerçekten.

Violet'm minyon yüzünden gelen dış parıldamasına bakılırsa, aynı zamanda epey inanılmaz bir duygu da olmalıydı.

Yıldırım gibi ilerlediler, altımda zemin sarsılıyordu. Üçüncü atı geçtiler, ardından ikinciye ve sadece saniyeler kala gerçekten öne atıldılar. Zemini son birkaç adımla kapatarak öne fırladılar. Bir sonraki en yakın atın bir boy önünde.

Ve bitiş çizgisindeki kameranın flaşıyla, Loki resmi olarak galip bir yarış atı oldu.

"Ahhh!" Mira az önce Olimpik madalya filan almış gibi çığlık atarak ellerini başının üstüne kaldırdı ve sonra üzerime atıldı. Burnunu boynuma dayayıp kollarını sımsıkı sardı. "Başardı! Siktir, başardı!"

Gözlerim yaşarmıştı ve gürültülü bir kahkaha patlattım. "Sadece tecrübe kazanmak için burada olduğunu sanıyordum, hani galibiyet önemli değildi?"

Şimdi kahkahalarla sarsılıyordu ve geri çekildiğinde, onun koyu renk güzel gözlerinde de yaşların parladığını gördüm. "Yalan söyledim. Kazanmasını o kadar fena halde istiyordum ki katlanamaz haldeydim. Senin için sakın takılmaya çalışıyordum."

Kahkaha atarak tekrar sarıldık, göğsüm öylesine mutlulukla doluydu ki patlayacakmış gibi hissediyordum.

“Hadi gidip galip çemberinde tadını çıkaralım!” Elimi yakalayarak beni o yöne çekti. Bütün arkadaşlarımızın aynı şekilde kocaman gülümsemelerle bizi beklemekte olduğunu bildiğim yere. Asla sahip olacağımı düşünmediğim arkadaşlar. Seçtiğim aile. Sadece, bunun keyfine varmak için Nadia da okuldan gelseydi keşke.

Köşeyi döndük ve beklendiği üzere oradalar. Bizi bekliyorlardı. Billie bana çılgın gibi el sallayarak “Başardı, Stef!” diye bağırdı. Vaughn şakacı bir şekilde sırtıp ekledi: “Uğur getiren takım elbise sayesinde!”

Cole’un Violet ile Loki’yi patikadan çembere doğru getirdiğini görebiliyordum ve ânın tadına vardım. O an dünyada gözlerimi onlardan almamı sağlayabilecek hiçbir şey yoktu.

“Babacığım!”

Bu hariç. En sevdiğim yeni seslerden biriydi. Oğlumun sesi ve ona eşlik eden babamın gülüşü.

Hank ve Trixie genişçe sırtarak oraya geldiler. Babam, oğlum Silas’ı taşıyordu ve karım koluma sarılmışken oğlum da tombul küçük kollarını bana doğru uzatmıştı.

Ve tek düşünebildiğim. ✱

Ben nasıl bu kadar şanslı olabildim?

